

Μὴ καταριέστε !

« Εὐλογεῖτε καὶ μὴ καταρᾶσθε (Ρωμ. 18'14) »

Αὐτὸ ποὺ κάνει τὴν Χριστιανικὴ διδασκαλία νὰ ὑπερέχῃ ἔναντι ὅλων τῶν ἄλλων διδασκαλιῶν εἶναι ἡ ἐντολὴ τῆς ἀγάπης. Ἡ ἀγάπη αὐτὴ ποὺ φθάνει μέχρι τοῦ σημείου νὰ καλύπτῃ καὶ τὶς περιπτώσεις τῶν ἐχθρῶν. «**Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν**» μᾶς λέει ὁ Κύριος! (Ματθ. ε' 44).

Ἐνῶ λοιπὸν μᾶς ἔχει δοθεῖ ἡ ἐντολὴ ἀπὸ τὸν Κύριο, πολὺ συχνὰ βλέπουμε ἀδελφούς μας, βαπτισμένους Χριστιανούς, νὰ φθάνουν στὸ ἔσχατο σημεῖο κακίας καὶ νὰ καταριοῦνται τοὺς συνανθρώπους τους.

Τὶ εἶναι ὅμως αὐτὴ ἡ κατάρρα;

Πρόκειται γιὰ μία κακὴ εὐκὴ ποὺ λέγεται ἀπὸ ἓναν ἄνθρωπο γιὰ τὸ κακὸ καὶ τὴν τιμωρία κάποιου ἄλλου.

Δυστυχῶς ὅμως ἀφ' ἑνὸς ἡ ἀνθρώπινη ἐμπάθεια, ἡ μνησικακία καὶ ἡ ἐκδικητικότης καὶ ἀφ' ἑτέρου ὁ φθόνος τοῦ διαβόλου, ὀδηγεῖ πολλοὺς Χριστιανούς σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο πνευματικῆς καταπτώσεως, νὰ εὐχονται τὰ χειρότερα κακὰ ἢ ἀκόμη καὶ αὐτὸν τὸν θάνατο γιὰ ὅλους αὐτοὺς ποὺ ἐχθρεύονται καὶ θέλουν νὰ τοὺς βλάψουν. Νὰ πάθουν τὰ χειρότερα καὶ νὰ πονέσουν, γιὰτὶ πιστεύουν ὅτι ἀδικήθηκαν ἢ περιφρονήθηκαν ἀπὸ ἐκείνους.

Τόσο μεγάλη εἶναι ἡ ἀπέχθεια ποὺ αἰσθάνονται καὶ ὁ σκοπισμὸς τῆς ψυχῆς τους, ὥστε νὰ ἀπαιτοῦν καὶ ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Θεό (!) -ἂν εἶναι δυνατόν- νὰ ἀκούσῃ καὶ νὰ ἐκπληρώσῃ τὸ ἀντιχριστιανικὸ, τὸ ἀφιλάδελφο καὶ ἀπάνθρωπο αἴτημά τους! Ζητοῦν ἀπὸ τὸν Θεό τῆς ἀγάπης καὶ τῆς συγγνώμης νὰ γίνῃ συνεργός τους στὴν ἐγκληματικὴ τους διάθεσι γιὰ τὴν παραδειγματικὴ τιμωρία καὶ καταστροφὴ τοῦ ἀδελφοῦ τους ἢ ἀκόμη καὶ αὐτοῦ τοῦ ἴδιου τοῦ παιδιοῦ τους!

Ὁ Κύριός μας ὅμως εἶναι Αὐτὸς ποὺ συνιστᾶ σ' ὅλους μας τὸ ἐντελῶς ἀντίθετο. Εὐλογοεῖτε μᾶς λέει, **«εὐλογοεῖτε τοὺς καταρωμένους ὑμᾶς»** (Λουκ. στίχ. 28).

Καὶ ὁ Ἄπ. Παῦλος στὴν πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολή του καὶ μέσω αὐτῆς σ' ὅλους ἐμᾶς, συμβουλεύει νὰ εὐχονται καὶ νὰ λένε πάντοτε καλὰ λόγια γιὰ ὅλους καὶ ποτὲ νὰ μὴν καταριοῦνται. **«Εὐλογοεῖτε καὶ μὴ καταρᾶσθε»** (Ῥωμ. 1β' 14).

Ἡ κατάρα δὲν εἶναι ἀπλῶς μιὰ πολὺ κακὴ συνήθεια, ἀλλὰ ἀποτελεῖ σοβαρό, βαρῦτατο ἀμάρτημα ποὺ μᾶς κολάζει. Γι' αὐτὸ λοιπὸν τὸν λόγο τόσο στὴν συγχωρητικὴ εὐχὴ ποὺ διαβάζει ἡ Ἐκκλησία πρὸς τὸν ἐξομολογούμενο στὸ μυστήριό τῆς μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως ὅσο καὶ στὴν εὐχὴ πρὸς τὸν ψυχορραγούμενο ἐτοιμοθάνατον, γίνεται εἰδικὴ ἀναφορὰ σὲ αὐτήν.

Ἐπὶ λέξει λέγει τὰ ἐξῆς: «.....εἶτε ὑπὸ κατάραν ἱερέως ἢ πατρὸς ἢ μητρὸς ἢ τῷ ἰδίῳ ἀναθέματι ὑπέπεσεν ὁ δοῦλος σου (.....), δεόμεθά Σου, ἄνες, ἄφες, συγχώρησον» !

Ἡ συγκεκριμένη ἀμαρτία βαρύνει συχνὰ πολλοὺς ἐπιπόλαιους καὶ ἀμαρτωλοὺς Χριστιανοὺς ἀλλὰ δυστυχῶς καὶ πολλοὺς ἀνώριμους καὶ ἐγωκεντρικοὺς γονεῖς οἱ ὁποῖοι μέσα σὲ κατάστασι μεγάλῃς ἔντασης καὶ μανίας ἀναθεματίζουν πολὺ βαριὰ τὰ ἴδια τους τὰ σπλάχνα, τὰ παιδιὰ ποὺ γέννησαν καὶ μεγάλωσαν. Καὶ αὐτὸ διότι πιστεύουν ὅτι αὐτὰ δὲν τοὺς ἄκουσαν, δὲν τοὺς σεβάστηκαν, δὲν τοὺς τίμησαν ἢ διότι τοὺς προσέβαλαν ἢ τοὺς ἀδίκησαν!

Ἔτσι, χωρὶς νὰ συνειδητοποιοῦν τὶς συνέπειες ποὺ μπορεῖ νὰ προκαλέσουν στὴν ὑγεία ἢ στὴν πορεία τῆς ζωῆς τῶν τέκνων τους, ἐκστομίζουν ἀβασάνιστα διάφορες κατάρες ὅπως: **«κακόχρονο νᾶχεις», «προκοπὴ νὰ μὴν κάνης στὴν ζωὴ σου», «ὁ Θεὸς νὰ σὲ τιμωρήσῃ», «φωτιὰ νὰ σὲ κάψῃ», «τὴν κατάρα μου νᾶχεις», « νὰ μὴν χαρῆς τὰ παιδιὰ σου» κ.λ.π. καὶ μάλιστα τὸ πιὸ συνηθισμένο καὶ δυστυχῶς τὸ φοβερότερο «στὸ διάβ.... νὰ πᾶς».**

Καὶ τὸ κακὸ πολλὰς φορὲς δὲν ἀργεῖ νὰ γίνῃ.

Ὁ Θεὸς ἐπιτρέπει γιὰ τοὺς λόγους ποὺ Ἐκεῖνος γνωρίζει, καὶ κάποτε οἱ κατάρες «πιάνουν». Καὶ τότε ἔχουμε μεγάλες καταστροφὲς καὶ ψυχικὰ ναυάγια. Μεγάλῃς ἀποτυχίᾳ καὶ δυστυχῶς ἀκόμη καὶ φρικτοῦς θανάτους. Εἶναι τὰ θύματα ποὺ τοὺς «ἔπιασαν» οἱ κατά-

ρες. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ ὅμως ὑπάρχουν καὶ οἱ «θύτες». Εἶναι ἡ ἄλλη κατηγορία τῶν ἀνθρώπων ποὺ μαραζώνουν ἀπὸ τὴς τύψεις συνειδήσεως γιὰ ὅσα ξεστόμισαν ἀπερίσκεπτα καὶ τώρα βιώνουν τὴς ἀνυπόφορες συνέπειες ποὺ δημιούργησε ἡ κακία τους καὶ ὁ ἐγωισμὸς τους. Μπότερες ποὺ εἶδαν τὰ παιδιά τους νὰ δαιμονίζονται ἐξ' αἰτίας τοῦ ἐπιπολαίου καὶ ἐντελῶς σατανικοῦ «διαβολοστέλματος».

Τὸ σοβαρὸ αὐτὸ πάθος προδίδει τὴν ἀρρωστημένη ψυχικὴ κατάστασι, τὴν ἐγωκεντρικὴ καὶ ἐκδικητικὴ διάθεσι καὶ τὸ χαμηλὸ πνευματικὸ ἐπίπεδο ὅλων αὐτῶν ποὺ τοὺς «βαραίνει», αὐτὸ τὸ πάθος.

Χωρὶς ὑπερβολὴ αὐτοὶ ποὺ καταριοῦνται, γίνονται τελικῶς καὶ Θεομάχοι, ἀφοῦ ὅταν κάνουν κάτι τέτοιο στὸν ἀδελφὸ τους, τὸν συνάνθρωπό τους ἢ τὸ παιδί τους, εἶναι σὰν νὰ ἐναντιώνονται σ' Αὐτὸν τὸν ἴδιο τὸν Δημιουργὸ καὶ Θεὸ τους, ἐφ' ὅσον κάθε ἀνθρώπος εἶναι εἰκόνα αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ.

Καὶ ἂν δὲν ἔχουμε σὲ καμμία περίπτωσι τὸ δικαίωμα νὰ κακολογοῦμε ἢ νὰ καταριόμαστε τοὺς ἄλλους ἢ καὶ τοὺς ἐχθροὺς μας ἀκόμη πολὺ περισσότερο δὲν πρέπει νὰ τὸ κάνουμε καὶ γιὰ τὸν ἑαυτὸ μας τὸν ἴδιο. Ἀκόμη καὶ ὅταν αὐτὴ ἀφορὰ ἐμᾶς τοὺς ἴδιους δὲν ἔχει μικρότερη βαρύτητα ἀπὸ τὴν ἀπόπειρα τῆς αὐτοκτονίας.

Ἀδελφοί μου ἀγαπητοί,

Ἡ κατάρα εἶναι τελείως «ξένη» καὶ ἀταίριαστη πρὸς τὴν Χριστιανικὴ μας ιδιότητα.

Ὅπως μία πηγὴ δὲν μπορεῖ νὰ βγάξῃ ἄλλοτε γλυκὸ καὶ ἄλλοτε ἀλμυρὸ νερό, ἔτσι καὶ ὁ Χριστιανὸς ἐὰν θέλει νὰ εἶναι σωστός, δὲν μπορεῖ τὴν μία στιγμὴ νὰ εὐχεται καὶ τὴν ἄλλη νὰ καταριέται.

Σὰν ἀγωνιζόμενοι Χριστιανοὶ ποὺ εἴμαστε καὶ θέλουμε νὰ ἐπιτύχουμε τὴν σωτηρία τῆς ψυχῆς μας θὰ πρέπει νὰ ἔχουμε πάντοτε κατὰ νοῦ τὸ πρόσταγμα τοῦ Ἀπ. Παύλου: **«Εὐλογεῖτε καὶ μὴ καταρᾶσθε»** γιὰ νὰ ἐλπίζουμε ὅτι θὰ συναντήσουμε τὸν Κύριό μας ὅταν Ἐκεῖνος κάποτε μᾶς καλέσει κοντά Του.

Μὲ τὴν ἐν Χριστῷ ἀγάπην
† Ἀρχιμανδρίτης Γρηγόριος
Ἀγιοκυπριανίτης

Ἐπείγει ἡ μετάνοια, γιατί ὁ θάνατος ἔχει τὸ δικό του ρολοῖ

(Αγ. Νικολάου Βελιμίροβιτς)

Αὐτὴ ἡ πράξη, τὸ νὰ ἀποβάλλει κανεὶς τὸ ἀφόρεμα τῆς ἀμαρτίας, εἶναι ἡ μετάνοια. Προτείνω λοιπόν, σὲ ὅλους, καὶ σὲ ἐμένα καὶ σὲ ἐσένα τὴν μετάνοια. Ἡ μετάνοια νὰ εἶναι ἡ τελευταία μας ἀπασχόληση τῆς τελευταίας ὥρας μας, πρὶν τὸν θάνατο. Εἴτε λοιπόν πεθάνουμε αὔριο εἴτε πεθάνουμε μεθαύριο, εἴτε σὲ δέκα ἢ πενήντα χρόνια, τὸ ἴδιο ἐπείγει ἡ μετάνοια, γιατί εἶναι πολὺ σημαντικὴ. Ἐπειδὴ ὅλες οἱ μέρες μας πάνω στὴν γῆ εἶναι μέρες πρὶν τὸν θάνατό μας.

Καὶ γι' αὐτὸ τὸν λόγο οἱ προφῆτες καὶ οἱ διδάσκαλοι τῆς πίστεως καὶ τῆς καλοσύνης, ἀκούραστα καλοῦσαν σὲ μετάνοια ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Καλοῦσαν ὅλους τοὺς ἀνθρώπους σὲ μετάνοια ἄσχετα μὲ τὴν θέση ποὺ εἶχαν στὴν ζωὴ καὶ ἄσχετα μὲ τὴν ἡλικία. Καλοῦσαν καὶ τοὺς ἡλικιωμένους καὶ τοὺς νέους, καὶ τοὺς ἄρρωστους καὶ τοὺς ὑγιεῖς, καὶ τοὺς ἰσχυροὺς καὶ τοὺς ἀδύναμους. Γιατὶ ὁ θάνατος ἔχει τὸ δικό του ρολοῖ, τὸ ὁποῖο δὲν συμφωνεῖ μὲ τὸ ρολοῖ τῶν ἀνθρώπων. Ὅταν ἐμεῖς λέμε γιὰ κάποιον πὼς εἶναι νωρίς, ὁ θάνατος λέει: «ἦρθε ἡ ὥρα». Ὅταν ὅμως λέμε: «ἦρθε ἡ ὥρα», ἐκεῖνος ἀπαντᾷ: «εἶναι νωρίς». Μετὰ τὸν θάνατο δὲν ὑπάρχουν οὔτε δικαιολογίες, οὔτε δυνατότητα μετάνοιας.

Ὅταν ὁ βασιλιάς τῶν προφητῶν, ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστῆς ἦρθε ἀπὸ τὴν ἔρημο, γιὰ τὴν ἐκπλήρωση τῆς ἀποστολῆς του στὸν κόσμο αὐτό, φώναζε μὲ ὀδύνη: «Μετανοεῖτε!» Ὅταν ὁ ἴδιος ὁ βασιλιάς τῶν βασιλιάδων, ἀνοίξε τὸ θεῖκό Του στόμα γιὰ νὰ διδάξει, κά-

λεσε τὸν λαὸ σὲ μετάνοια, λέγοντας «Μετανοεῖτε γιὰτὶ πλησιάζει ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν».

Τὸ πρῶτο ἀποστολικὸ κήρυγμα, μετὰ τὴ φανέρωση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἄρχισε μὲ τὰ παρακάτω λόγια: Μετανοεῖτε (Πράξ. β' 38). Καὶ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἀπὸ τὰ ταραγμένα χρόνια τῶν ἀποστόλων καὶ τῶν μαρτύρων, μέχρι σήμερα τόνιζε καὶ τόνιζει πῶς ἡ μετάνοια ἀποτελεῖ τὴν ἀρχὴ τῆς ἀνθρώπινης σωτηρίας. Μετανοεῖτε καὶ πιστέψτε στὸ Εὐαγγέλιο! Ἡ φωνὴ τοῦ Χριστοῦ ἔγινε ἡ φωνὴ τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ἀκούγεται διὰ μέσου τῶν αἰῶνων: Μετανοεῖτε!

Μελετῆστε τὶς ζωὲς τῶν μεγάλων Ἁγίων καὶ Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καὶ θὰ ἀνακαλύψετε πῶς σπὴν ἀρχὴ τῆς ἀγιότητάς τους μετανόησαν. Χωρὶς μετάνοια δὲν ὑπάρχει Χριστιανισμός.

Ὅπως τὸ παράθυρο τοῦ σπιτιοῦ χρησιμοποιεῖται γιὰ δύο ἀνάγκες, γιὰ νὰ βγεῖ ἀπὸ αὐτὸ ὁ ἀκάθαρτος ἀέρας καὶ νὰ μπεῖ ὁ καθαρὸς, ἔτσι καὶ μὲ τὴν μετάνοια ἐξέρχεται ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο τὸ κακὸ πνεῦμα καὶ εἰσέρχεται τὸ Ἅγιο Πνεῦμα!

Οἱ σημαντικότεροι Ἅγιοι ἱστορικὰ ἦταν αὐτοὶ ποὺ μετανόησαν εἰλικρινὰ γιὰ τὶς ἁμαρτίες τους. Ἡ Μαρία ἡ Αἰγυπτία γιὰ δεκαῆξι χρόνια ἦταν ἡ πιὸ ἀναίσχυνη, ἡ πιὸ ἀκόλαστη γυναίκα τῆς Αἰγύπτου. Μιὰ μέρα ὅμως, στάθηκε μπροστὰ σπὸν ναὸ τοῦ Τάφου τοῦ Κυρίου στὰ Ἱεροσόλυμα, ἀναλογίστηκε τὴν ζωὴ της καὶ αἰσθάνθηκε μεγάλη ντροπὴ. Ἀπὸ τὴν ψυχὴ της βαθιὰ ξεχείλισε μιὰ ἀπέχθεια γιὰ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ της, μιὰ ἀπέχθεια γιὰ τὶς παράλογες ἁμαρτίες της, μιὰ ἀηδία γιὰ ὅλο τὸ παρελθόν της. Ἄνοιξε τὸ «παράθυρο» καὶ φρέσκος ἀέρας εἰσῆλθε σπὸ πνιγερὸ δωμάτιο τῆς ψυχῆς της. Μὲ μιᾶς, ἀνακάλυψε τὴν διαφορὰ ἀνάμεσα σπὴν σαπίλα καὶ σπὴν φρεσκάδα, ἐπειδὴ ὅπου ὑπάρχει μόνο σαπίλα, δὲν καταλαβαίνει κανεὶς τὴν διαφορὰ σαπίλας καὶ φρεσκάδας, καὶ τὸ ἴδιο συμβαίνει ὅπου ὑπάρχει μόνο φρεσκάδα.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν στιγμή ἄρχισε ἡ μετάνοια τῆς μεγάλης ἁμαρτωλῆς, καὶ μαζί μὲ τὴν μετάνοια, ἡ πίστη της σπὸ Εὐαγγέλιο. Γιατὶ χωρὶς τὴν ἐπίγνωση τῆς ἁμαρτίας του ὁ ἄνθρωπος δὲν αἰσθάνεται ἀνάγκη γιὰ τὸ Εὐαγγέλιο. Ὅπως ὁ ἄνθρωπος ἐπιθυμεῖ τὸ νερὸ γιὰ νὰ καθαρισεῖ, τὴν στιγμή ποὺ καταλαβαίνει

τὴν ἀκαθαρσία τοῦ σώματος, ἔτσι καὶ ὁ ἄνθρωπος μόνον ὅταν αἰσθανθεῖ πὼς εἶναι ἁμαρτωλὸς καὶ ἀρχίσει νὰ πνίγεται ἀπὸ τὴν αἴσθησι τῆς ἁμαρτίας του καὶ ἀπὸ τὴν «ἀκαθαρσία» τῆς ψυχῆς του, μπορεῖ νὰ ἐπιθυμήσει δυνατὰ τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ.

Κάτι παρόμοιο συνέβη καὶ μετὰ τὴν ὁσία Ταῖσία καὶ τὴν ὁσία Πελαγία. Καὶ οἱ δύο τους ἦταν γνωστὲς ἁμαρτωλές. Ἡ μετάνοιά τους σὰν τσεκούρι ἔσκιζε τὴν ζωὴ τους. Καὶ οἱ δύο τους μετὰ τὴν μετάνοια καθάρισαν τὴν «τοίμπλα» ἀπὸ τὰ πνευματικά τους μάτια καὶ εἶδαν τὴν πραγματικὴ ὄψιν τοῦ ἑαυτοῦ τους. Μέχρι ἐκεῖνη τὴν στιγμή δὲν ἔβλεπαν τὸν ἑαυτό τους ὅπως ἦταν πραγματικά. Ἀντίκρυσαν τὴν μέχρι τότε ζωὴ τους μετὰ τὴν ἀηδία, τὴν σιχαμάρα καὶ τὸν τρόμο πού βλέπει ὁ ἄνθρωπος κουλουριασμένα φίδια στὸ κρεβάτι του. Τρανιάχτηκαν καὶ μέσα στὴν ἀπελπισία τους ἄρχισαν νὰ «πλένονται» καὶ νὰ «καθαρίζονται» μετὰ τὴν νηστεία, μετὰ τὴν προσευχὴ καὶ μετὰ τὰ δάκρυα τῆς μετάνοιας. Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, χωρὶς τὸ ὁποῖο κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ «καθαριστεῖ» καὶ νὰ ἀγιαστεῖ, «καθάρισε» καὶ ἀγίασε αὐτὲς τὶς δύο μετανιωμένες ψυχές, ὅπως «καθάρισε» καὶ ἀγίασε καὶ χιλιάδες ἄλλες ψυχές, πού μετὰ τὴν μετάνοια ἄνοιξαν τὸ «παράθυρο» καὶ τὸ κάλεσαν νὰ «καθαρίσει» καὶ νὰ ἀγιάσει τὴν ψυχὴ τους. Ἔργο ἰδιαίτερα προσφιλὲς σ' Αὐτό.

Παρόμοια εἶναι καὶ ἡ περίπτωση τοῦ Ἁγίου Αὐγουστίνου, ἡ ἀνηθικότητα τοῦ ὁποίου τὸν ἔφερε στὰ ὄρια τῆς ἀπελπισίας καὶ στὰ ὄρια τῆς αὐτοκτονίας. Ἐξ' αἰτίας τῶν θερμῶν προσευχῶν καὶ τῶν πικρῶν δακρύων τῆς μητέρας του Μόνικας, ὁ Αὐγουστίνος σώθηκε ἀπὸ τὸν τελικὸ ἀφανισμό. Γιατὶ στὴν κατάστασι πού ἔφτασε ὁ Αὐγουστίνος ὁδηγοῦνται πολλοὶ νέοι ἄνθρωποι. Ἡ ἁμαρτία καὶ ἡ ἀπελπισία ἔφεραν τὸν Αὐγουστίνου στὸ χεῖλος μιᾶς τέτοιου εἶδους καταστροφῆς, πού ὁ ἄνθρωπος ἔχει νὰ ἐπιλέξει ἓνα ἀπὸ τὰ δύο, εἴτε μετάνοια, εἴτε τὸ σκοινὶ γιὰ κρέμασμα ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ διαβόλου. Γιατὶ αὐτὸς μετὰ τὸ σκοινὶ στὸ χεῖρι περπατᾷ γρήγορα πίσω ἀπὸ κάθε ἀκόλαστο καὶ ἀπελπισμένο.

Ὁ ὁσιος Αὐγουστίνος θαρραλέα ἀπομάκρυνε τὸν δαίμονα τῆς ἀκολασίας καὶ τῆς ἀπελπισίας καὶ ἄρχισε νὰ μετανιώνει. Ἀπὸ ἀκόλαστος μετὰ τὸν καιρὸ ἔγινε ἅγιος, ἀπὸ μιὰρὸ σκεῦος ἔγινε καθαρὸ σκεῦος, ἀπὸ ἀπελπισμένος ἔγινε ἥρωας, ὁ ὁποῖος ἐνέπνεε

καὶ ἐμπνέει τὸν ἠρωϊσμόν σὲ πολλὰς ἀπελπισμένες ψυχάς.

Μὲ τὴν μετάνοια, θαυματουργικὰ γιαιτρεύτηκε καὶ ὁ ληστής Μωϋσῆς. Κάποτε, ἀφοῦ διέπραξε πολλοὺς φόνους καὶ ληστείες ἐπιτέθηκε μὲ τὴν συμμορία του σὲ ἓνα μοναστήρι. Καὶ ἐνῶ μέχρι τότε ἀσυλλόγιστα ἐπετίθετο σὲ ἄλλους ἀνθρώπους, ἀπὸ τότε ποὺ μετανόησε ἐπετίθετο μόνο στὸν ἴδιον τὸν ἑαυτό του. Δηλαδή ἄρχισε νὰ τιμωρεῖ τὸν ἑαυτό του, μὲ τὴν πείνα, μὲ τὴν δίψα, μὲ τὴ φυλακή, μὲ τοὺς ραβδισμούς, μὲ τὴν αὐτοκριτική. Μὲ αὐτὴ τὴν αὐστηρὴ μέθοδο καὶ μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ, κατάφερε νὰ ξεφλουδίσει ἀπὸ τὴν ψυχὴ του τὸν χοντρὸ φλοιὸ τῆς ἁμαρτίας καὶ νὰ φωτίσει τὴν ψυχὴ του μὲ τὸ πρᾶον καὶ σιωπηλὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ.

Ἡ μετάνοια εἶναι ἓνα πνευματικὸ λουτρὸ σὲ ὅποιο «καθαρίστηκαν» οἱ πιὸ σημαντικοὶ δημιουργοὶ τῶν πιὸ σημαντικῶν ἔργων τῶν χριστιανικῶν λαῶν. Ὅλοι τοὺς ἐξαγνίστηκαν μὲ τὴν μετάνοια καὶ γι' αὐτὸ τὸν λόγο μποροῦσαν νὰ βοηθοῦν καὶ ἄλλους νὰ ἐξαγνιστοῦν. Ὅλοι τοὺς ταπεινώθηκαν μέχρι ἐσχάτου σημείου καὶ γι' αὐτὸ τὸν λόγο ἀνυψώθηκαν μέχρι τὰ οὐράνια. Ὁ ἀριθμὸς τοὺς εἶναι δύσκολο νὰ μετρηθεῖ, ὅπως δύσκολο εἶναι νὰ μετρηθεῖ ἡ μεγαλοσύνη τους. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι θεμελιωμένη πάνω σὲ Ἁγίους ποὺ μετανόησαν, ὅπως τὰ παλάτια εἶναι κτισμένα πάνω σὲ λαξεμένες καὶ ὠραῖες πέτρες.

Βλ. «Ὁμιλίαι καὶ Μελέτη γιὰ τὰ σύμβολα καὶ τὰ σημεῖα», ἐκδ. "Ὁρθόδοξος Κυψέλη" 2014

Διδαχὲς ἀνωνύμου Γέροντος

Ἐπιδιώξτε τὴ σωτηρίαν σας εὐαρεστώντας τὸν Θεὸ πρωτίτως
μὲ τὴν ἀρετὴ τῆς ἀγάπης. Αὐτὸ νὰ εἶναι τὸ μοναδικὸ σας
μέλημα: τὸ πῶς θὰ γίνετε πλούσιοι σὲ ἀγάπην. Ἐκεῖνος ποὺ ἔχει
ἀγάπην, ἔχει μέσα του τὸν ἴδιο τὸν Θεό.

* * *

Νὰ ζεῖτε μέσα σπὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ· αὐτὴ νὰ εἶναι ὁδηγὸς σας,
αὐτὴ ἀναπνοή σας. «Ὁ Θεὸς ἀγάπην ἐστίν, καὶ ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ
ἐν τῷ Θεῷ μένει καὶ ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ» (Α΄ Ἰω. 8'16). Μὲ τὴν ἀγάπην
τοῦ Θεοῦ ἡ πικρὴ ζωὴ γίνεται γλυκιὰ καὶ ὁμορφν.

* * *

Ἄν ζεῖτε μὲ ἄλλους, διακονεῖστε τοὺς πρόθυμα σὰν νὰ ὑπηρετεῖτε
τὸν ἴδιο τὸ Θεό. Καὶ μὴν ἀπαιτεῖτε ἀγάπην γιὰ τὴν ἀγάπην σας, μῆτε
τὴν εὐγνωμοσύνην γιὰ τὴς θυσίαις ποὺ κάνετε, μῆτε τὸν ἔπαινο γιὰ
τὴν ταπεινώσῃ σας.

* * *

Ἀποφεύγετε τὰ λόγια καὶ τὴς πράξεις ποὺμποροῦν νὰ σκανδαλί-
σουν ἢ νὰ προσβάλλουν τοὺς ἀδελφούς σας. Τὴς προσβολῆς ὅμως
τῶν ἄλλων ἐσεῖς νὰ τὴς δέχεσθε σὰν δῶρο Θεοῦ. Εἶναι τὸ ὄπλο ποὺ
σᾶς προσφέρει ὁ ἴδιος ὁ Κύριος γιὰ νὰ νεκρώσετε τὰ πάθη ποὺ
φωλιάζουν σπὴν ψυχὴ σας.

* * *

Τὸ κακὸ νὰ τὸ νικάτε μὲ τὸ καλόν. Τὸ κακὸ δὲν διορθώνεται ποτὲ
μὲ τὸ κακόν. (πρβλ. Ρωμ. 18' 21).

* * *

Μὴν ἀνταποδίδετε τοὺς ὄνειδισμούς ἢ τὴς θλίψεις ποὺ τυχόν σᾶς
προξενοῦν. Δεῖξτε ὑπομονὴ καὶ μὴ θελήσετε ποτὲ νὰ πικράνετε
κανένα.

Νὰ μὴ θυμᾶστε μὲ λύπη τὸ κακὸ πού σᾶς προξένωσε ὁ ἀδερφός σας, γιὰ νὰ μὴ θυμηθεῖ ὁ Κύριος τὶς δικές σας ἁμαρτίες γιὰ τὶς ὁποῖες σᾶς συγχώρεσε.

* * *

Πρὶν πεῖτε ὀτιδήποτε, σκεφθεῖτε μήπως μὲ τὰ λόγια σας προσβάλετε τὸ Θεὸ ἢ τὸν πλησίον σας.

* * *

Προτοῦ ἐπισκεφθεῖτε τὸν ἀδελφὸ σας, θέστε ὡς ὄρο στὸν ἑαυτὸ σας νὰ διατηρήσετε καὶ μετὰ τὴν ἐπίσκεψή σας τὴν ἴδια ἀγαθὴ διάθεση καὶ ἀγάπη πού τρέφετε καὶ τώρα ἀπέναντί του, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο θὰ σᾶς ὑποδεχτεῖ ἐκεῖνος.

* * *

Σὲ κάθε προστριβὴ μὲ τὸν πλησίον σας ἐξετάστε πρῶτα τὸν ἑαυτὸ σας. Ἀσκώντας αὐστηρὴ αὐτοκριτικὴ, σχεδὸν πάντα θὰ διαπιστώσουμε πὼς αἰτία τῆς δυσαρέσκειας εἶναι ὁ ἴδιος μας ὁ ἑαυτός.

* * *

Ὑπομένετε ἀγόγγυστα τοὺς κακοὺς τρόπους τοῦ ἀδελφοῦ σας, τὴν ἀγανάκτησή του, τὴν ὀργή του, τὶς ἀπερισκεψίες του.

* * *

Ὅταν βλέπετε κάποιο αἴσθημα ἀντιπάθειας πρὸς τὸν πλησίον ὃς ἀγγίζει τὴν ψυχὴ σας, ἀγωνιστεῖτε νὰ τὸ διώξετε. Ὑποχρεώστε τὸν ἑαυτὸ σας νὰ ἐξυπηρετήσῃ καὶ νὰ διακονήσῃ μὲ κάθε τρόπο τὸ συγκεκριμένο ἀδελφὸ. Πιέστε τὸν ἑαυτὸ σας στὴν ἐξῆς προσευχὴ: «Κύριε, σῶσε τὸν δούλο Σου (τάδε) καὶ μὲ τὶς ἅγιες προσευχὲς του εἰρήνευσε καὶ τὴν δική μου ψυχὴ». Βλέποντας ὁ Κύριος αὐτὴ τὴν καλὴ σας προαίρεση ὅχι μόνο θὰ ξεριζώσῃ ἀπὸ μέσα σας τὴν ἀντιπάθεια, μὰ καὶ θὰ σκορπίσῃ ἀνάμεσά σας τὴν ἀγία Του ἀγάπη.

* * *

Πολεμῆστε μὲ κάθε τρόπο τὸ πάθος τοῦ θυμοῦ, καὶ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ αὐτὸ θὰ ὑποχωρήσῃ. Ἄν τυχὸν νευριάσετε ἢ ὀργιστεῖτε, εἶναι προτιμότερο νὰ μὴν πεῖτε τίποτε. Ἀπομακρυνθεῖτε ἢ, ἂν κάτι τέτοιο δὲν εἶναι εὐκόλο, κλειῖστε σφικτὰ τὰ χεῖλη σας γιὰ νὰ μὴν πεταχτεῖ ἔξω ἡ ὀργισμένη φλόγα πού καίει στὴν ψυχὴ σας καὶ ἀναστατώσῃ ὅλο σας τὸ περιβάλλον. Ἡ σιωπὴ καὶ ἡ προσευχὴ

εἶναι τὸ καλύτερο φάρμακο γι' αὐτὲς τὶς στιγμὲς. Ὅταν ἡ φλόγα τοῦ θυμοῦ σβήσει καὶ ἡ καρδιά σας γαληνέψει, τότε μόνο μπορεῖτε νὰ πείτε μὲ ἀσφάλεια λόγους ὠφέλιμους.

* * *

Οἱ φιλονικίες ταραζοῦν τὴν ψυχὴ καὶ μᾶς ἀποστεροῦν τὴν εἰρήνην. Σὲ κάθε φιλόνικο λογισμό ἀντιπαραθέστε τὴ γλυκιὰ εὐχὴ τοῦ Ἰησοῦ, τὸ «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ ἐλέησόν με ».

* * *

Ἄν ἐσεῖς γίνατε ἀφορμὴ νὰ πικραθεῖ ὁ ἀδελφός σας, χρησιμοποιεῖστε κάθε τρόπο γιὰ νὰ ἀπαλλαγεῖ ἀπὸ τὴ λύπη ποῦ τοῦ δημιουργήσατε.

* * *

Ἡ σωτηρία μας δὲ βρίσκεται στὴν πολυλογία, ἀλλὰ στὴ σιωπὴ καὶ στὴν ἄγρυπνη προσοχὴ τοῦ ἑαυτοῦ μας.

* * *

Παρατηρήστε τὸν ἑαυτό σας καὶ θὰ διαπιστώσετε πὼς μόνο τότε εἶστε ἀναπαυμένοι μὲ ὅλα, ὅταν ὑπάρχει μέσα σας ἡ ὑπομονή, ἡ ταπεινοφροσύνη, ἡ ὑπακοή, ἡ ἀγάπη.

* * *

Προσέχετε νὰ μὴ δυσανασχετήσετε μπροστὰ σὲ ὁποιαδήποτε δυσκολία. Οἱ θλίψεις δὲν παρουσιάζονται τυχαία στὴ ζωὴ μας, ἀλλὰ παραχωροῦνται ἀπὸ τὴν πρόνοια τοῦ Θεοῦ μὲ σκοπὸ τὸν ἀγιασμό καὶ τὴ σωτηρία μας.

* * *

Μὴν ἀσχολεῖστε μὲ τὸ ποιὸς καὶ γιὰτί σᾶς ἀδίκησε. Θυμηθεῖτε μόνο πὼς χωρὶς παραχώρηση Θεοῦ κανεὶς δὲ θὰ τολμούσε νὰ σᾶς ἀκουμπήσει. Καλύτερα, λοιπόν, νὰ εὐγνωμονεῖτε τὸν Κύριο, γιὰτί οἱ δοκιμασίες ποῦ Αὐτὸς ἐπιτρέπει, ἀποδεικνύουν πὼς εἶστε δικά Του παιδιά. Αὐτὸς φροντίζει γιὰ σᾶς καὶ μὲ κάθε τρόπο σᾶς καθοδηγεῖ στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

* * *

Στὶς στιγμὲς τῆς ἀπελπισίας νὰ θυμᾶστε πὼς δὲ σᾶς ἐγκατέλειψε ὁ Κύριος, ἀλλὰ μᾶλλον ἐσεῖς Τὸν λησμονήσατε.

* * *

Νὰ τὶ σᾶς συμβουλεύω γιὰ τὶς ὥρες τῆς μοναξιάς σας: Νὰ

ἐπικαλεῖστε ἀκατάπαυστα τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καὶ βιάζεστε σὲ τοῦτο τὸ ἔργον τὸν ἑαυτὸ σας, ὅσο κι ἂν αὐτὸς δυσφορεῖ καὶ ἀντιδρᾷ.

* * *

Ἡ καχυποψία δὲν ἀρμόζει σὲ χριστιανούς, γι' αὐτὸ μὴν τὴν ἀποδέχεστε. Διάκριση μᾶλλον ἀπαιτεῖ ἀπὸ μᾶς ὁ Θεὸς καὶ προσοχὴ καὶ σύνεση. «Γίνεσθε φρόνιμοι ὡς οἱ ὄφεις καὶ ἀκέραιοι ὡς αἱ περιστεραί» (Ματθ. 1' 16).

* * *

«Οὐκ ὑμῶν ἐστὶ γινῶναι χρόνους ἢ καιροὺς οὓς ὁ πατὴρ ἔθετο ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ» (Πράξ. 1' 7). Αὐτὸ ζήτησε ὁ Χριστὸς ἀπὸ τοὺς ἀποστόλους. Αὐτὸ θέλει καὶ ἀπὸ κάθε γνήσιο δοῦλο Του. Νὰ μὴν πολυπραγμονεῖ δηλαδὴ γιὰ τὰ μελλοντικά (συντέλεια τοῦ κόσμου κ. ἄ.).

* * *

Νὰ βαδίζετε πάντα τὴ μέση ὁδὸ. Τὰ ἄκρα σὲ καμιά περίπτωσιν δὲν ὠφελοῦν.

* * *

Κόσμημα καὶ καλλονὴ ὄλων τῶν ἀρετῶν εἶναι ἡ ταπεινώσις. Αὐτὴ εἶναι γιὰ τὴν ἀνθρώπινη ψυχὴ ὅ,τι εἶναι ἡ βροχὴ γιὰ τὴν ξεραμένη γῆ. Ἡ ἀληθινὴ ταπεινώσις ἔχει τὴν ἀρχὴν τὴν σὸν ταπεινὸν Ἰησοῦ Χριστό. «Μάθετε ἀπ' ἐμοῦ» μᾶς προτρέπει ὁ Κύριος, «ὅτι πρῶτός εἰμι καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ, καὶ εὐρήσατε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν» (Ματθ. 11' 29).

* * *

Ταπεινοφροσύνη εἶναι τὸ νὰ λογαριάζεις τὸν ἑαυτὸ σου ὡς τὸ μεγαλύτερο ἁμαρτωλό, τὸ νὰ μὴν προσβάλλεις, νὰ μὴν ἐξουθενώνεις καὶ νὰ μὴν κατακρίνεις κανέναν, ἀλλὰ νὰ βλέπεις μόνο τὴ δικὴν σου ἁμαρτίαν. Ταπεινοφροσύνη εἶναι τὸ νὰ μὴν ἐπιζητεῖς ἐπαίνους, πλοῦτη, δόξες κὶ τιμὲς, θεωρώντας ἐντελῶς ἀνάξιο τὸν ἑαυτὸ σου. γιὰ κάτι τέτοια.

Βλ. “ Τὸ Γερωνικὸ τοῦ Βορρᾶ „ Β' τόμος Πέτρου Μπότση

ΕΡ.: Ποιὰ ἀμαρτήματα εἶναι θανάσιμα;

ΑΠ.: Ἄν καὶ ὅλα τὰ ἀμαρτήματα εἶναι αἷτια ψυχικοῦ θανάτου, ἀφοῦ μᾶς ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὸν Θεό, τὴν πηγὴ τῆς ζωῆς, ὑπάρχουν ὅχι τὸ ἀμαρτήματα τὰ πιὸ βαριά, πού, σύμφωνα μὲ τοὺς πατέρες, εἶναι τὰ κατεξοχὴν θανάσιμα. Πρόκειται γιὰ τὰ ἀμαρτήματα πού ἀντιστοιχοῦν καὶ ὀφείλονται στὰ πάθη τῆς γαστριμαργίας, τῆς πορνείας, τῆς φιλαργυρίας, τῆς λύπης, τῆς ὀργῆς, τῆς ἀκηδίας, τῆς κενοδοξίας καὶ τῆς ὑψηφάνειας. Τὰ θανάσιμα ἀμαρτήματα, ὡστόσο, δὲν περιορίζονται σ' αὐτά. Σύμφωνα μὲ τὴ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας, θανάσιμο εἶναι κάθε ἀμάρτημα πού διαπράττουμε μετὰ τὴ βάπτισή μας καὶ σὲ ὥριμη ἡλικία, παραβαίνοντας συνειδητὰ καὶ ἐκούσια ρητὴ ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ. Σὲ τέτοιο ἀμάρτημα ἀναφέρεται ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, ὅταν γράφει: «Υπάρχει ἀμαρτία πού ὀδηγεῖ στοῦ θάνατο... Κάθε ἄδικη πράξη εἶναι ἀμαρτία• υπάρχουν, ὅμως, ἀμαρτίες πού δὲν ὀδηγοῦν στοῦ θάνατο» (Α΄ Ἰω. 5:16-17). Ποιὸ θάνατο ἐννοεῖ; Ὅχι, βέβαια, τὸν σωματικὸ καὶ πρόσκαιρο, ἀλλὰ τὸν ψυχικὸ καὶ αἰώνιο, δηλαδὴ τὴ στέρνηση τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. «Μὴν ἔχετε αὐταπάτες», μᾶς προειδοποιεῖ ὁ ἀπόστολος Παῦλος• «στὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ δὲν θὰ ἔχουν θέση οὔτε πόρνοι οὔτε εἰδωλολάτρες οὔτε μοιχοὶ οὔτε θηλυπρεπεῖς οὔτε ἀρσενικοῖτες οὔτε κλέφτες οὔτε πλεονέκτες οὔτε μέθυσοι οὔτε ὑβριστές οὔτε ἄρπαγες» (Α΄ Κορ.6:9-10).

ΕΡ.: Ποιὸς εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς ἐπίγειας ζωῆς μας;

ΑΠ.: Ἡ ἐπίγεια καὶ πρόσκαιρη ζωὴ μας εἶναι χρόνος δοκιμασίας καὶ προετοιμασίας μας γιὰ τὴν αἰώνια ζωὴ. Ὅπως γράφει ὁ ἀπόστολος, «δὲν ἔχουμε ἐδῶ μόνιμη πολιτεία, ἀλλὰ λατیارοῦμε τὴ μελλοντική» (Ἐβρ. 13:14), γιὰτὶ «ὅσο βρισκόμαστε στοῦ σῶμα, εἴμαστε μακριὰ ἀπὸ τὸν Κύριο» (Β΄ Κορ. 5:6). Τώρα σπέρνουμε• μετὰ τὸν σωματικὸ μας θάνατο θὰ θερίσουμε. Ὅτι σπέρνει ὁ κα-

θένας μας, αὐτὸ θὰ θερίσει. «Ἔτσι, ὅποιος σπέρνει στὸν ἀγρὸ τῶν ἁμαρτωλῶν ἐπιθυμιῶν του, θὰ θερίσει ἀπὸ ἐκεῖ ὡς καρπὸ τὴν καταστροφή. Ὅποιος, ὅμως, σπέρνει στὸν ἀγρὸ τοῦ Πνεύματος, αὐτὸς θὰ θερίσει ὡς καρπὸ τοῦ Πνεύματος τὴν αἰώνια ζωή» (Γαλ. 6:8). «Γι' αὐτὸ ἄς ἀγωνιζόμαστε μὲ ζῆλο, γιὰ νὰ εἴμαστε εὐάρεστοι στὸν Θεό, εἴτε μένοντας στὸ σῶμα εἴτε φεύγοντας ἀπ' αὐτό. Γιατὶ ὅλοι μας ὀφείλουμε νὰ παρουσιαστοῦμε μπροστὰ στὸ βῆμα τοῦ Χριστοῦ, γιὰ νὰ πάρει ὁ καθένας τὴν ἀμοιβή του ἀνάλογα μὲ τὰ ὅσα καλὰ ἢ κακὰ ἔπραξε σ' αὐτὴ τὴ ζωή.» (Β' Κορ. 5:9-10).

ΕΡ.: Πῶς πρέπει νὰ ἀντιμετωπίζει ὁ χριστιανὸς τὶς ἀσθένειες;

ΑΠ.: Ὅταν κάποια ἀσθένεια ἐπισκέπεται τὸ χριστιανό, αὐτὸς πρέπει, πρῶτα ἀπ' ὅλα, νὰ ὀπλίζεται μὲ ὑπομονή, ταπείνωση καὶ ἐλπίδα στὸν Θεό. Ἐκεῖνος, βλέπετε, παρακωρεῖ ὅλες τὶς ἀσθένειες γιὰ τὴν ὠφέλεια τῆς ψυχῆς μας, γιὰ νὰ μᾶς φέρει σὲ μετάνοια. Ὁ σοφὸς Σειράχ λέει: «Παιδί μου, τὶς ἀρρώστιες σου μὴν τὶς παραμελεῖς, ἀλλὰ νὰ προσεύχεσαι στὸν Κύριο, κι Αὐτὸς θὰ σὲ γιαιτρέψει. Ἄφησε τὴν ἀδικία, κάμε τὸ σωστό καὶ καθάρισε τὴν καρδιά σου ἀπὸ κάθε ἁμαρτία» (38:9-10).

Στὶς ἀσθένειες, καὶ μάλιστα στὶς σοβαρὲς καὶ ἐπίμονες, ὀφείλουμε νὰ ζητᾶμε τὴ βοήθεια τῶν εἰδικῶν γιαιτρῶν καὶ νὰ ἐκτελοῦμε τὶς ὑποδείξεις τους. Λέει πάλι ὁ Σειράχ: «Νὰ ἀποδίδεις στὸ γιαιτρὸ τὶς τιμὲς ποὺ τοῦ ἀνήκουν, γιὰτὶ ὁ Κύριος τὸν ἔχει ὀρίσει στὸ λειοῦργημά του. Ὁ Κύριος δημιούργησε τὰ φάρμακα ἀπὸ τὴ γῆ, καὶ ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔχει φρόνηση δὲν θὰ διστάσει νὰ τὰ χρησιμοποιοῦν» (38:1, 4).

Οἱ ἀσθένειες, προπάντων οἱ βαριές καὶ χρόνιες, συνοδεύονται ἀπὸ ταραχὴ τῆς καρδιάς. Τὴν ταραγμένη μας καρδιά ἄς τὴν ὑποτάσσουμε στὸν λογικὸ νοῦ, κι αὐτὸν πάλι στὸν Θεό. Ἡ βαρυγῶμία, ἡ ἀγανάκτηση καὶ ἡ ἀπελπίσια δὲν ταιριάζουν στὸν ἄρρωστο χριστιανό, ὁ ὅποιος, ἀπεναντίας, ὅταν ὑποφέρει, εὐγνώμονεῖ καὶ δοξάζει πρὸς ἐγκάρδια τὸν Κύριο. Γνωρίζει πῶς ἡ ἀσθένεια, ὅπως καὶ κάθε ἄλλη δοκιμασία ἢ θλίψη, συντελεῖ στὴ σωτηρία του. Στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου, λοιπόν, συλλογίζεται

τὴν αἰωνιότητα , ἀναλογίζεται τὰ σφάλματά του καὶ ἀποφασίζει σταθερὰ νὰ διορθωθεῖ.

Ἄν ἡ ἀσθένεια ἐπιδεινωθεῖ τόσο, ὥστε ὁ πιστὸς νὰ ἀπειλεῖται μὲ θάνατο, τότε αὐτὸς ὀφείλει νὰ τακτοποιήσει ὅλες τὶς βιοτικὲς ὑποθέσεις του. Πρῶτα-πρῶτα πρέπει νὰ συμφιλιωθεῖ μὲ τοὺς ἐχθροὺς του, ἔπειτα νὰ ἀποζημιώσει, ὅπως καὶ ὅσο μπορεῖ, ἐκείνους πού ἀδίκησε, καὶ τέλος, νὰ διαθέσει νόμιμα τὴν περιουσία πού τοῦ ἔμεινε.

Πάνω ἀπ' ὅλα , ὅμως, ὁ ἄρρωστος χριστιανὸς πρέπει νὰ φροντίσει χωρὶς χρονοτριβὴ γιὰ τὴν κάθαρση τῆς ψυχῆς του ἀπὸ τὴν ἁμαρτία μὲ τὴν μετάνοια, τὴν Ἐξομολόγησι καὶ τὴν Μετάληψιν τῶν ἀχράντων Μυστηρίων. Κάθε ἀναβολὴ τῆς Ἐξομολογήσεως καὶ τῆς θείας Κοινωνίας μπορεῖ ν' ἀποδειχθεῖ ὀλέθρια, ἐπειδὴ αἰφνίδια ἐπιδείνωσις τῆς ἀσθένειας δὲν ἀποκλείεται νὰ ὀδηγήσῃ τὸν ἄρρωστο σὲ ἀπώλεια τῶν αἰσθήσεων ἢ καὶ σὲ θάνατο. Ἀφοῦ, λοιπόν, ἀπαλλαγεῖ τὸ συντομότερο ἀπὸ τὸ βᾶρος τῶν ἁμαρτημάτων του καὶ ἔνωθεῖ μὲ τὸν Κύριον, μεταλαβαίνοντας τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα Του, δὲν ἔχει παρὰ νὰ ἀφεθεῖ μὲ πίστη στὰ χέρια Ἐκείνου. Κι ἂν βλέπει κοντὰ του τὸν θάνατο, ἄς μὴν ἀπελπίζεται. Ἄς τὸν ὑποδεχθεῖ ἄφοβα καὶ ἤρεμα, γνωρίζοντας τὸ ἔλεος καὶ τὴ φιλανθρωπία τοῦ μοναδικοῦ Σωτήρα Χριστοῦ. Γιατί, κι ἂν ἁμαρτήσαμε, γράφει ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, «ἔχουμε συνήγορον κοντὰ πρὸς τὸν Πατέρα τὸν δίκαιον Ἰησοῦν Χριστόν. Αὐτὸς θυσιάσθηκε γιὰ νὰ μᾶς ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας μας» (Α' Ἰω.2:2)

ΕΡ.: Ποιὰ πρέπει νὰ εἶναι ἡ σχέση μας μὲ τοὺς ἁγίους;

ΑΠ.: Οἱ ἅγιοι, χάριν πρὸς τὴν ἀπέραντη ἀγάπην τους πρὸς τὸ Δημιουργὸ καὶ ὅλα τὰ δημιουργήματά Του, τὴν τέλεια αὐταπάρνησιν τους καὶ τὸν ἔνθεον πνευματικὸν ἀγῶνα τους, πέτυχαν τὴν κατὰ χάριν θέωσίν τους, τὴν ὁμοίωσίν τους δηλαδὴ μὲ τὸν Θεόν. Ἔτσι προσβέβουον σ' Αὐτὸν ἀποτελεσματικὰ καὶ θαυματουργοῦν εὐεργετικὰ γιὰ μᾶς. Κι ἐμεῖς, λοιπόν, ὀφείλομε, πρῶτον, νὰ προσκυνοῦμε τιμητικὰ, ὅπως ὀρίζει ἡ Ἐκκλησία, τὶς ἱερὲς εἰκόνες τους καὶ τὰ τίμια λείψανά τους, ὅπου κατοικεῖ ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δεύτερον, νὰ τοὺς ἐπικαλοῦμαστε σὲ τὶς προσευχὰς μας, καὶ τρίτον,

να μιμούμαστε τὴν πίστη τους, τὴν ἀγάπη τους, τὴν ταπείνωσή τους καί, γενικά, τὴν ἅγια βιοτὴ τους.

ΕΡ.: Πῶς μπορεῖ κανεὶς νὰ πάρει σταθερὴ ἀπόφαση γιὰ διόρθωση τοῦ βίου του;

ΑΠ.: Ἡ σταθερὴ ἀπόφαση γιὰ διόρθωση τοῦ βίου εἶναι γέννημα, πρῶτον, τῆς πραγματικῆς συντριβῆς τοῦ ἀνθρώπου γιὰ τὶς ἁμαρτίες του καὶ δεύτερον, τῆς ἀκλόνητης ἐλπίδας του στὴν ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ, ποῦ μᾶς δίνει τὴν ἄφεση τῶν παραπτωμάτων καὶ τὴν αἰώνια ζωή. Δίχως τὴ συντριβή καὶ τὴν ἐλπίδα, διόρθωση δὲν γίνεται.

ΕΡ.: Ποιὸ εἶναι τὸ ἔργο τοῦ φύλακά μας ἀγγέλου;

ΑΠ.: Ὁ φύλακας ἄγγελος, ποῦ μᾶς ἔδωσε ὁ Θεὸς ὅταν βαπτιστήκαμε, πρῶτον, ἀνεβάζει τὶς προσευχὲς μας στὸν Θεό• δεύτερον, βάζει στὴν ψυχὴ μας καλοὺς λογισμοὺς, καλὲς ἐπιθυμίες καὶ καλὰ αἰσθήματα• τρίτον, μᾶς διδάσκει μυστικὰ τὸ νόμο καὶ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἀποτρέποντάς μας ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ παρακινώντας μας στὴν τήρηση τῶν εὐαγγελικῶν ἐντολῶν, τὴν οἰκείωση τῶν ἀρετῶν καὶ τὴν ἐπιτέλεση ἀγαθῶν ἔργων• τέταρτον, μᾶς παρηγορεῖ, ὅταν θλιβόμαστε, μᾶς ἀνακουφίζει, ὅταν πονᾶμε, καὶ μᾶς συμπαραστέκεται σὲ κάθε δύσκολη περίσταση• πέμπτον, μᾶς προστατεύει ἀπὸ ὄλους τοὺς κινδύνους καὶ τοὺς ἐχθροὺς, ὄρατους καὶ ἀόρατους, προπαντὸς ἀπὸ τοὺς δαίμονες, ποῦ ἐπιδιώκουν τὴν αἰώνια καταστροφή μας. Κοιτολογίς, ὁ ἄγγελός μας ἀκοίμπητα μᾶς φυλάει καὶ μᾶς κατευθύνει πρὸς τὴ σωτηρία, μένοντας κοντά μας ὡς τὸ θάνατο μας, ἐκτὸς κι ἂν ἐμεῖς τὸν διώξουμε μὲ τὰ πονηρά μας ἔργα. Γιατὶ «ὅπως ὁ καπνὸς φυγαδεύει τὶς μέλισσες, ἔτσι καὶ ἡ ἁμαρτία τὸν φύλακα ἄγγελο ἀπὸ τὴν ζωή μας» (Μέγας Βασίλειος).

Βλ. Ἀπαντήσεις σὲ ἐρωτήματα Χριστιανῶν. Ἐκδ. Ἱερ. Μονῆς Παρακλήτου.

Ἡ Δύναμη τῆς πίστεως

Ὁ Γιάννης Ἀπῆκος, ἀπὸ τὸ Μανταμάδο τῆς Λέσβου, ξεγιεμένος στὴ Γερμανία, ζούσε ἥσυχα καὶ χριστιανικὰ μὲ τὴ γυναίκα του Καλλιόπη.

Τὸ Νοέμβριο τοῦ 1987 ἡ Καλλιόπη ἀρρώστησε σοβαρὰ μὲ βαρὺ ἐγκεφαλικό. Μεταφέρθηκε ἀμέσως

σὲ γερμανικὸ νοσοκομεῖο, ὅπου παρέμεινε σὲ κωματώδη κατάσταση γιὰ πέντε βδομάδες. Οἱ γιατροὶ δὲν τῆς ἔδιναν ζωή. Ὡρα μὲ τὴν ὥρα περιμέναν τὸ μοιραῖο.

Στὴν οἰκογένεια ἐπικρατοῦσαν πόνος καὶ θλίψη. Νὰ ὅμως πού φάνηκε κάποια ἐλπίδα. Ὁ προσάτης τοῦ Μανταμάδου, τῆς ἰδιαίτερης παιρίδας τους, ὁ Ταξιάρχης Μιχαήλ.

Ὅλη ἡ οἰκογένεια γονάτισε αὐθόρμητα μπροστὰ στὸ εἰκονοστάσι καὶ σήκωσε τὰ μάτια ἱκετευτικὰ στὸ εἰκόνημα τοῦ ἀρχαγγέλου. Προσευχήθηκαν μὲ πόνο, μὲ πίστη, μὲ δάκρυα. Ὑστερα σηκώθηκαν γαληνεμένοι, μὲ κάποια κρυφὴ ἐλπίδα.

Ἀπ' αὐτὴν ὅμως τὴν ὁμαδικὴ προσευχὴ ἀπουσίασε ὁ ἀδελφὸς τῆς ἀρρωστης, ὁ Ἡρακλῆς. Ἦταν μάρτυρας τοῦ Ἰεχωβά, γι' αὐτὸ εἶχε ἀνοίξει ἀθόρυβα τὴν πόρτα καὶ εἶχε ἐξαφανιστεῖ.

Πρῶτ-πρῶτ ξεκίνησαν γιὰ τὸ νοσοκομεῖο. Ἐκεῖ δοκίμασαν μιὰ ἐκπληξη. Ἡ ἀρρωστη, πού μέχρι χθὲς βρισκόταν σὲ κῶμα, εἶχε ἀνοιχτὰ τὰ μάτια καὶ τοὺς κοιποῦσε.

- Τὶ συμβαίνει, Καλλιόπη; ρώτησε ὁ Γιάννης.

- Ποῦ πήγατε τὴν εἰκόνα τοῦ Ταξιάρχου πού εἶχαμε στὸ σπίτι; ρώτησε ἐκείνη μὲ δυσκολία.

- Ἐκεῖ εἶναι, στὴ θέση της.

Τότε φάνηκε ἡ γυναίκα νὰ ἡσυχάζει, καὶ μὲ πολὺ κόπο συνέχισε:

- Χθὲς τὸ βράδυ μ' ἐπισκέφθηκε ὁ Ταξιάρχης καὶ στάθηκε ἐδῶ δίπλα μου. Ἦταν λίγο στενοχωρημένος. Μὲ κοίταξε πονεπικὰ καὶ

μού εἶπε: «Θέλω ν' ἀπλώσω τὶς φτερούγες μου καὶ νὰ σὰς σκεπάζω, ἀλλὰ δυσκολεύομαι». Τὶ συμβαίνει Γιάννη; Γιατί διστάζει ὁ Ταξιάρχης;

Ὁ Γιάννης ἀμέσως κατάλαβε. Τὸ ἐμπόδιο ἦταν ὁ ἀδελφός της.

Τὸ βράδυ τὸν συνάντησε, τὸν ἐνημέρωσε καί, τελειώνοντας, τόνισε:

- Ὁ ἀρχάγγελος, Ἡρακλῆ, δὲν θέλει μόνο τὴ σωματικὴ θεραπεία τῆς ἀδελφῆς σου, ἀλλὰ καὶ τὴ δική σου τὴν ψυχική. Θέλει τὴ σωτηρία σου. Θέλει τὴν ἐπιστροφή σου στὴν ὀρθόδοξη πίστη. Καὶ μαζί μ' αὐτή, θέλει καὶ τὴν προσευχή σου γιὰ τὴν ἀδελφή σου.

Σὲ λίγο ἄρχισε ἕνας ἀγῶνας σκληρός. Πάλεψε ὁ κιλιαστής μὲ τὴν ὀρθόδοξη χριστιανικὴ του συνείδηση. Ἡ τελευταία εἶχε σύμμαχο τὴν ἀγάπη τῆς ἀδελφῆς του. Τελικὰ ὑπέκυψε στὴ δύμαμη τοῦ Χριστοῦ, γονάτισε μπροστὰ στὸ εἰκονοστάσι, προσευκλήθηκε μὲ δάκρυα, ἀναγεννήθηκε.

Τὸ πρῶτὸ βιάστηκαν ὅλοι νὰ πᾶνε στὸ νοσοκομεῖο. Μὰ τί νὰ δοῦν! Ἡ ἄρρωστη τοὺς περίμενε ὄρθια. Ὁ θάλαμος ἦταν γεμάτος ἀπὸ γιατροὺς καὶ νοσοκόμες. Τὰ εἶχαν ὅλοι χαμένα.

- Τὴ νύχτα, ἄρχισε νὰ λέει χαρούμενη ἡ Καλλιόπη, ἄκουσα μέσα στὴν ἡσυχία δυνατὸ φτερούγισμα. Κοιτάζω ξαφνιασμένη, καὶ βλέπω πάλι τὸν Ταξιάρχη. Τώρα ὅμως ἦταν χαρούμενος καὶ γελαστός. «Θὰ γίνεις καλά», μοῦ εἶπε. Σήκωσε τὸ χέρι του, μὲ σταύρωσε, μοῦ χαμογέλασε καὶ χάθηκε. Ἔκανα νὰ σηκωθῶ, καὶ εἶδα πὼς μποροῦσα. Στὸ θάλαμο νοσηλευόταν μιὰ ἀκόμη ἄρρωστη. Μὲ εἶδε πὺ περπατοῦσα, ἤρθε καὶ μ' ἀγκάλιασε. «Τὰ εἶδα ὅλα», μοῦ εἶπε. «Εἶδα νὰ σὲ πλησιάζει στὸ κρεβάτι σου κάποιος ψηλός, μαυριδερός καὶ λευκοντυμένος ἄνδρας. Τὸν εἶδα νὰ κουνάει τὰ χέρια του. Καὶ ξαφνικὰ χάθηκε... Στὴν ἀρχὴ νόμισα πὼς ἦταν γιατρός μὲ τὴν ἄσπρη μπλούζα. Αὐτὸς ὅμως ἦταν ἀσυνήθιστα ψηλός, πάνω ἀπὸ δύο μέτρα. Δὲν πατοῦσε στὴν γῆ καὶ δὲν ἔκαναν θόρυβο τὰ πόδια του. Μὲ τὴν παρουσία του ξεχύθηκε μιὰ εὐωδία στὸ δωμάτιο. Τρόμαξα καὶ σκεπάστηκα περισσότερο».

- Τὶ θὰ κάνουμε τώρα; ρώτησε ὁ Γιάννης τὸν γιατρό.

- Δὲν ξέρω κύριε. Μόνο ἕνα θαῦμα μποροῦσε νὰ φέρει αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα. Καὶ τὸ θαῦμα ἔγινε!

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Γιάννης βρισκόταν κιάλας στὴν πατρίδα του, μπροστὰ στὸν Ταξιάρχη, κι ἔβρεχε τὴν ἱερὴ εἰκόνα τοῦ εὐεργέτη του μὲ δάκρυα χαρᾶς κι εὐγνωμοσύνης.

Βλ. Ἐμφανίσεις καὶ θαύματα Ἀγγέλων ἔκδ. Ἰ. Μ. Παρακλήτου

Συγκλονιστικὸ θαῦμα στὸ Κογκό.

Ἐπὶ π. Χρυσόστομος Τσιμπάσου, ἀπ' τὴν Κανάγια τοῦ Κογκό, ἐπισκέφθηκε πρόσφατα τὴν Πατρίδα μας... Μεταξὺ ἄλλων, μᾶς διηγήθηκε καὶ τὸ ἀκόλουθο ἐντυπωσιακὸ γεγονός, ἀπ' τὸ πλούσιο ἱεραποστολικὸ του ἡμερολόγιο, ποῦ ἀποδεικνύει τὰ θαυμάσια τοῦ Θεοῦ στὶς ἡμέρες μας καὶ τὴ δύναμη τῆς Ἀληθινῆς Πίστεως μας. Εἶπε:

«Σὲ μιὰ περιοδεῖα μου πρὸ ὀλίγων ἐτῶν σὲ ἀπομακρυσμένες Κοινότητες πιστῶν μας στὸ Κασαί τοῦ Κογκό, βρέθηκα σὲ ἓνα παραποτάμιο χωριὸ στὴν περιοχὴ Ἰπούα. Ἐκεῖ ὑπῆρχαν μόνον δύο Χριστιανοί, οἱ ὁποῖοι εἶχαν βαπτισθεῖ παλαιότερα στὴν ἐνορία μας στὴν Κανάγκα.

Διανυκτέρευσα μαζὶ μὲ τοὺς τρεῖς συνοδοῦς μου στὸ σπίτι τοῦ ἐνὸς ἀπὸ αὐτοὺς, καὶ τὴν ἐπομένη ἡμέρα ἀρχίσαμε τὴν Κατήχηση τῶν ἐνδιαφερομένων γιὰ τὴν Πίστη μας χωρικῶν, ἡ ὁποία διήρκεσε τέσσερις ἡμέρες. Συνεφώνησαν νὰ δεχθῶν τὸ ἅγιο Βάπτισμα ὁ ἀρχιφύλαρχος τοῦ χωριοῦ, πρῶν μάγος, ὁ ὁποῖος μετενόησε καὶ ἀπέρριψε τὰ μαγικά του, καὶ 700 ἀκόμη κάτοικοι!

Ὅμως, κάποιοι κατώτεροι φύλαρχοι, ὅταν εἶδαν ὅτι ὁ ἀρχηγὸς τοὺς ἀπεφάσισε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν μαγεία καὶ νὰ γίνῃ Χριστιανός, ἐθύμωσαν πάρα πολὺ καὶ βάλθηκαν νὰ τὸν καταστρέψουν μὲ τὴν σατανικὴ τους τέχνη, κτυπώντας τὴν κατοικία του μὲ κεραυνούς!...

Ἐμεῖς κατεβήκαμε στὸν ποταμὸ, ὅπου ἀνεγνώσθησαν οἱ Ἐξορκισμοί, καὶ ἀρχίσαμε τὶς Βαπτίσεις, οἱ ὁποῖες διήρκεσαν ἐπὶ

περίπου ὥρες.

Τὴν στιγμή πού εἰσῆλθε στοῦ νεροῦ τοῦ ποταμοῦ ὁ ἀρχιφύλαρχος καὶ ἐκφώνησα τὸ «Βαπτίζεται ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ Κλήμης -διότι αὐτὸ τὸ ὄνομα ἔλαβε- εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρός» καὶ ἔγινε ἡ πρώτη κατάδυσις, ἀκούσθηκε ταυτόχρονα ἕνας φοβερός ἦχος κεραυνοῦ, πού ἔπεσε κάπου κοντά!... «Καὶ τοῦ Υἱοῦ», δεύτερος κεραυνός!... «Καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος», τρίτος κεραυνός!... Ὅλοι ἀναστατώθηκαν, φοβήθηκαν καὶ θέλησαν νὰ φύγουν, ἀλλὰ τοὺς συγκρατήσαμε καὶ τοὺς εἶπαμε νὰ μὴ φοβοῦνται, παρὰ μόνον νὰ προσεύχονται...

Ὅταν τελειώσαμε καὶ ἐπιστρέψαμε στοῦ χωριό, εἶχε ἤδη σουρουπώσει. Τότε ἐκεῖ ἀντικρύσαμε κάποιον φοβερό: Οἱ φύλαρχοι/μάγοι ἔρριξαν μὲ τὰ διαβολικὰ τους ἔργα τοὺς κεραυνούς γιὰ νὰ πλήξουν τὸ σπίτι τοῦ ἀρχιφύλαρχου καὶ τὸ πρόχειρο ἐκκλησιάκι πού στήσαμε στοῦ σπιτί τοῦ ἐνὸς Χριστιανοῦ μας, ἀλλὰ οἱ κερανοὶ τοὺς «ἀστόχησαν» καὶ κατέκασαν τὰ γύρω φοινικόδεντρα, χωρὶς νὰ ἀγγίξουν τοὺς «στόχους» τους!...

Τὸ ἐπόμενο πρωῖνὸ ἦλθαν οἱ φύλαρχοι/μάγοι καὶ μᾶς εἶπαν μὲ ἔκπληξη! «Τι γίνεται ἐδῶ; Τι δύναμη ἔχετε σεῖς; Ἐμεῖς προκαλέσαμε τοὺς κεραυνούς γιὰ νὰ ἐμποδίσουμε τὴν Βάπτισι τοῦ ἀρχηγοῦ μας καὶ νὰ καταστρέψουμε τὸ σπίτι καὶ τὸν Ναὸ τοῦ πιστοῦ σας, ἀλλὰ δὲν τὰ καταφέραμε!... Ἄρα, ἔχετε μεγαλύτερη δύναμη!...

Τότε, τοὺς κατηχήσαμε καὶ αὐτοὺς καὶ ἐπέισθησαν νὰ ἐγκαταλείψουν τὰ ἔργα τοῦ σκοτίου καὶ νὰ προσέλθουν στοῦ Φῶς. Ἔτσι, ἐν συνεχείᾳ, βαπτίσθηκε καὶ τὸ ὑπόλοιπο χωριὸ καὶ ἐτέλεσα τὸ Μυστήριον τοῦ Γάμου στὰ ζευγάρια.

Εἶναι ἀξιοσημείωτο, ὅτι ὁ ἀρχιφύλαρχος ὅταν βαπτίσθηκε ἦταν 120 ἐτῶν(!) καὶ μετὰ ἀπὸ ἕνα ἔτος ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ, ὅλη δὲ ἡ οἰκογένειά του εἶναι Ὁρθόδοξη. Ἀπὸ τότε πηγαίνω κατὰ καιροὺς γιὰ νὰ τοὺς ἐπισκεφθῶ καὶ νὰ τοὺς ἐνισχύσω στὴν Πίστη...

Βλ. περιοδ. ΑΓ. ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ

Ἡ ἐπίκλησις τοῦ ὀνόματος τῆς Παναγίας ἔσωσε νεαρὸ ἀπὸ τὴν ἐκτέλεσή του

Στὸ χωριὸν Καράτουλα Κυνουρίας τοῦ νομοῦ Ἀρκαδίας στὰ χρόνια τῆς Γερμανοϊταλικῆς κατοχῆς τῶν ἐτῶν 1941-1944 ἐζοῦσε μία οἰκογένεια μὲ 10 παιδιά. Μεταξὺ δὲ αὐτῶν εἶχε κι ἓνα ἀγόρι, ποῦ ξεχώριζε ἀπὸ τὴν ζωντάνια καὶ τὴν ἐνεργητικότητά του.

Τὸ ἀγόρι αὐτὸ τότε ἦταν περίπου 20 ἐτῶν. Μία δὲ ἡμέρα ἀνεκοίνωσε στοὺς γονεῖς του ὅτι ἔχει ἀποφασίσει νὰ μιμηθῆ ἑκεῖνο ποῦ κάνουν καὶ μερικοὶ ἄλλοι ἄνδρες στὸ χωριό του, νὰ μεταβῆ δηλαδή, στὴν περιφέρεια τοῦ Ἄργους καὶ νὰ κλέψῃ λάστιχα ἀπὸ τὰ ἐκεῖ Γερμανικὰ αὐτοκίνητα. Τότε οἱ συγχωριανοὶ του ἐχρησιμοποιοῦσαν εὐρέως τὰ λάστιχα διὰ τὴν κατασκευὴν αὐτοσχεδίων ὑποδημάτων. Οἱ γονεῖς του ὅμως προσεπάθησαν νὰ τὸν ἐμποδίσουν τονίζοντας τὸν κίνδυνο ποῦ ὑπῆρχε. Δὲν κατόρθωσαν ὅμως νὰ τὸν συγκρατήσουν, λόγῳ τῆς ἀπειρίας του.

Ὁ νεαρὸς ἐπῆρε τὸ μουλᾶρι τους καὶ ὕστερα ἀπὸ 10 περίπου ὥρων πορεία ἔφθασε στὴν περιφέρεια τοῦ Ἄργους. Ἐν τῷ μεταξὺ ἢ ἐκεῖ Γερμανικὴ στρατιωτικὴ ἀρχὴ εἶχε ἀντιληφθεῖ τὴν κλοπὴν τῶν ἐλαστικῶν καὶ δι' αὐτὸ εἶχε διατάξει ἀγρυπνὴ ἐπιτήρηση. Ἔτσι, ὅταν αὐτὸς ὁ νέος ἐπιχείρησε νὰ κλέψῃ λάστιχα, τὸν συνέλαβε ὁ Γερμανὸς σκοπὸς καὶ τὸν ὠδήγησε στὸν ἀξιωματικὸ του. Κι αὐτός, ἀφοῦ τοῦ ἐκάλυψε τὸ κεφάλι μὲ μία μαύρη κουκούλα, διέταξε τὸ σκοπὸ νὰ τὸν ἐκτελέσῃ ἀμέσως.

Τότε ὁ νεαρὸς ἄρχισε νὰ φωνάζῃ πολὺ δυνατὰ:

- Παναγία μου, Χριστέ μου, σώσετέ με!

Ἔστερα δὲ ἀπ' ὀλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας ὁ ἴδιος ἀξιωματικὸς τοῦ ἔβγαλε τὴν κουκούλα καὶ τοῦ εἶπε μὲ κάπως σπασμένα ἑλληνικά:

- Πρῶτα κλέψει-κλέψει καὶ μετὰ Παναγία, Χριστέ μου... Φύγε σίπι σου.

Τὸ παιδὶ αὐτὸ ἀσφαλῶς ἀντελήφθη καὶ ἐπίστευσε ὅτι τὸ ἔσωσε ἡ Παναγία καὶ ὁ Χριστός, καὶ δι' αὐτὸ, ὅταν ἐγύρισε στὸ χωριό του, ἔγινε ἄλλος ἄνθρωπος. Δηλαδὴ ἐπίστευσε πιὸ πολὺ στὸ

Χριστό κι ἄρχισε ἀπὸ τότε νὰ ζῆ μία πολὺ θεάρεστη Ὁρθόδοξη χριστιανικὴ ζωή. Ἀργότερα ὁ νέος αὐτὸς ἐδημιούργησε καὶ μία συνεπὴ χριστιανικὴ οἰκογένεια, καὶ τὸν ἀξίωσε ὁ Θεὸς νὰ προσφέρῃ ἓνα τέκνο του στὴ διακονία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, πού τὴν ὑπηρετεῖ ἀκόμη καὶ σήμερα σ' ἓνα ἐνοριακὸ νὰὸ τῶν Ἀθηνῶν.

Ὁ δὲ γράψας τὰ προαναφερθέντα ἐπιβεβαιώνει ὅτι εἶναι ὅλα ἀληθινά, διότι τυγχάνει νὰ εἶναι συγχωριανὸς καὶ γείτονας τοῦ θαυματουργικὰ διασωθέντος αὐτοῦ νέου.

Βλ. “Βίος καὶ θαύματα τῆς Παναγίας” Δ. Καραχάλιου

Ὁνειδισμὸς Ἀνεξομολόγητου!

Ὁ μπάρμπα-Θεόδωρος ζοῦσε σ' ἓνα χωριὸ τοῦ Ξηρομέρου. Ἦταν περίπου 52 ἐτῶν καὶ δὲν εἶχε ποτὲ ἐξομολογηθεῖ. Πήγαινε ὅμως στὴν ἐκκλησία καὶ εἶχε καλὴ προαίρεση.

Κάποτε, ὅταν βρέθηκε στὸν Ἄστακὸ (κωμόπολη) γιὰ μιὰ ὑπόθεσή του, πῆγε στὸν ἱερὸ ναὸ τοῦ ἀγίου Νικολάου, βρῆκε τὸν ἐφημέριον π. Ἱερόθεο, πού ἦταν καὶ Πνευματικὸς, καὶ ἐξωμολογήθηκε. Ἐκανε μιὰ τυπικὴ ἐξομολόγηση καὶ τὶς βαριὲς ἁμαρτίες δὲν τὶς εἶπε. Ἐκεῖνος γιὰ νὰ τὸν στηρίξει στὴν μετάνοια, τοῦ συνέστησε νὰ ἐπισκεφθεῖ τὴν ἱερὰ μονὴ τοῦ ἀγίου Γερασίμου στὴν Κεφαλλονιά πού πανηγυρίζει τὸ καλοκαίρι στὶς 16 Αὐγούστου.

Πράγματι, ὁ αἰμύνητος μπάρμπα-Θεόδωρος, μετέβη μετ' ἄλλους προσκυνητῆς στὸ μοναστήρι τοῦ ἀγίου Γερασίμου στὶς 15 Αὐγούστου. Τὸ ἀπόγευμα τῆς 15ης Αὐγούστου μεταφέρουν τὴν τιμία λάρνακα τοῦ ἀγίου Γερασίμου στὸν μεγάλο ναὸ γιὰ τὴν τελετὴ τῆς πανηγύρεως. Κατὰ τὴν μεταφορὰ ἡ λάρνακα τοῦ Ἁγίου περνᾷ πάνω ἀπὸ ἄρρώστους, κυρίως δαιμονισμένους καὶ τὴν συνοδεύει ὁ Ἀρχιερεὺς τῆς περιοχῆς περιστοιχούμενος ἀπὸ πλειάδα ἱερέων τῆς νήσου Κεφαλληνίας. Βρέθηκε λοιπὸν καὶ ὁ μπάρμπα-Θεόδωρος ἐκεῖ κοντὰ σὸν τὸν Ζακχαῖο, παρακολουθώντας τὴν τελετὴ τῆς μεταφορᾶς τῆς τιμίας λάρνακας τοῦ Ἁγίου.

Τότε λοιπὸν ξεπετάχτηκε ἓνας δαιμονισμένος καὶ ἄρχισε νὰ

λέγει:

«Θόδωρε, τι θέλεις ἐσὺ ἐδῶ; Ἦλθε καὶ ὁ Θεόδωρος στὸν Καψάλη!»

(Ἔτσι ἀποκαλεῖ τὸν ἅγιο Γεράσιμο ὁ διάβολος).

Μετά, ἀπευθυνόμενος σ' ἓναν ἄλλον δαιμονισμένο, τοῦ λέγει:

«Θωμᾶ, ἀκοῦς; Ἦλθε καὶ ὁ Θεόδωρος στὸν Καψάλη! Δὸς του χαβαδάκι!».

Ἄρχισαν, λοιπὸν νὰ τοῦ φωνάζουν ὑπενθυμίζοντας καὶ ἁμαρτίες τὶς ὁποῖες δὲν εἶχε ἐξομολογηθεῖ καὶ οἱ ὁποῖες ἦταν θανάσιμες, ἐνῶ αὐτὸς ἔνιωθε καταντροπιασμένος.

Ἀκούοντας ὅλα αὐτὰ ὁ μπάρμπα-Θεόδωρος, ἔντρομος ἔτρεξε μπροστὰ στὴν τιμία λάρνακα καὶ ἀπευθυνόμενος στὸν ἀείμνηστο Ἀρχιερέα π. Ἱερόθεο Βουῆ, τοῦ λέγει:

«Τρελλαίνομαι, θέλω Πνευματικὸ νὰ ἐξομολογηθῶ τώρα».

Τότε ὁ ἀείμνηστος Ἀρχιερεὺς σταμάτησε τὴν πομπή, δέχθηκε μὲ στοργὴ τὸν μπάρμπα-Θεόδωρο καὶ ἀνέθεσε σ' ἓνα Πνευματικὸ νὰ τὸν ἐξομολογήσει κατ' ἰδίαν μέσα στὸν μικρὸ ἱερὸ ναό, ἐνῶ ἡ πομπὴ συνέχισε τὴν πορεία της. Μετὰ οἱ δαιμονισμένοι δὲν μπορούσαν πλέον νὰ τοῦ ποῦν τίποτε, γιὰτὶ εἶχαν σβησεῖ οἱ ἁμαρτίες του μὲ τὴν καλὴ ἐξομολόγηση.

Αὐτὰ τὰ διηγήθηκε αὐτοῦσια ὁ ἀείμνηστος μπάρμπα-Θεόδωρος, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τότε ἄλλαξε ριζικὰ τὴν ζωὴ του, ζώντας μὲ συνεχῆ μετάνοια καὶ τηρώντας μὲ φόβο Θεοῦ τὶς ἐντολὲς τοῦ Χριστοῦ. Ἐφθασε σὲ ἡλικία 95 ἐτῶν καὶ ἀπεβίωσε ἐν εἰρήνῃ καὶ μετανοίᾳ τὴν 23ῃ Ἀπριλίου 2000.

Αῶνία του ἡ μνήμη. Ἀμήν.

Βλ. Ὁρθόδοξη Μαρτυρία ἀρ. 92

”Εκτακτο Δελτίον Ειδήσεων

Πάνε πολλά χρόνια πού είδα σπὴν τηλεόραση μία ώραία Ἀμερικάνικη ταινία. Ἡ ταινία ἔδειχνε τὶς διαφορετικὲς ἀντιδράσεις τριῶν οἰκογενειῶν στὸ ἄκουσμα ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο ἑνὸς ἔκτακτου δελτίου ειδήσεων ὅτι ἐπέρχεται ἕνας καταστρεπτικὸς τυφώνας καὶ ὅτι πρέπει νὰ ἐγκαταλείψουν οἱ κάτοικοι ἀμέσως τὰ σπίτια τους. Ἄλλοι ἄκουσαν τὴν εἶδηση καὶ ἐγκατέλειψαν τὰ σπίτια τους, ἄλλοι, δὲν τῆς ἔδωσαν τὴν πρέπουσα σημασία καὶ τακτοποιοῦσαν τὶς ὑποθέσεις τους καὶ ἄλλοι τὴν ἀγνόησαν!

Τελικά, ἦρθε ὁ τυφώνας καὶ ἰσοπέδωσε τὰ πάντα.

Αὐτὴ τὴ ταινία μὲ αὐτὴ τὴν ἀληθινὴ ἱστορία τῆς, μοῦ θύμισε ὁ πρόλογος ἑνὸς μικροῦ βιβλίου τοῦ κ. Μάριου Ν. Δομουχοῦ ἀπὸ τὶς ἐκδόσεις τῆς Ἀδελφότητος τοῦ «Σωτῆρος», «Σὲ ποιὸν Θεὸ νὰ πιστέψω;». Στὸν πρόλογο λοιπὸν γράφονται τὰ ἑξῆς:

«Ἡ ἐποχὴ μας μὲ τοὺς ἐπισηφαλεῖς διεθνεῖς συσχετισμούς, τὶς ἀλλοπρόσαλλες ἰσορροπίες, τὶς οἰκονομικὲς κρίσεις καὶ ἀνακατατάξεις, τὴν ἐναγώνια ἀναζήτηση νέων πηγῶν ἐνέργειας, καὶ πολὺ περισσότερο μὲ τὶς μαζικὲς μετακινήσεις πληθυσμῶν πού ἔχουν διαφορετικὲς θρησκευτικὲς τάσεις, προμηνύει κοσμογονικὲς ἀλλαγές. Οἱ θρησκευτικὲς ἀνακατατάξεις μάλιστα, καὶ ἰδιαίτερα σπὴ γηραιὰ ἡπειρο, εἶναι μεγάλες, καὶ οἱ ἐξελίξεις πού θὰ ἀκολουθήσουν φαίνεται ὅτι θὰ εἶναι ραγδαῖες. Τὸ πρόβλημα ἀποκτᾷ ἐπικίνδυνες διαστάσεις ὅταν ὑπολογίσει κανεῖς τὴν ὑπογεννητικότητα τῶν χριστιανικῶν πληθυσμῶν, ἀλλὰ καὶ τὴν πολυγαμία καὶ πολυτεκνία τῶν μουσουλμάνων πού μεταναστεύουν ἀσταμάτητα πρὸς τὶς ἀνεπτυγμένους χώρες.

Παράλληλα σπὴν Εὐρώπη σήμερα ἀμέτρητοι ναοὶ τῶν παπικῶν καὶ τῶν προτεσταντῶν ἀδειάζουν σταδιακά, πουλιοῦνται καὶ γίνονται τζαμιά. Σύμφωνα μὲ ἐπίσημες στατιστικὲς, μέχρι τὸ 2050 σπὴν Ἀγγλία 4.000 ναοὶ θὰ γίνουν τζαμιά, ὁ μουσουλμανισμὸς θὰ γίνῃ πρῶτη σὲ πληθυσμὸ θρησκεία, ὁ Ἰνδουϊσμὸς δευτέρη καὶ θὰ ἀκολουθοῦν τὰ χριστιανικὰ δόγματα. Σύμφωνα μὲ ἄλλες στατιστικὲς σὲ 50 χρόνια

ὁ μουσουλμανισμὸς θὰ εἶναι ἡ πρώτη δύναμη σὲ ὅλη τὴν Εὐρώπη.

Ποιὰ ὅμως εἶναι ἡ κατάσταση στὴν Ἑλλάδα;

Ἀπὸ πλευρᾶς δημογραφικῆς ἔχουμε 100.000 γεννήσεις περίπου τὸν χρόνο ἀπὸ τὶς ὁποῖες οἱ 36.000 περίπου εἶναι γεννήσεις μεταναστῶν. Ταυτόχρονα οἱ ἐκτρώσεις καὶ τὰ διαζύγια αὐξάνονται διαρκῶς. Τὴν ἴδια στιγμή γεννιοῦνται ἐτησίως 1.600.000 Τούρκοι, 250.000 Ἀλβανοὶ καὶ 259.000 Βουλγαροὶ. Στὰ σημερινὰ Ἑλληνικὰ σχολεῖα τῆς Ἀπικῆς οἱ Ἕλληνες μαθητὲς συναναστρέφονται καθημερινὰ μὲ ἀλλόδοξους μετανάστες ποὺ σταδιακὰ σὲ ὀρισμένα σχολεῖα ἔχουν γίνει ἤδη πλειοψηφία. Ταυτόχρονα οἱ σημερινοὶ Ἕλληνες μαθητὲς γνωρίζουν ἐλάχιστα πράγματα γιὰ τὴν ἱστορία τους καὶ γιὰ τὴν πίστη τους. Εἶναι θρησκευτικὰ ἀκατήχητοι, ἀλειουργητοὶ, ἀδιάφοροι. Τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν τείνει νὰ μετατραπῆ σ' ἓνα ἄνοστο καὶ ἀνούσιο μάθημα θρησκευιολογίας. Οἱ σχολικοὶ ἐκκλησιασμοὶ ὑποβαθμίζονται καὶ τὰ νέα παιδιὰ ζοῦν σ' ἓνα κῶρο «ἀγωγῆς» ὅπου οὐσιαστικὰ δὲν γνωρίζουν τὴν ἱστορία τους καὶ τὴν πίστη τους, δὲν μαθαίνουν γιατί ζοῦν καὶ ποῦ πηγαίνουν. Ἀγωγή χωρὶς ἰδανικά, ἑορτὲς χωρὶς οὐσία, προσευχὴ παρωδία, ἐκκλησιασμὸς γιὰ τοὺς ἐλάχιστους, θρησκευτικὰ χωρὶς πίστη...».

Ἔχουμε λοιπὸν ἓνα ἑκτακτὸ δελτίο εἰδήσεων ὅτι ὁ τυφῶνας ἔρχεται! Καὶ ἐμεῖς τι κάνουμε;

Ὅλοι μας, λαὸς καὶ πάσης φύσεως ἐξουσία, μόνον γιὰ τὸ εὐρῶ καὶ τὴ δραχμὴ ἐνδιαφερόμαστε. Ὅλες οἱ ὀμιλίες στὴ Βουλὴ, γύρω ἀπὸ οἰκονομικὰ προβλήματα περιστρέφονται. Καμμία γιὰ πνευματικὰ θέματα.

Αὐτὴ εἶναι ἡ πραγματικότητα, ὅσο σκληρὴ καὶ ἂν εἶναι. Κάτι ὅμως πρέπει νὰ γίνει. Κάτι πρέπει νὰ κάνουμε. Νὰ μὴ λιποψυχήσουμε καὶ νὰ περιμένουμε νὰ πεθάνουμε. Πρέπει ἡ Ἑλλάδα νὰ ζήσει. Καὶ ἂν ζήσει ἢ πεθάνει αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ ὅλους μας. Ἀπὸ τὸν καθένα χωριστά. Ἄφοῦ οἱ ἄρχοντές μας, πολιτικοὶ καὶ ἐκκλησιαστικοί, δὲν φαίνονται νὰ ἐνδιαφέρονται γιὰ τὴν πνευματικὴ καὶ ψυχικὴ ὑπόσταση τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ ἐνδιαφέρονται μόνον γιὰ τὰ εὐρῶ, ἃς ἀναλάβει ὑπεύθυνα κάθε οἰκογένεια τὴν ἐλληνοχριστιανικὴ ἀγωγή τῶν μελῶν της. Ἄς μὴ τὸ θεωρήσουμε αὐτὸ ὡς κάτι ξένο ἀπὸ ἐμᾶς. Κυρίως ὅσοι γονεῖς ἔχουν παιδιά, πρέ-

πει νὰ γίνουν οἱ κατηχητὲς τῶν παιδιῶν τους γιὰ τὰ χριστιανικὰ καὶ ἑλληνικὰ ἰδανικά. Τὸ σχολεῖο, ὅχι μόνον δὲν βοηθᾷε σὴν ἠθικὴ διαπαιδαγώγησιν τῶν παιδιῶν μας, ὅπως γινόταν κάποτε, ἀλλὰ, τώρα, κυριολεκτικὰ τὰ γκρεμίζει ἀπὸ κάθε ἔννοια ἠθικοῦ νόμου.

Τὸ ἔκτακτο δελτίο εἰδήσεων μᾶς εἶπε γιὰ τὰ δεινὰ ποὺ ἐπέρχονται. Ἀπὸ μᾶς ἐξαρτᾶται πῶς θὰ ἀντιδράσουμε.

Π.Ι.Μ.

Βλ. Περιοδικό " ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ „ ἀρ. τεύχ. 492

Ὁ θυμὸς εἶναι ἓνα ξίφος ποὺ μᾶς τὸ ἔδωσε ὁ Θεὸς ἔλεγεν ὁ ἀββᾶς Μακάριος γιὰ νὰ τὸ βυθίζουμε σὶ τὸ σπῆθος τοῦ Σατανᾶ. Νὰ θυμώνουμε μὲ τὶς μεθοδίεσ του καὶ τὰ τεχνάσματά του. Εἶναι θυμὸς ἐναντίον ἐχθροῦ.

Πολλοὶ ὅμως τὸ ξίφος αὐτὸ τὸ στρέφουν ἐναντίον ἀδύναμων συνανθρώπων μας.

Καὶ μὲ τὶς ἐκρήξεις τοῦ θυμοῦ τους, αὐτοὺς μὲν τοὺς πληγώνουν, αὐτοὶ δὲ αὐτοτραυματίζονται.

Γιατί ο Θεός επιτρέπει τους πόνους στη ζωή μας ;

Γνωρίζουμε ότι η υπομονή είναι πολύτιμη ἀρετή, πού μᾶς καθιστᾶ ἀρεστοὺς στὸν Θεό. Ἀλλὰ ἡ ἄσκηση τῆς υπομονῆς δὲν εἶναι καθόλου εὐκόλο κατόρθωμα. Θέλει βέβαια ἐπιστράτευση ψυχικῶν δυνάμεων. Θέλει ὅπωςδήποτε θερμὴ καὶ πολλὴ προσεχὴ γιὰ νὰ ἔλθει ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ δυναμώσῃ τὴν ψυχὴ. Ἀλλὰ θέλει καὶ σκέψεις πνευματικῆς, γιὰ νὰ παρηγορεῖται καὶ νὰ ἐνισχύεται ἡ ψυχὴ.

Ἕνα γεγονός θὰ σοῦ διηγηθῶ, ἀδελφέ, πού συνέβη κάποτε καὶ ἔχει γραφεῖ καὶ δίδει τὴν εὐκαιρία πολλῶν σκέψεων γιὰ νὰ ἀπαντηθεῖ τὸ ἐρώτημα, γιατί ὁ Θεός ἐπιτρέπει τοὺς πόνους στὴ ζωή μας;

Κάποτε, ἐνῶ ἦταν χειμῶνας καὶ νύχτα, ναυάγησε ἓνα μικρὸ ἀλιευτικὸ πλοίαριο στὶς ἀκτῆς τοῦ Καναδά. Ὁ πλοίαρχος καὶ ὁ γιὸς του, μοναδικοὶ ἐπιβάτες τοῦ μικροῦ ἀλιευτικοῦ, βγῆκαν σπὴν ἀκτὴ κολυμπώντας, μὲ βρεγμένα ρούχα καὶ σὲ ἄσχημη κατάσταση. Γλύτωσαν ἀπὸ τὸν κίνδυνο τοῦ πνιγμοῦ. Τώρα ὅμως θὰ πέθαιναν ἀπὸ τὸ κρῦο καὶ τὰ βρεγμένα ρούχα.

Ἐνῶ ὁ πατέρας βρισκόταν σὲ ἀπόγνωση, εἶδε, στὸ βάθος τοῦ δάσους πού ἐκτεινόταν μπροστὰ τους, ἓνα ἀμυδρὸ φῶς. Ἦταν ἡ μοναδικὴ ἐλπίδα.

Τὸ μέρος ἦταν ἔρημο καὶ ἄγνωστο. Πουθενὰ δὲν φαινόταν κάποια κατοικία. Πατέρας καὶ γιὸς ἄρχισαν λοιπὸν, νὰ βαδίζουν πρὸς τὸ ἀμυδρὸ φῶς, πού ἔβλεπαν στὸ δάσος τρέμοντας, βέβαια, ἀπὸ τὸ κρῦο, καθὼς ἦταν μούσκεμα. Ἐὰν ἐφθάναν ἐγκαίρως στὸ φῶς καὶ ἔβρισκαν κάποια περιποίηση, θὰ γλύτωναν τὸν βέβαιο θάνατο.

Ἐκεῖ ὅμως πού βάδιζαν, ὁ γιὸς ἄρχισε νὰ μουδιάζει, γιατί τὰ βρεγμένα ρούχα καὶ τὸ πολὺ κρῦο τὸν πάγωναν. Τὸ βάδιμά του ἔγινε πολὺ δύσκολο καὶ διέτρεχε τὸν κίνδυνο νὰ μουδιάσουν τὰ πόδια του περισσότερο καὶ νὰ μὴν μποροῦν νὰ βαδίσουν καθόλου.

Ὁ πατέρας κοίταζε νὰ ἐνισχύσει τὸ παιδί του καὶ νὰ τὸ ἐνθαρρύνει, ὥστε νὰ συνεχίσει νὰ περπατᾷ. Μὰ δυστυχῶς τὸ μούδιασμα τῶν ποδιῶν αὐξανόταν καὶ ἡ δυσκολία τοῦ βαδίσματος γινόταν δυσχερέστερη.

Τότε ὁ πατέρας σοφίστηκε τὸ ἐξῆς τέχνασμα: ἀπέσπασε ἓνα κλαδί ἀπὸ ἓνα δένδρο πού βρέθηκε δίπλα του· μὲ τὸ κλαδί αὐτὸ ἄρχισε νὰ χτυπᾷ τὰ πόδια τοῦ παιδιοῦ, τὸ ὁποῖο δὲν μπορούσε πιά σχεδὸν καθόλου νὰ βαδίσει. Ὁ γιὸς διαμαρτυρήθηκε στὴν ἀρχὴ γιὰ τὸν χτυποῦσε ὁ πατέρας. Καὶ ὁ πατέρας, μὲ πονεμένη ἀλλὰ στοργικὴ φωνή, τοῦ ἀπάντησε.:

- Παιδί μου, πρέπει νὰ βαδίσεις! Νίκησε τὸ μούδιασμα τῶν ποδιῶν σου καὶ προχώρα!

- Πατέρα, δὲν μπορῶ! Φώναξε τὸ παιδί. Τὰ πόδια μου μουδιάζουν ὅλο καὶ περισσότερο!

Τότε ὁ πατέρας ἔσφιξε τὴν καρδιά του καὶ ἄρχισε νὰ χτυπᾷ στὰ πόδια τὸ παιδί του πολὺ δυνατότερα. Τὰ πόδια τοῦ παιδιοῦ μάτωσαν, ἀλλὰ ἐξαναγκάστηκε νὰ βάλει τὰ δυνατά του καὶ νὰ συνεχίσει τὸ περπάτημα. Τελικά, κουτσαίνοντας καὶ μὲ μόχθο, ἔφθασε μαζί μὲ τὸν πατέρα του στὸ σπιτάκι στὸ ὁποῖο ἔβλεπαν τὸ φῶς.

Ἦταν ματωμένα τὰ πόδια του καὶ πληγιασμένα ἀπὸ τὸ ράβδισμα μὲ τὴν κλάρα, πού εἶχε ἀποσπάσει ὁ πατέρας ἀπὸ τὸ δέντρο. Τὸ παιδί βρισκόταν σὲ ἄθλια κατάσταση, ἀλλὰ ἤδη εἶχαν φθάσει στὸ σπίτι. Ἐκεῖ ἀπόλαυσαν ἀμέσως τὴ στοργὴ καὶ τὴν περιποίησι. Καὶ ἔτσι σώθηκαν, πατέρας καὶ γιός, ἀπὸ τὸ βέβαιο θάνατο.

Τὶ ἔκανε ὁ πατέρας; Ἐλιβερό καθῆκον! Ἐξαναγκάστηκε νὰ χτυπᾷ τὸ παιδί του στὰ πόδια δυνατὰ γιὰ νὰ τὸ ἀναγκάσει νὰ φτάσουν στὸ σπίτι τῆς σωτηρίας. Πικρὸ τὸ μέσο, ἀλλὰ σωτήριο γιὰ τὴν ζωὴ τους

Αὐτὸ γίνεται πολλὰς φορὲς στὴν ζωὴ. Ὁ Θεὸς Πατέρας πού μᾶς ἀγαπᾷ, θέλει ὅπωςδήποτε τὴ σωτηρία μας. Κάποτε ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι ἀμελοῦμε καὶ κωφεύουμε σὴ φωνὴ Του. Καὶ τότε ὁ Θεὸς Πατέρας ἀπὸ στοργὴ ἐπιτρέπει κάποιο μαστίγωμά μας, γιὰ νὰ ξυπνήσουμε ἀπὸ τὸ λήθαργο ψυχικῆς ἀμέλειας καὶ νὰ ἀφυπνιστοῦμε πνευματικά. Ἐπιτρέπει ὁ Θεὸς θλίψεις καὶ δοκιμασίες γιὰ πνευματικὴ μας ὠφέλεια. «Ὁν γὰρ ἀγαπᾷ Κύριος παιδεύ-

ει, μασπιγοῖ δὲ πάντα υἷὸν ὄν παραδέχεται» (Παροιμ. γ΄, 12) .
Πικρὸ τὸ ποτήριον τοῦ πόνου, ἀλλὰ σωτήριο.

Ἀδελφέ μου, τίποτε δὲν γίνεται τυχαία. Τὸ ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέτρεψε αὐτὴ τὴ δοκιμασία τὴν ὁποία περνᾷς, σημαίνει ὅτι ἔχει τὸ σοφὸ σχέδιό Του. Εἶναι γιὰ τὸ καλὸ σου. Δέξου τὴ θλίψη σὰν ἐπίσκεψη Θεοῦ. Ὑποτάξου στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Παρακάλεσε μὲν τὸν Θεὸ νὰ σὲ βγάλει ἀπὸ τὴν δοκιμασία καὶ νὰ σοῦ πάρει τὸν πόνο. Καὶ παρακάλεσε καὶ πάλιν καὶ πολλάκις, μὲ ἐπιμονὴ καὶ πίστη, νὰ σοῦ ἀφαιρέσει ὁ Θεὸς τὴ δοκιμασία. Ἀλλά, ἂν ἡ ἀγαθότης Του δὲν σοῦ ἀφαιρῆ τὴ θλίψη, δεῖξε ὑπομονὴ καὶ ὑποταγή.

Εἶπε μὲς στὴν καρδιά σου: «Κύριε, γεννηθῆτω τὸ θέλημά Σου. Ὅχι ὅπως θέλω ἐγώ, ἀλλὰ ὅπως θέλεις Ἐσύ».

Εἶπε μαζί μὲ τὸν Κεμπήσιο Θωμᾶ: «Κύριε, ἂν θῆς νὰ εἶμαι στὸ φῶς, ἔσω εὐλογημένος. Ἐὰν θῆς νὰ μὴν εἶμαι στὸ φῶς, πάλιν ἔσω εὐλογημένος. Ἐὰν θῆς νὰ ἔχω χαρά, ἔσω εὐλογημένος. Ἄν θῆς νὰ ἔχω θλίψη καὶ δοκιμασία, πάλιν ἔσω εὐλογημένος».

Ἡ ὑπομονὴ σου, ἀδελφέ μου, καὶ ἡ ὑποταγὴ σου στὸν Θεὸ ἀνεβαίνουν ὡς θυμίαμα ἐνώπιον τοῦ θρόνου τῆς Θείας Χάριτος.

Εἶναι ἄπειρα τὰ παραδείγματα ἀνθρώπων ποὺ σώθηκαν ἀπὸ βέβαιη ψυχικὴ καταστροφὴ μὲ τὸ ζύπνημα τὸ πνευματικὸ, ποὺ τοὺς ἔφερε μία δοκιμασία στὴ ζωὴ. Ἄκουσα μὲ τὰ αὐτιά μου κάποιους νὰ λέγουν:

« Ἔχασα τὴν υἰεία μου, ἀλλὰ βρῆκα τὴν υἰεία τῆς ψυχῆς μου. Καὶ εἶμαι εὐτυχής» ἢ «Γνώρισα τὸν Θεὸ μέσα ἀπὸ τὴν θλίψη καὶ τὴ δοκιμασία. Ἦμουν βουτηγμένος στὴν ἁμαρτία καὶ ὁ Θεὸς ἐπέτρεψε νὰ χάσω τὸ ἐμπόριό μου καὶ νὰ βυθισθῶ στὴν φτώχεια. Μὰ ἄνοιξαν τὰ μάτια μου στὸ φῶς τῆς πίστεως! Καὶ ζῶ τώρα πολὺ φτωχότερα, ἀλλὰ πολὺ περισσότερο εὐτυχισμένος».

Ἐπίσης, εἶδα πολλὰς φορὲς στὴ ζωὴ μου πονεμένους καὶ πενθούοντας γιὰ τὸν θάνατο προσφιλῶν τους προσώπων ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ζοῦσαν ὡς τότε τελείως ξένοι πρὸς τὴν Ἐκκλησία, μετὰ ὅμως ἀπὸ τὸ φρικτὸ φαρμάκι τοῦ πόνου, τοὺς εἶδα νὰ ἀλλάζουν τρόπο ζωῆς, νὰ ἀφυπνίζονται πνευματικά, νὰ ἐνδιαφέρονται γιὰ τὴν μετὰ θάνατον ζωὴ, ποὺ ὡς τότε δὲν τοὺς εἶχε ἀπασχολήσει, νὰ βρίσκουν τὴν παρηγοριά τους στὴν Ἐκκλησία καὶ νὰ σώζονται πνευματικά.

Τὸ σχέδιο τοῦ Θεοῦ στὴ ζωὴ μας, ἀδελφέ μου, εἶναι σοφὸ καὶ στοργικόν. Νὰ τὰ δεχόμαστε ὅλα ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ μὲ ὑποταγὴν, ταπείνωσιν καὶ πιστότητα στὴν ἀγάπην Του. Ὑπάρχουν στιγμὲς ποὺ εἶναι συμφέρον γιὰ ἡμᾶς κάποιος πόνος ἢ κάποια δοκιμασία. Ἐμεῖς εἴμαστε πολλὰς φορὲς κοντόφθαλμοι. Ὁ Θεὸς βλέπει πολὺ μακρύτερα ἀπὸ ἡμᾶς. Ἔχω δεῖ πλειστάκις καὶ στὴν προσωπικὴ μου ζωὴ, κάτω ἀπὸ μιὰ δοκιμασία νὰ κρύβεται μεγάλη ψυχικὴ ὠφέλεια. Ἔχω δεῖ τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ πολλὰς φορὲς στὴν ζωὴ μου, ἀδελφέ, ἄλλοτε νὰ μὲ θωπεύει καὶ ἄλλοτε νὰ μὲ χαστουκίζει. Ὅμως πάντοτε εἶδα ὅτι τὸ χέρι ἦταν στοργικὸ καὶ ἀποβλέπει στὴ δική μου σωτηρία.

Ἀπὸ τὸ βιβλίον : «Γιὰ σένα ποὺ πονᾷς»

ΜΑΡΙΟΣ :
«Ὁ λαβωμένος σημαιοφόρος τῆς χαρᾶς»
(μὲ τὴν ἀσθένεια Μυϊκὴ Δυστροφία)

Ὁ Μάριος Νάσιος γεννήθηκε τῆς Ὑπαπαντῆς, (2 Φεβρουαρίου 1987, ἡμέρα Κυριακή). Σὲ ἡλικία 5 ἐτῶν ἄρχισε νὰ παρουσιάζει δυσκολία κατὰ τὴν βάδιση, ἀστάθεια, κουραζόταν εὐκόλα, καὶ εἶχε δυσκολία γιὰ νὰ ἀνέβει σκάλες ἢ νὰ σπκωθεῖ ἀπὸ κάτω. Σὲ ἡλικία 7 ἐτῶν ἐτέθη ἡ διάγνωση: Μυϊκὴ δυστροφία τύπου Duchenne. Εἶναι μιὰ σπάνια ἀρρώστια κληρονομικὴ, ποὺ ἐμφανίζεται στὰ ἀγόρια, ἔχει ἐξελικτικὴ πορεία καὶ οἱ ἀσθενεῖς στὸ τέλος ἀκινητοποιοῦνται καί, λόγῳ ἀδυναμίας τῶν μυῶν τῆς ἀναπνοῆς, παθαίνουν ἀναπνευστικὴ ἀνεπάρκεια.

Ὁ Μάριος πέρασε ἀπὸ αὐτὰ τὰ στάδια, ὅμως ἦταν ἓνα παιδι χαρισματικό. Ἀριστοῦχος μαθητῆς μέχρι τὸ Λύκειο ποὺ πρόλαβε νὰ πάει (17 χρόνων πέθανε).

Ἀπὸ τὴν ἡλικία τῶν 8 ἐτῶν ἦταν σὲ ἀναπηρικὸ καρτοσάκι. Μὲ αὐτὸ ἔκανε παρέλαση, ὡς σημαιοφόρος, κρατώντας τὴν σημαία, μὲ καμάρι. Εἶχε πηγαῖο χαμόγελο, σοφία κατὰ Θεόν, τὸ αἶσθημα τῆς εὐγνωμοσύνης καὶ ἦταν ὅλο μ' ἓνα **εὐχαριστῶ** πρὸς τὸν καθένα: σπὴν μητέρα του ποὺ τὸν φρόντιζε, στοὺς συμμαθητές, στοὺς δασκάλους, στὸν πνευματικὸ του πατέρα Γερβάσιο.

Ἔλεγε: «Εἶμαι πολὺ καλά. Δὲν μοῦ λείπει τίποτα. Αἰσθάνομαι πλήρης. Εἶμαι μιὰ χαρὰ ἔτσι. Νιώθω νὰ ἀγαπάω ὅλο τὸν κόσμο. Γιὰ νὰ μὴ μὲ κάνει καλὰ ὁ Θεός, κάτι ξέρει, ἴσως ἔτσι εἶναι καλύτερα. Εὐχαριστῶ τὸν Θεό, ποὺ μοῦ ἔδωσε μυαλὸ καὶ μπορῶ νὰ ἐπικοινωνῶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους. Ποὺ μπορῶ νὰ διαβάζω. Ποὺ μπορῶ νὰ καταλάβω τὰ πάντα. Ἐὰν δὲν εἶχα μυαλό, τι νὰ ἔκανα τὰ χέρια; Ὁ παράλυτος, ποὺ ἔχει τὸ μυαλό του καὶ κάνει ὑπομονή, εἶναι ὁ πιὸ ἔξυπνος ἀνθρώπος τοῦ κόσμου... Μαμὰ ὁ Θεὸς μᾶς ἀγαπάει. Εἶναι γιὰ τὸ καλὸ τῆς ψυχῆς μας, καὶ ἂν δὲν μᾶς δίνει τὴν υἰγεία μας, μᾶς λύνει, ὅμως, ἄλλα προβλήματα».

Λόγῳ προσβολῆς καὶ τοῦ καρδιακοῦ μυὸς ἄρχισε νὰ παρουσιά-

ζει και ταχυσφυγμία. Μὲ 128 σφυγμούς κάθε μέρα ξεκινούσε για τὸ σχολεῖο. Μέσα στις δυσκολίες ἔλεγε: **«Ἄλλα παιδιά, ἄρρωστα σὰν ἐμένα, ἀναγκάζονται νὰ σταματήσουν τὸ σχολεῖο, γιατί δὲν ὑπάρχουν προσβάσεις. Πόσα δῶρα ἔχω ἐγώ!»**.

Οἱ συμμαθητές του, οἱ δάσκαλοι, πάντα θυμοῦνται τὸ πρόσωπό του, πὺ ἔλαμπε ἀπὸ χαρά. Βοηθοῦσε μὲ τις συμβουλές και τὴν γνώμη του πολλοὺς φίλους του, δίνοντας μαθήματα ἀξιοπρεπείας και σεμνότητος. Εἶχε ἀπόθεμα ψυχῆς, θάρρους, δύναμης. Δὲν ἔδειχνε νὰ ἐνοχλεῖται ἀπὸ τὴν ἀναπηρία του. Ἦταν αὐθόρμητος, μὲ πηγαῖο χιοῦμορ και ἔκανε τοὺς ἄλλους νὰ γελᾶνε, νὰ χαίρονται. Εἶχε διάκριση και ἀγάπη και ἔλεγε σὴν μητέρα του:

«Συγνώμη μαμὰ πὺ σε κουράζω. Συγνώμη μανούλα πὺ σε ταλαιπωρῶ. Τὰ πόδια σου εἶναι και δικὰ μου πόδια. Εἴμαστε δύο ἄνθρωποι και ἔχουμε μόνο δύο πόδια. Τὰ δικὰ σου. Και αὐτὰ χειρουργημένα. Τὰ μεσημέρια ἐγὼ θὰ διαβάζω τὰ μαθήματά μου. Ἐσὺ νὰ πηγαίνεις νὰ ξεκουράζεσαι. Και ὅπως ἐσὺ μὲ προσέχεις τὸ βράδυ, ἐγὼ θὰ σε προσέχω τὸ μεσημέρι!».

Κάθε Κυριακὴ κοινοῦσε, μὲ λαχτάρια και πόθο. Ἦταν ἐτοιμολόγος. Κάποτε τὸν ρώτησαν, σὲ ποιά ὀμάδα ἀνήκεις; Και εἶπε: «Στοῦ Παραδείσου» και συνέχισε: «Ποιά ὀμάδα μπορεῖ νὰ συγκριθεῖ μὲ τὴν ὀμάδα τοῦ Παραδείσου;»

Ὁ πόνος ἐξευγενίζει τὸν ἄνθρωπο

* Ὅταν τὸ 1995, πὺ πέρασε ὁ Μάριος ἀπὸ Ἑγειονομικὴ Ἐπιτροπὴ και τότε ἡ ἀσφάλειά του δὲν ἔδινε ἐπίδομα σ' αὐτοὺς πὺ ὑπέφεραν ἀπὸ μυασθένεια, ἡ μητέρα του στεναχωρέθηκε και ὁ μικρὸς Μάριος τῆς εἶπε:

-Μαμὰ, δὲν ἀξίζει νὰ στεναχωριέσαι γι' αὐτὴ τὴ ζωὴ. Ἐμεῖς για τὴν ἄλλη ζωὴ πρέπει νὰ στεναχωριόμαστε. Δὲν θέλω νὰ στεναχωριέσαι και νὰ κλαῖς. Ὅπως ὁ Θεούλης τρέφει τὰ πουλάκια, ἔτσι και ἐμᾶς θὰ μᾶς θρέψει. Ἔτσι και ἐμᾶς θὰ μᾶς φροντίσει. Ναί, σ' ἀλήθεια!

* Ἄλλοτε πὺ ἡ μητέρα του κ. Μαρία τὸν ρώτησε, ἐὰν ἐπιθυμοῦσε νὰ καλέσουν μία ὀμάδα μορφωμένων ἀνθρώπων, πὺ κάνουν

συντροφιά σὲ παιδιά, ὅπως αὐτόν, γιὰ νὰ τὰ χαροποιήσουν, ἐκεῖνος ἀπάντησε:

- *Ὁχι, μαμά. Δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ τέτοια παρέα ἐγώ. Ἔχω ἐσένα. Ἔχω τὰ βιβλία μου... Μὲ βγάζεις ἔξω καὶ βλέπω τὰ χωράφια. Τὴν ἐκκλησία τῆς Μεταμόρφωσης. Τὰ λουλούδια ποὺ φύτεψες στὴν αὐλή μας. Βλέπω τοὺς συμμαθητὲς μου ποὺ πηγαίνουν σὸ φροντιστήριο. Ποὺ παίζουν. Τί ἄλλο νὰ θέλω; Δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ παρέα. Εἶμαι πάρα, μὰ πάρα πολὺ καλὰ ἔτσι. Θέλω νὰ τὸ καταλάβεις αὐτὸ καλὰ. **Εἶμαι πάρα πολὺ καλὰ. Δὲν μοῦ λείπει τίποτε.***

Κάποια μέρα, μία κοινωνικὴ Λειτουργός, ἐκτιμώντας τὴν ψυχικὴ δύναμη τοῦ Μάριου, πρότεινε νὰ ὀργανώσουν μία συνάντηση παιδιῶν μὲ παρόμοια προβλήματα, στὴν ὁποία θὰ ἐξηγοῦσε μὲ ποιὸν τρόπο ξεπερνάει ὁ ἴδιος τὸ πρόβλημά του καὶ εἶναι πάντα χαρούμενος.

- *Ὁχι, ἀπάντησε ὁ Μάριος. Ἄν δὲν πιστεύσουν σὸ Θεό, ὅσες ὥρες καὶ ἂν τοὺς μιλάω μὲ ἀποδείξεις, δὲν θὰ μπορέσουν νὰ ξεπεράσουν τὴν ἀρρώστια τους καὶ τὰ ἄλλα προβλήματά τους.*

Ὁ διδασκὸς Θεοῦ Μάριος ἔλεγε:

* «Ἐγὼ δὲν εἶμαι τίποτα. Καὶ ἄλλωστε οἱ ἄνθρωποι δὲν πρέπει νὰ χαίρονται πολὺ, ἀλλὰ καὶ οὔτε νὰ θλίβονται πολὺ. Νὰ ἔχουμε σεμνότητα...» .

* «Μὲ τὸ Θεούλη θὰ τὰ βάλομε; Ἄφου θέλει ὁ Θεὸς νὰ βρέξει, ἄς βρέξει. Ζάχαρη ἄλλωστε εἶμαστε;»

* «Μανούλα, μᾶς ἀγαπάει ὁ Θεός. Νοιάζεται γιὰ μᾶς. Μᾶς δίνει βέβαια δυσκολίες, ἀλλὰ καὶ μᾶς βοηθᾷ. Καὶ δύναμη μᾶς δίνει νὰ τὰ ξεπεράσουμε. Δὲν βλέπεις πόσο ἐνδιαφέρεται γιὰ μᾶς; Φροντίζει γιὰ τὰ πουλάκια καὶ δὲν θὰ τὸν νοιάζει γιὰ μᾶς; Νά! Ἄνθρωποι πολλοί, ἄγνωστοι πρὶν σὲ μᾶς, τώρα μᾶς περιβάλλουν μὲ ἀγάπην».

* «Ὁ ἥλιος τῆς ἀγάπης, ἐὰν φώτιζε τὸν κόσμον, θὰ ἦταν πάρα πολὺ ὠραῖος καὶ καλύτερος. Γιατὶ ὁ ἥλιος τῆς ἀγάπης εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός». (Αὐτὴ ἡ πρόταση γράφηκε σὲ ἔκθεση τοῦ Μάριου ὅταν ἦταν μαθητὴς τῆς Δ' Δημοτικοῦ).

* «Τι κρίμα. Δέν πρέπει νά ζητοῦν ἐκδίκηση οἱ συγγενεῖς. Ἀντίθετα, νά προσεύχονται γιά τήν ἀνάπαυση τῆς ψυχῆς τοῦ δικοῦ τους ἀνθρώπου, ἀλλά καί γιά τήν ψυχὴ τοῦ φονιά. Ὁ Θεὸς εἶναι ὁ μόνος Κριτής».

* «Δέν μπορῶ νά καταλάβω, πῶς δέν πηγαίνουν σπὴν Ἐκκλησία...».

Σκέψεις γιά τὴν προσευχὴ

Ἡ προσευχὴ εἶναι τὸ μοναδικὸ μέσο ἐπικοινωνίας τῶν ἀνθρώπων μὲ τὸ Θεό.

Τὸ νά προσευχόμαστε (χωρὶς ἀπόσπαση) μᾶς βοηθᾷ νά ἀφήνουμε τὶς γήινες διαστάσεις καί νά ἀνεβαίνουμε ψηλὰ στοῦ οὐρανοῦ, ὅπου ὑπάρχει ἡ ἐπουράνια βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Μᾶς ἐνισχύει ψυχικά, γιά τὸ δύσκολο ἀγῶνα στοῦ δρόμο τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ καί γιά τὰ γήινα προβλήματα, ποῦ ἀπασχολοῦν ἐμᾶς καί τὴν οἰκογένειά μας.

Ὁ Θεὸς εἰσακούει ὅλες τὶς προσευχὲς ποῦ κάνουμε, ἂν καί δὲν ἀνταποκρίνεται πάντα σὲ αὐτὸ ποῦ τοῦ ζητᾶμε.

Δέν πρέπει νά Τὸν παρεξηγοῦμε, γιατί ἔχει καί Αὐτὸς τὸ σχέδιό Του γιά τὴ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων. Ξέρει πῶς, ποῦ καί πότε θὰ ἀνταποκριθεῖ στὶς παρακλήσεις μας, ἔτσι ὥστε νά μᾶς βγοῦν σὲ καλὸ. Ἄν ἀνταποκρινόταν ἀμέσως, ἴσως νά μᾶς ἔβγαιναν σὲ κακὸ καί γι' αὐτὸ δὲν ἀνταποκρίνεται.

Ἡ προσευχὴ πρέπει νά βγαίνει μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά μας καί ὄχι μόνον ἀπὸ τὸ μυαλό μας. Νὰ γίνεται μὲ θέρμη καί μὲ συγκίνηση καί ὄχι μὲ ψυχρότητα, ὅπως κάνουμε συνήθως.

Ἀκόμη, ἡ προσευχὴ πρέπει νά γίνεται σὲ ἥσυχον κῶρον καί ὄχι σὲ κῶρον φασαρίας, γιατί ὁ θόρυβος σὲ ἀποσπᾷ συνέχεια καί δὲν μπορεῖς νά προσευχηθεῖς ἤρεμα.

Καλὸ θὰ ἦταν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι στὸν κόσμον νὰ προσεύχονται σήμερον πού ὁ κόσμος μας ἔχει χάσει κάθε ἐπαφὴ μὲ τὸ Θεό, κί ὄχι μόνο νὰ ζητοῦμε, ἀλλὰ καὶ νὰ Τὸν εὐχαριστοῦμε καὶ νὰ Τὸν δοξολογοῦμε.

3-2-2000 ΜΑΡΙΟΣ ΝΑΣΙΟΣ

Στις 5 Αὐγούστου 2003 ἔπαθε πνευμονικὸ οἴδημα. Νοσηλεύτηκε στὴν ἐντατικὴ τοῦ Νοσοκομείου, ὅπου ἡ συμπεριφορὰ του, παρ' ὅλη τὴν κρισιμότητα τῆς καρδιᾶς του μὲ 145 σφυγμούς, προξένησε ἰδιαίτερη ἐντύπωση στὸ ἱατρικὸ καὶ νοσηλευτικὸ προσωπικόν. Τοὺς εὐχαριστοῦσε συνεχῶς ὅλους, δίχως νὰ παραπονεθεῖ γιὰ κάτι. Μάλιστα, θεώρησε τὸ σοβαρὸ αὐτὸ ἐπεισόδιον τῆς υγείας του, εὐκαιρία γνωριμίας καὶ ἄλλων ἀνθρώπων.

Τρεῖς μῆνες ἀργότερα, ἔκανε τὸ πρῶτο ἐπεισόδιον καρδιακῆς ἀνακοπῆς. Στις 25 Νοεμβρίου 2003 κοιμήθηκε.

Τὴν ἡμέρα τῆς κηδείας, ἐνῶ εἶχαν προγραμματίσει νὰ γίνει ἡ ἐκφορὰ μὲ τὸ εἰδικὸ αὐτοκίνητο, ἡ νεκροφόρα ξαφνικὰ σταμάτησε. Ἀδύνατο νὰ προχωρήσει, παρ' ὅλο πού καμμιά βλάβη δὲν ἐντοπίστηκε. Ἀνεξήγητο! Ἦθελαν οἱ συμμαθητὲς του νὰ μεταφέρουν μὲ τὰ δικά τους χέρια τὸν Μάριο, καὶ τελικὰ εἰσακουστήκαν. Θεωρήθηκε τὸ περιστατικὸ σημαδιακόν. Καὶ ἔγινε ἡ συγκινητικὴ ἐκφορὰ τοῦ Μάριου μὲ τὰ χέρια τῶν συμμαθητῶν του.

Στὸ κοιμητήριον κατὰ τὴν νεκρώσιμην ἀκολουθίαν, ἔψαλαν τὸ Χριστὸς Ἀνέστη!

Οἱ τελειόφοιτοι μαθητὲς τοῦ Λυκείου, στὸ ἐνθύμιον ἀποφοίτησης ἐκείνης τῆς χρονιάς, ἔβαλαν πάνω-πάνω, ξεχωριστό, ὑπερτονισμένον, τὸ ὄνομα ΜΑΡΙΟΣ.

«Μεγάλῃ τιμῇ καὶ χαρᾷ πού σὲ γνωρίσαμε ἐδῶ σ' αὐτὴ τὴ γῆ Μάριε. Μεγαλύτερη τιμῇ καὶ εὐτυχίαν νὰ συναντηθοῦμε καὶ στὴν ἄλλη ζωὴ, τὴν αἰώνια».

Βλ. « ΜΑΡΙΟΣ ὁ λαβωμένος σημαιοφόρος τῆς χαρᾶς» τῆς Αἰκατερίνης Ματε- νόγλου. Ἔκδοσις «Ἡ ΟΣΙΑ ΞΕΝΗ» Θεσ/νίκην 2007

Πρόσφυγας και κείνη ! Ἀληθινὴ ἱστορία ἀπὸ τὸν ξεριζωμὸ τοῦ 1922

Δὲν ἔχει τὴν δυνατὴτητα νὰ ἐπισκέπεται συχνὰ τὴν ἰδιαίτερη πατρίδα του καὶ τὸ πατρογονικὸ του σπίτι. Ἔστω ὅμως, μίᾱ ἢ δύο φορές τὸ χρόνο πού τὰ καταφέρνει, χαρὰ μεγάλη καὶ συγκίνηση παίρνει καὶ δίνει σ' ἀδέλφια του καὶ στοὺς γέροντες πιά γονεῖς του.

Πρῶτη του κίνηση μὲ τὸ πού θὰ πατήσει τὸ πόδι του στὸ κατώφλι τοῦ σπιτιοῦ, νὰ κατευθυνθεῖ στὸ εἰκονοστάσι. Ἐκεῖ πού τὸ κανηλάκι καίει ἀκοίμητο, στὶς ἅγιες εἰκόνες, πού στέκονται οἱ ἴδιες ἀπὸ τότε πού μικρὸ παιδί ψιθύριζε τὶς πρῶτες του προσευχοῦλες μπροστά τους.

Μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς εἰκόνες τοῦ προξενεῖ ἰδιαίτερη συγκίνηση. Οἰκογενειακὸ κειμήλιο. Παμπάλαια, ξύλινη, μαύρη ἀπ' τὰ χρόνια, μόλις πού ἀφήνει τὸ εἰκονιζόμενον πρόσωπο νὰ ἐμφανίζεται. Καὶ εἶναι αὐτὸ τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας τῆς Φαρμακολύτριας, καθὼς νέα καὶ αὐστηρὴ ἱστορεῖται ἐπάνω στὸ ξύλο, μὲ τὸ σεμνὸ μαφόρι ριγμένο στὴν τιμία κεφαλή της, καὶ στὸ χέρι της τὸ ἓνα νὰ κρατᾷ ἀρχαία λήκυθο, ἐνῶ μὲ τὸ ἄλλο νὰ «σεβίζει», νὰ στέκεται δηλαδὴ σὲ στάση προσευχητικῆς δεήσεως.

Δὲν μπορεῖ νὰ μὴν κάνει καὶ μιὰ ἐπιπλέον μετάνοια, εἰδικὰ στὴν εἰκόνα αὐτή. Πατὶ χρωστᾷ στὴν εἰκόνα αὐτή, ἔτσι νιώθει.

Θυμᾶται πού ἦταν παιδί καὶ αὐτὸς καὶ τ' ἀδέλφια του. Κάποτε συνέβαινε νὰ ἀρρωστήσουν καὶ νὰ εἶναι στὸ κρεβάτι μὲ πυρετό. Τότε λοιπὸν ἐρχόταν ἡ συγχωρεμένη γιαγιά ἡ Φωτεινὴ κρατώντας τὴν εἰκόνα στὰ χέρια. Ἐρχόταν καὶ τὴν ἄφηνε στὸ προσκεφάλι καὶ ἔλεγε: «Γιαβρούμ, θὰ σὲ κάνει καλὰ ἡ ἀγι-ἀναστασιά, ἡ φαρμακολύτρια».

* * *

Εἶχε ἔρθει ἀπὸ τὰ μέρη τῆς Σμύρνης ἡ γιαγιά. Τότε, μὲ τὸ μακελιό, τὸ '22. Πρόσφυγες μὲ τὴν οἰκογένειά της, τὸν πατέρα, τὴ μητέρα καὶ τοὺς δύο μεγαλύτερους ἀδελφούς της. Δυό-τρεῖς μοποξάδες ὅλη τους ἡ περιουσία - πού ἐκεῖ ζοῦσαν σὰν ἄρχοντες.

Καὶ μ' αὐτοὺς καὶ μὲ τὴ φιλοπονία τους ἔγιναν νοικοκυραῖοι καὶ ἔσπασαν ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὀλόκληρο σπιτικό.

Τὴν εἶχε ρωτήσῃ ἡ γιαγιά - καὶ ὄχι μόνο μιὰ φορά, γιατί ἤθελε πάντα νὰ τὴν ἀκούει νὰ λέει γιὰ κεῖνα...

- Πές μας, γιαγιά, τὴν ἱστορία τῆς εἰκόνας! Πῶς ἦρθε ἀπ' τὴ Μικρασία ἐδῶ, καὶ τὴν ἔχεις τώρα στὸ εἰκονοστάσι σου;

Κι ἄρχιζε νὰ διηγεῖται ἡ γιαγιά Φωτεινὴ:

- Ἐφτὰ χρονῶν ἤμουν τότε πού φύγαμε ἀπ' τὸ σπίτι μας στὸ Ντεμίσι (πρόκειται γιὰ τὸ χωριὸ Ὀδεμήσιον τοῦ νομοῦ Ἀϊδινίου). Καὶ σὰς βεβαιῶνω - ἑβδομήντα καί...χρόνια ἔχουν περάσει ἀπὸ τότε - κάθε πού σβήνω τὸ βράδυ τὸ φῶς καὶ πέφτω στὸ κρεβάτι, μέχρι νὰ ξημερώσει βρίσκομαι στὸ σπίτι μας ἐκεῖ στὴν πατρίδα.

Σὰν χθὲς νὰ ἦταν. Πῶς ἔφτασε ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς στὴ Σμύρνη καὶ μετὰ ἀπὸ λίγες μέρες ἦρθαν καὶ στὸ χωριὸ μας... Γιὰ πότε ὅλο τὸ χωριὸ σημαιοστολίστηκε! Παντοῦ ἡ γαλανόλευκη. Ποῦ ἦταν ὅλες αὐτὲς οἱ σημαῖες; Κανεὶς δὲν ἤξερε ὅτι καὶ ὁ διπλανὸς του διαθέτει ἑλληνικὴ σημαία. Ὅλοι τὶς εἶχαν στὰ κρυφά, χωμένες μέσα στὰ σεντούκια, καὶ τὶς φύλαγαν μὲ κρυφὴ λαχτάρα...

Ἦρθαν, πού λές, καὶ στὸ χωριὸ μας. Εὐζωνοὶ ἦταν, τσολιάδες, καὶ ἔσπασαν χορὸ στὴ πλατεία. Μазευτήκαμε τὰ παιδιά τριγύρω καὶ κοιπούσαμε μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

- Καλὲ μαμά, ἔλεγα στὴ μητέρα μου, εἶναι ἀληθινοὶ ἄνθρωποι αὐτοί;

Σὰν κάπῃ ἄλλο μᾶς φάνταζαν - τέτοια κορμοστασιά, καμάρι, ἀσικλίκι - σὰν μυθικοὶ ἥρωες, τὶ νὰ πῶ;...

Καὶ πῶς μετὰ ἀπὸ λίγο καιρὸ ἀνατράπηκαν ὅλα! Θυμᾶμαι, νά, σὰν τώρα, τὴ μέρα ἐκείνη πού ξημέρωσε, καὶ ὁ κόσμος ὅλος ἔτρεχαν ἀλαφιασμένοι στοὺς δρόμους.

- Φύγετε, μωρέ! Τὶ κάθεστε ἀκόμα; Σὲ λίγο καταφθάνουν οἱ τσέτες. Σφάζουν, καῖνε, ρημάζουν. Φύγετε!

- Ἐγὼ δὲν πάω πουθενά, ἔλεγε ἡ μητέρα μου. Ποῦ ν' ἀφήσω τὸ σπίτι ἔτσι; Νὰ πᾶμε ποῦ;

Ἐπεσα στὰ πόδια τῆς. Πᾶμε, μαμά, νὰ φύγουμε. Θὰ μᾶς σφάζουν οἱ τσέτες...

Τὴν πείσαμε τέλος. Μάζεψε δυὸ μποξάδες, ἕναν ὁ πατέρας,

έναν ή ίδια, και βγήκαμε. Έγώ έτρεξα στο εικονοστάσι. Άρπαξα μια εικόνα τής Παναγίας. Έκανα μερικά βήματα. Άδύνατον. Δέν μπορούσα νά τήν σπκώσω. Ήταν μεγάλη και βαριά. Γύρισα πίσω. Τήν άφησα στη θέση της και άνι' αὐτῆς πήρα αὐτή, μικρή και έλαφριά. Τήν έκωσα στον κόρφο μου και έτρεξα νά τούς προλάβω.

Φτάσαμε στο σιδηροδρομικό σταθμό. Τό τρένο πού έκανε τό δρομολόγιο Άϊδίνιο - Σμύρνη μās πήρε. Ήρθαμε στη Σμύρνη. Πανικός, άλαλαγμός. Τι νά τά λέω; Δέν μπορώ νά τά θυμάμαι, άρρωσταίνω.

Πώς ήρθαμε στην προκυμαία μέσα σ' όλο εκείνο τό πλήθος... Ένας βαρκάρης Τουρκος μετέφερε τόν κόσμο στο πλοίο. Έβγαλε ή μάνα μου άπ' τό κομπόδεμα γερό μπαξίσι και του τό 'κωσε στη χούφτα του. Μās άφησε και μπήκαμε. Ό άφελφός μου έκανε τόν άνάπηρο για νά μπει. Δέν άφηναν νέα παλληκάρια. Ό άλλος είχε χαθεί... Δέν ήρθε μαζί μας. Μήνες μετά ήρθε και μās βρήκε έδώ. Άλλη ιστορία αὐτή... Έγώ νά σφίγγω τήν εικόνα στον κόρφο μου. «Άγι-άναστασά μου, μη μās αφήσεις!».

Βγήκαμε στο Πλωμάρι τής Μυτιλήνης. Άπό κεί άλλο πλοίο μās έφερε στον Πειραιά. Κι από κεί με τρένο, ό καθένας νά κατεβαίνει όπου νά 'ναι. Έμεις κατεβήκαμε έδώ...

Βάσανα πού περάσαμε! Άλλά δέν μās άφησε ό Θεός. Και ή άγία Άναστασία! Ά, νά, έτσι τήν κρατούσα πάνω μου, μην τή χάσω. Δέν μās άφησε. Και από τότε, πώς και πώς τήν κρατώ. Καντήλι συνεχώς μπροστά της. Κι εΐναι πάντα κοντά μας. Στους καημούς και τά βάσανά μας, στις χαρές και τις γιορτές μας. Δόξα σοι, ό Θεός.

* * *

Δέν μπορεί, όταν από καιρού εις καιρόν επισκέπτεται τό σπίτι του, νά μην κάνει και μιá ιδιαίτερη μετάνοια στην εικόνα τής Άγίας Άναστασίας τής Φαρμακολύτριας. «Γιαβρούμ, θά σέ κάνει καλά ή άγι-άναστασά», θυμάται.

Και άναλογίζεται: Πρόσφυγας και ή εικόνα αὐτή. Τόσα βάσανα πέρασε μαζί με τούς κατόχους της. Και πώς μετά νά μη θυματουργεί;...

Βλ. Περιοδικό " Ο ΣΩΤΗΡ ", άρ. 2073.

Πνευματικὴ ἐμπειρία σ' ἓνα σουβλατζίδικο!

Ἀνεξίτηλα ἐντυπωμένη θὰ μείνει στὴν ψυχὴ μου μία χαριτωμένη καὶ θαυμαστὴ διήγηση, ποὺ μοῦ εἶχε ἀναφέρει μετὰ ἀπορίας καὶ δέους πρὶν ἀπὸ καιρὸ ἓνα νέο καὶ ὑπερβολικὰ ἀπλὸ παιδί, ὁ Κώστας, ἓνας ἀγνὸς πατριώτης τότε, πιστεύω καὶ τώρα, ποὺ ἔχω ἀρκετὸ χρόνο νὰ τὸν δῶ. Βασανίστηκα ἀρκετὰ ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια, ἂν θὰ ἔπρεπε νὰ τὴν δημοσιεύσω, ἀφοῦ ἀποτελεῖ ἀφ' ἑνὸς πολὺ προσωπικὴ ἐμπειρία Χάριτος, ἀλλὰ καὶ φοβούμενος μήπως κάποιοι παραξηγήσουν καὶ κλευάσουν τὸ ἀναφερόμενο γεγονός. Τελικὰ ὅμως ἀποσιωπώντας τὸ ἐπώνυμο τοῦ Κώστα, τολμῶ νὰ ἀναφέρω ὅ,τι ἔζησε αὐτὸς ὁ νέος, καὶ ὁ καθένας ἄς πεῖ ὅ,τι θέλει.

Ἕνα ἀπόγευμα, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς καὶ ἐνῶ εἶχα τελειώσει τὸ Ἀπόδειπνο, ἦρθε ὁ Κώστας γιὰ νὰ μὲ χαιρετίσει. Μόλις εἶχε τελειώσει τὴν δουλειὰ ἀπὸ ἓνα κατάστημα κοντὰ στὴν Ἐκκλησία ποὺ δούλευε.

- Πάτερ καλησπέρα, συγνώμη ποὺ σᾶς κουράζω, ἀλλὰ θέλω νὰ μοῦ λύσετε μία ἀπορία.

- Τὶ ἀκριβῶς;

- Νά ! χθὲς τὸ ἀπόγευμα εἶχα πάει στὸ σουβλατζίδικο τοῦ... γιὰ νὰ φάω νησιτίσιμο γῦρο- ὄρφανό, ὅπως τὸν λένε (περιέχει μόνο νησιτίσιμα προϊόντα). Ἕκατσα σὲ ἓνα τραπέζι μέσα στὸ σουβλατζίδικο. Μοῦ ἀρέσουν πολὺ τὰ σουβλάκια, ἀλλὰ ἀφοῦ εἶναι Σαρακοστὴ δὲν μοῦ κάνει καρδιὰ νὰ ἀρτυθῶ καὶ ἀφοῦ ἔτρωγα τὸ ὄρφανό, ξάφνου ἔνιωσα νὰ μὲ ἀγκαλιάζει μιὰ παράξενη καὶ πρωτόγνωρη δύναμις. Ἀμέσως στὰ καλὰ καθούμενα χωρὶς κάτι ἐξωτερικὰ νὰ μὲ ἐπηρεάζει μία Θεϊκὴ γαλήνη μὲ σκέπασε καὶ μοῦ γλύκαινε τὴν ψυχὴ. Τέτοια εἰρήνη δὲν ξαναένοιωσα ποτέ

μου. Ἄρχισαν νὰ τρέχουν τότε δάκρυα ἀπὸ τὰ μάτια μου...δὲν μπορούσα νὰ τὰ κρύψω, καὶ τότε ἔνοιωσα, σὰν μικρὸ παιδί, νὰ ἀγαπάω ὅλο τὸν κόσμο. Σὰν νὰ εἶχα ξαναγεννηθεῖ... Τέτοιο πράγμα δὲν μοῦ ξανασυνέβει στὴν ζωὴ μου. Σκέτος Παράδεισος! Μὰ μήπως πλανεύομαι Πάτερ; Ἐγὼ δὲν γνωρίζω καὶ πολλὰ γράμματα. Μεροκαματιάρης εἶμαι. Ἐσεῖς ποὺ ξέρετε καλύτερα, γιὰ πέστε μου, ἦταν καλὸ ἢ κακὸ αὐτὸ ποὺ ἔπαθα;

Ἔμεινα ἄφωνος...Δὲν ἤξερα, τι νὰ τοῦ ἀπαντήσω! Πόσο “σκανδαλωδῶς” συμπεριφέρεται ὁ Θεός! Πράγματα ποὺ πολλοὶ γραμματιζούμενοι κάνουν δεκαετίες, καὶ ἄν, νὰ τὰ νοιώσουν, αὐτὸς ὁ τρισμακάριος Κώστας μὲ τὴν μακαρία ἀπλότητα κατάφερε νὰ τὰ βιώσει (Ἐμπειρία Θείας Χάριτος) μέσα σὲ ἓνα ἀπλὸ σουβλατζίδικο τῆς γειτονιάς.

- Τι νὰ σοῦ πῶ παιδάκι μου; κατάφερα νὰ ψελλίσω. Εἶδε ὁ Θεὸς τὴν θυσία ποὺ ἔκανες, μέσα στὴν φωλιὰ τοῦ λύκου νὰ δώσεις μαρτυρία πίστεως καὶ νηστείας, καὶ φαίνεται συγκινήθηκε. Γι’ αὐτὸ σοῦ ἔστειλε ἓνα χάδι, γιὰ νὰ τὸ θυμᾶσαι σὲ ὅλη σου τὴν ζωὴ.

Μὰ αὐτὸς ὁ εὐλογημένος δὲν κατάλαβε τι ἐννοοῦσα. Μεροκαματιάρης ἄνθρωπος ...

Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι! (Ματθ., ε΄, 3)

(Ἔνας ἀπλὸς ἱερέας)

Ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ

(Στὴν ἐφημερίδα «Kempton Express» ποὺ κυκλοφορεῖ στὴν πόλη ποὺ μένω, στὸ Κέμπτον Πάρκ στὴν Ν. Ἀφρική, διάβασα μὰ πολὺ ἐνδιαφέρουσα Ἀληθινὴ Ἱστορία, γραμμὲν ἀπὸ ἓναν συνταξιούχο γιατρό. Λόγω ἡλικίας δὲν ἐργάζεται πιά ὅπως πρῶτα προσφέρει ὅμως τὶς ὑπηρεσίες του δωρεὰν σὲ μία Στέγη Γερόντων στὴν Πρετόρια, τὴν ὁποίαν ἐπισκέπεται δύο φορὲς τὴν ἐβδομάδα καὶ ἐξετάζει τοὺς ἡλικιωμένους ποὺ μένουν ἐκεῖ. Μετάφρασα τὴν ἱστορία αὐτὴ καὶ τὴν δημοσιεύω πρὸ κάτω, ὅπως ἀκριβῶς τὴν ἔχει γράψει ὁ γιατρὸς ὁ ἴδιος, γιὰ νὰ δοῦμε ὅτι συμβαίνουν ἀληθινὲς

ιστορίες και στη χώρα αυτή που ζούμε. Διαβάστε την).

« Είμαι συνταξιούχος γιατρός, δεν εργάζομαι κανονικά πλέον, αλλά βοηθώ δύο μέρες την εβδομάδα, όσο μπορώ, τους ηλικιωμένους σ' ένα γηροκομείο στην Πρετόρια.

Γυρνώντας ένα απόγευμα από την Πρετόρια, στα μέσα του δρόμου το αυτοκίνητό μου άρχισε να μου δίνει φασαρία. Άρχισε ένα είδος «βήχα» οα να μην είχε πια βενζίνη και ήταν έτοιμο να σταματήσει. Κοίταξα την βελόνα και είδα ότι ήταν κάτω από το μηδέν. Παράξενο, γιατί μόλις έφυγα από την Πρετόρια η βελόνα έδειχνε πάνω από την μέση και ήταν αδύνατο να τελειωσε το πέτρολ μέσα σε λίγα χιλιόμετρα! Έπειτα, το αυτοκίνητό μου δεν μου είχε δώσει ποτέ φασαρία! Άρχισα να φοβάμαι ότι θα μείνω στη μέση του δρόμου, αλλά για καλή μου τύχη εκεί μπροστά μου είδα την ταμπέλα ενός πέτρολ στέσιον, δίπλα στο χεί γουεί. Άμέσως σκέφτηκα πώς θα υπάρχει κάποιος μηχανικός να με βοηθήσει και επίσης θα το γέμιζα με βενζίνη. Έστριψα προς τα εκεί και μετά βίας, με βήχα και κούτσα-κούτσα μόλις μπόρεσα και έφτασα στο πρώτο πάρκινγκ που βρήκα.

Βγήκα από το αυτοκίνητό μου, αλλά την προσοχή μου άμέσως τράβηξε το διπλανό σταματημένο αυτοκίνητο, όπου μπροστά του ήταν μία κοπέλα γονατισμένη, με το κεφάλι κάτω και τα χέρια ένωμένα σε στάση προσευχής. Άκουσα μάλιστα να λέει ψιθυριστά: «Θεέ μου, σε παρακαλώ, βοήθησέ με!»

Την πλησίασα και άκουμπώντας το χέρι μου στην πλάτη της, τη ρώτησα:

-Μπορώ να σε βοηθήσω;

Γύρισε και με μιὰ έκπληξη στα δακρυσμένα μάτια της με κοιούσε. Έπανελάβα την ερώτησή μου. Άργά-άργά σηκώθηκε και μου είπε πώς πηγαίνει με τα παιδιά της στους γονείς της στη φάρμα, αλλά δεν έχει χρήματα να βάλει πέτρολ.

Τότε πρόσεξα, ότι μέσα στο αυτοκίνητο, στο πίσω κάθισμα, ήταν τρία παιδικά κεφαλάκια που με κοιούσαν με αγωνία!

Είπα στην κοπέλα:

-Μη στενοχωριέσαι, θα σου βάλω εγώ πέτρολ.

Φώναξα τον υπάλληλο της τρόμπας και του είπα να γεμίσει το

ντεπόζιτο και του ἔδωσα τὴν κάρτα μου. Μετὰ πῆγα στοῦ ἑσπιατόριο και πῆρα τέσσερα πιάτα μὲ φαγητὸ και τὰ ἔδωσα στὰ παιδιὰ και τὴν κοπέλα. Τὰ παιδιὰ ἔπесαν μὲ τὰ μούτρα στοῦ φαγητὸ, λὲς και εἶχαν μέρες νὰ φᾶνε. Ἡ κοπέλα κι' ἐγὼ καθίσαμε σ' ἕνα παγκάκι ἐκεῖ στὴν σκιά, και ὅπως ἔτρωγε, μοῦ διηγήθηκε τὴν ἱστορία της.

Γεννήθηκε σὲ μιὰ φάρμα, ἐκεῖ κοντὰ στοῦ Πήτερσμπεργκ. Ἀγάπησε ἕναν νέο μιᾶς γειτονικῆς οἰκογένειας και παρότι οἱ γονεῖς της δὲν τὸ ἐνέκριναν, αὐτὴ τὸν παντρεύτηκε και ἤρθαν και ζοῦσαν στοῦ Τζέρμιστον. Ἐκαναν τρία παιδιὰ, ἀλλὰ ὁ ἄντρας της δὲν ἦταν σταθερὸς χαρακτῆρας. Τελικὰ πρὶν ἕνα μήνα τοὺς παράτησε και ἔφυγε μὲ μιὰ ἄλλη κοπέλα. Αὐτὴ προσπάθησε νὰ βρεῖ δουλειὰ και νὰ τὰ βγάλει πέρα, ἀλλὰ δὲν τὰ κατάφερε. Ὁ σπιτονοικοκύρης της τὴν πέταξε ἔξω, χρήματα γιὰ φαγητὸ δὲν εἶχε. Τηλεφώνησε στοὺς γονεῖς της και αὐτοὶ τῆς εἶπαν νὰ πάρει τὰ παιδιὰ και νὰ πάει ἀμέσως ἐκεῖ. Μάζεψε τὰ λίγα ὑπάρχοντα ποὺ εἶχε και μαζί μὲ τὰ παιδιὰ ξεκίνησε, ἀλλὰ δὲν εἶχε οὔτε δέκα ράντ γιὰ πέτρολ. Ἦταν ἀπελπισμένη, και γι' αὐτὸ παρακαλοῦσε τὸν Θεὸ νὰ τὴ βοηθήσει.

Πολὺ συγκινήθηκα μὲ τὴν ἱστορία τῆς κοπέλας. Τῆς εἶπα νὰ μὴ στενοχωριέται, τῆς ἔβαλα ἐγὼ πέτρολ, τῆς ἔδωσα και ὅσα χρήματα εἶχα μαζί μου και τῆς εἶπα νὰ προσέχει στοῦ δρόμο και νὰ φτάσει στοὺς γονεῖς της ποὺ τὴν περιμένουν και ὅλα θὰ πάνε καλά.

Σηκωθήκαμε γιὰ νὰ φύγουμε, μὲ κοιτάξε στὰ μάτια και μὲ ρώτησε:

-Κύριε, εἶστε Ἄγγελος σταλμένος ἀπ' τὸ Θεό, σὲ ἀπάντηση τῆς προσευχῆς μου;

Τὰ ἔχασα! Δὲν ἤξερα τι νὰ πῶ... Ταραχτήκα... Ἀπλῶς μουρμούρισα: «Οἱ Ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ εἶναι πολὺ ἀπασχολημένοι, γι' αὐτὸ ὁ Θεὸς στέλνει ἐμᾶς τοὺς ἀνθρώπους νὰ βοηθᾶμε ὅσους ἔχουν ἀνάγκη»...

Τὴν χαιρέτησα, και ταραγμένος και χωρὶς νὰ σκεφτῶ, μπῆκα στοῦ αὐτοκίνητό μου και ἔφυγα. Ἐπειτα ἀπὸ λίγα χιλιόμετρα, τότε μόνο σκέφτηκα ὅτι δὲν ἔβαλα πέτρολ, δὲν φώναξα τὸν μηχανικὸ γιὰ νὰ δεῖ τὴν μηχανή!... Μὲ ἔπιασε πάλι φόβος, ὅτι θὰ μείνω στοῦ δρόμο... Κοιτάζω τὴν βελόνα και τι νὰ δῶ, ἔδειχνε στὴ μέση!... Μὰ

πρὶν λίγο ἦτανε κάτω ἀπὸ τὸ μηδέν. Καὶ τὸ βήξιμο;;; Τίποτα! Οὔτε βήξιμο, οὔτε φασαρία!... Τὸ ἀμάξι πήγαινε μιὰ χαρά...

Ἔφτασα στὸ σπίτι καὶ ἡ γυναίκα μου κατάλαβε, ὅτι κάτι μου συμβαίνει καὶ μὲ ρώτησε:

-Εἶσαι καλά; Τί σοῦ συμβαίνει; Ἔπαθες τίποτα; Εἶσαι πολὺ παραγμένος.

-Ναί Ὅχι... Δηλαδή... Νά, εἶχα πολὺ δουλειὰ στὸ γηροκομεῖο...

Τὴν ἄλλη μέρα πρωί-πρωί πῆγα τὸ αὐτοκίνητο στὸ γκαράζι, γιὰ νὰ τὸ ἐξετάσει ὁ μηχανικός. Τὸ κοίταξε παντοῦ, ἐξέτασε τὴν μηχανή, τὸ πῆγε καὶ μιὰ βόλτα, δὲν βρῆκε τίποτα, πού νὰ χρειάζεται ἐπισκευὴ ἢ ρεγουλάρισμα...»

Σχόλιο Ὁρθόδ. Ἐγρηγόρησ: Πόσο ἀπλά, ταπεινὰ καὶ ἀθόρυβα, ὁ Κύριος μᾶς πληροφορεῖ, ὅτι βλέπει, ἀκούει καὶ παρακολουθεῖ τὰ πάντα καὶ ἀπαντᾷ στὰ αἰτήματα καὶ τὶς προσευχὲς μᾶς!

Καὶ ἐμεῖς συχνὰ νομίζουμε, ὅτι βρίσκεται κάπου πολὺ ψηλὰ στὸν Οὐρανὸ καὶ δὲν μᾶς ἀκούει ἢ ὅτι ἴσως πλέον μᾶς ἔχει ξεχάσει! Μᾶλλον ὅμως θὰ πρέπει νὰ παραδεχθοῦμε, ὅτι ἐμεῖς Τὸν ξεχάσαμε καὶ χάσαμε τὴν ἐπικοινωνία μαζί Του.

Ἄς τὸ ξανασκεφτοῦμε καλύτερα τὸ θέμα αὐτὸ καὶ ἄς ἀναθεωρήσουμε τὶς ἀπόψεις μᾶς.

Ὁ Κύριός μας Ζεῖ καὶ θὰ ζεῖ εἰς τοὺς αἰῶνας καὶ θὰ εἶναι πάντοτε ὁ «Πανταχοῦ Παρών»!

Τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀμετανοσίας καὶ σκληροκαρδίας

Εἶναι φοβερὸ τὸ γεγονός, ἀλλὰ ἀληθινό. Κάποιοι χριστιανοὶ φοιτητὲς τοῦ Πανεπιστημίου τὸ διηγήθηκαν πολὺ ἐντυπωσιασμένοι., ὅταν ἦρθαν στὴν Παναγιά γιὰ νὰ προσκυνήσουν. Εἶπαν συμπληρώνοντας ὁ ἓνας τὸν ἄλλον:

«← Εἶχαμε ἓναν καθηγητὴ, πού φαινόταν πολὺ καλὸς καὶ μελιστάλακτος. Ἐπειδὴ μᾶς φερόταν ἥπια, τὸν συμπαθοῦσαμε. Τὸν βλέπαμε δὲ μερικὲς φορὲς νὰ ἔρχεται καὶ στὴν Ἐκκλησία καὶ νὰ

κοινωνάει. Μετά από αυτά, πιστεύαμε πώς ήσαν καλὸς χριστιανός. Ὅμως μᾶς περίμενε μεγάλη ἔκπληξη, γιὰ νὰ μὴν ποῦμε φρίκη!

Κάποια μέρα μάθαμε ὅτι ἀρρώστησε βαριά. Ἀποφασίσαμε νὰ τὸν ἐπισκεφτοῦμε.

Πήγαμε σπίτι του σὲ μιὰ μοναχικὴ βίλλα σὲ ἀριστοκρατικὸ προ-άσιο, ἀλλὰ ἡ γυναίκα του σχεδὸν μᾶς ἔδιωξε, ταραγμένη καὶ ἐνοχλημένη. Ἐνῶ δὲ μᾶς μιλοῦσε ἀπὸ τὴν πόρτα, ἀκούγονταν μέσα στὸ σπίτι γαυγίσματα καὶ οὐρλιαχτά. Μερικοὶ τὸ σχολίασαν καὶ εἶπαν:

-- Αὐτοὶ οἱ πλοῦσιοι καὶ τρανοί, πολλὰς φορές τὰ σκυλιὰ τους τὰ βάζουν μέσα στὸ σπίτι καὶ ζοῦν μαζί τους. Δὲν ἔχουν καταλάβει ὅτι τὰ ζῶα πρέπει νὰ ζοῦν στοὺς κήπους ἢ στὰ κτήματα. Αὐτὸς εἶναι ὁ προορισμὸς τους.

Τέλος πάντων, φύγαμε ἀπογοητευμένοι. Ὅταν ὅμως μάθαμε, ὅτι τὸν καθηγητὴ μας τὸν πῆγαν στὸ νοσοκομεῖο ἐτοιμοθάνατο, ἀποφασίσαμε νὰ τὸν ἐπισκεφτοῦμε ἐκεῖ. Ἀγοράσαμε καὶ λουλούδια καὶ σὲ λίγο ἀνεβαίναμε τὶς σκάλες τοῦ νοσοκομείου, πού ὀδηγοῦσαν σὲ εἰδικὲς σουίτες, ἰδιαίτερα πολυτελεῖ δωμάτια γιὰ τοὺς οἰκονομικὰ ἰσχυροὺς.

Καθὼς πλησιάζαμε, πάλι σκυλιὰ ἀκούγαμε, πάλι οὐρλιαχτά. Ἕνας εἶπε ἀγανακτισμένος:

-- Κι' ἐδῶ σκυλιὰ; Οὔτε στὸ νοσοκομεῖο δὲν τ' ἀποχωρίζονται; Ἐκεῖνη τὴν στιγμή ἔβγαине ἀπὸ ἓνα διαμέρισμα ἡ προϊσταμένη, ἡ ὁποία ἔτυχε νὰ εἶναι γνωστὴ ἐνὸς φοιτητῆ τῆς συντροφιάς μας. Μᾶς ρώτησε ποιὸν θέλαμε καὶ ὅταν ἄκουσε τὸ ὄνομα, ταραχθηκε καὶ μᾶς λέει:

-- Φύγετε! Φύγετε γρήγορα! Αὐτὰ τὰ γαυγίσματα καὶ τὰ οὐρλιαχτά πού ἀκούτε, εἶναι ἀπὸ αὐτόν! Δὲν ὑπάρχουν σκυλιὰ. Ἔχει φοβερὴ ἀγωνία καὶ ἐπιθετικότητα. Σηκώνεται καὶ παλεύει μὲ ἀόρατους γιὰ μᾶς ἐχθροὺς. Οἱ νοσοκόμες ἀρνοῦνται νὰ μποῦν στὸ δωμάτιό του. Μάθαμε, ὅτι ἀνῆκε σὲ μιὰ σκοτεινὴ αἴρεση, πού εἶναι ἀντίχρηστη καὶ ἀντίθετη. Ἐκεῖ θεὸ ἔχουν τὸν μαμωνᾶ (τὸ χρῆμα) καὶ τὴν ἀνθρώπινη δόξα.

-- Μὰ αὐτὸς κοινωνοῦσε!..., παρατήρησε ἓνας ἀπὸ μᾶς.

-- Ἴσως γι' αὐτὸ ἡ εὐθύνη του εἶναι μεγαλύτερη. Ἦθελε νὰ κο-

ροϊδέψει τὸν Θεὸ καὶ τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ «ὁ Θεὸς οὐ μυκτηρίζεται», παρατήρησε ἡ προϊσταμένη λυπημένη καὶ συνέχισε:

-- Τώρα, οἱ δαίμονες, ποὺ ἔχουν δικαιώματα ἐπάνω του, ἀπαιτοῦν τὴν ψυχὴ του!...

Κάντε του λίγη προσευχή, παιδιά μου, νὰ τὸν ἐλεήσει ὁ Θεός, μᾶς προέτρεψε φιλάνθρωπα.

Φύγαμε ἀπὸ 'κεῖ πολὺ προβληματισμένοι. Καταλάβαμε πολὺ καλὰ ὅλοι, πὼς δὲν πρέπει νὰ παίζουμε μὲ τὴν ψυχὴ μας καὶ τὴν σωτηρία μας».

Αὐτὰ εἶπαν τὰ νιάτα, ποὺ μερικὲς φορὲς ξεπερνοῦν σὲ σύνεση τὶς μεγαλύτερες ἡλικίες καὶ τὰ γηρατειὰ ἀκόμη. Καὶ πράγματι, δὲν εἶναι φοβερὸ, νὰ φθάνει ὁ ἄνθρωπος στὸ τέλος τῆς ζωῆς του καὶ νὰ μὴν αισθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ πεῖ ἓνα «Θεέ μου, συγχώρεσέ με» ἢ «ἐλέησέ με»; Εἶναι φοβερὴ ἡ σκληροκαρδιά καὶ ἡ πόρωση. Νὰ μὴν αισθάνεται τὴν ἀνάγκη τῆς ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν του ἀπὸ τὸν Θεὸ μέσω τοῦ ἱεροῦ Μυστηρίου τῆς Ἐξομολογήσεως; Ὁ Θεὸς ὁ φιλάνθρωπότατος δίνει τὸ ἔλεος. Ἔχει πεῖ: «Τὸν ἐρχόμενον πρὸς με, οὐ μὴ ἐκβάλω ἔξω». Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ὅμως ἀδιαφορεῖ καὶ ἀφήνει τὸν δαίμονα νὰ τοῦ νεκρώνει τὸν σωτήριο αὐτὸ πόθο; Τότε θὰ δεῖ, μόλις ἔρθει στὶς τελευταῖες ἀναπνοές του, τὰ φοβερὰ ἀποτελέσματα, ἀλλὰ θὰ εἶναι πλέον ἀργά!

Οἱ συγγενεῖς, οἱ γιατροὶ καὶ τὸ νοσηλευτικὸ προσωπικὸ ἔχουν εὐθύνη καὶ πρέπει νὰ βοηθοῦν τὸν ἐτοιμοθάνατο, στὸ νὰ μετάσχει στὰ σωτήρια Μυστήρια, ἔστω καὶ τὴν τελευταία στιγμή.

Τὸ καλύτερο ὅμως εἶναι ὁ ἄνθρωπος σὲ ὅλη του τὴν ζωὴ νὰ ἐτοιμάζεται γιὰ τὴν ἱερώτατη αὐτὴ στιγμή τῆς γεννήσεώς του στὴν αἰωνιότητα. Τότε θὰ ἔχει μία ὥραία κατὰ Θεὸν ζωὴ κι ἓνα γλυκὸ εἰρηνικὸ τέλος, μέσα στὴ Χάρη καὶ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας.

Μία ὥραία μέρα ἔχει καὶ μία ὥραία δύση, ποὺ πορεύεται γιὰ τὴν αἰώνια ἀνατολὴ στὴν βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Βλ. «Νεώτερα Θαύματα τῆς Παναγίας στὴ Βαρνάκοβα καὶ ἱστορίες γιὰ τὴν αἰωνιότητα»

“ Ἐγὼ εἶμαι Αὐτός πού θὰ πάρεις αὐριο....”

Διηγείται ὁ πατὴρ Ἰάκωβος Τσαλίκης:
Κάποτε μία χριστιανὴ ἐξομολογήθηκε σὲ αὐτὸν στὸ παρεκ-
κλησάκι τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους.

Μετὰ τὴν ἐξομολόγηση, ἐνῶ παρέμειναν οἱ δικοί της, γιὰ νὰ πά-
ρουν σειρά, ἐκείνη... κατέβηκε στὸν κεντρικὸ Ναὸ καὶ μπῆκε μέσα
νὰ προσκυνήσει. Ὁ Ναὸς ἦταν ἄδειος. Ἄναψε ἓνα κεράκι καὶ
ἄρχισε νὰ προσκυνάει τὶς εἰκόνες.

Καὶ τότε εἶδε, γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴν Ὁραία Πύλη ἀνοικτὴ καὶ πάνω
στὴν Ἁγία Τράπεζα νὰ κάθεται ἓνας ὠραῖος ξανθὸς νέος.

Μόλις τὸν εἶδε, ἔβαλε τὶς φωνές:

-- Δὲν ντρέπεσαι, τοῦ εἶπε, νὰ κάθου πάνω στὴν Ἁγία Τράπεζα;
Κατέβα κάτω γρήγορα, βγὲς ἔξω... Ἄλλὰ τέτοιοι εἶστε ἐσεῖς οἱ
νέοι, κακομαθημένοι, ἀσεβεῖς, χαραμοφάπδες, τεμπέληδες, μα-
κρυμάλληδες, ἀναρχικοί...

Καὶ ποιὸς ξέρει τι ἄλλα τοῦ εἶπε!

Ἄλλὰ ὁ Νέος τὴν διέκοψε καὶ μὲ πολὺ γλυκιὰ καὶ οὐράνια φωνὴ
τῆς εἶπε:

-- Κι' ἐσύ, γιατί δὲν ἐξομολογήθηκες τὴν τάδε ἁμαρτία, πού
ἔκανες; Καὶ τῆς εἶπε ἀκριβῶς τὴν ἁμαρτία.

Ἐκείνη τὰ ἔχασε, ἀποσοβλώθηκε, ἔμεινε ἄφωνη ἀπὸ τὴν
ἀποκάλυψη αὐτῆ τοῦ Νέου.

-- Κι' ἐσύ, ποιὸς εἶσαι; τὸν ρώτησε ψελλίζοντας καὶ τρέμοντας.

-- Ἐγὼ εἶμαι Αὐτός, πού θὰ πάρεις αὐριο, εἶπε καὶ
ἐξαφανίστηκε.

Μόλις συνῆλθε, ἔτρεξε πρὸς τὸν πατέρα Ἰάκωβο φωνάζοντας
πανικόβλητη γιὰ τὸ τι εἶδε καὶ τὸ τι τῆς συνέβη....

Βλ. “ Ἐμπειρίες κατὰ τὴν Θ.Λειτουργία ” Ἐκδ. Ἰ. Μ. Παρακλήτου

**Μάνα, συγνώμη και ...
σ' εύχαριστώ για όλα**

Ένας νεαρός άνδρας πήγε να υποβάλλει αίτηση για μία διευθυντική θέση σε μια μεγάλη εταιρεία. Άφου πέρασε την αρχική συνέντευξη, έπρεπε τώρα να συμφωνήσει και ο γενικός διευθυντής για την πρόσληψη. Ο διευθυντής ελέγχοντας το βιογραφικό του νεαρού ανακάλυψε ότι ο έν λόγω νέος είχε εξαιρετικές ακαδημαϊκές σπουδές. Τόν έρώτησε λοιπόν:

- Πώς κατάφερες να κάνεις αυτές τις σπουδές; Μήπως πήρες ύποτροφίες;

- Όχι, του άπάντησε ο νεαρός.

- Ο πατέρας σου κατέβαλε όλα αυτά τα δίδακτρα; ρώτησε ξανά ο διευθυντής.

- Ο πατέρας μου κύριε πέθανε όταν ήμουν ενός έτους· η μητέρα μου ήταν αυτή που πλήρωνε τα δίδακτά μου, άπάντησε ο νέος.

- Ποῦ εργάζεται η μητέρα σου;

- Η μητέρα μου εργάζεται ως καθαρίστρια ρούχων. Πλένει ρούχα για άλλους.

Ο διευθυντής ζήτησε τότε από τον νέο να του δείξει τα χέρια του. Ο νεαρός έδειξε τα χέρια του, τα όποια ήταν λεϊα και πολύ άπαλά.

- Έχεις βοηθήσει ποτέ την μητέρα σου στο πλύσιμο τῶν ρούχων; ρώτησε ο διευθυντής.

- Ποτέ, η μητέρα μου ήθελε πάντα να μελετώ και να διαβάζω όσο το δυνατόν περισσότερο. Έκτος αυτού, η μητέρα μου πλένει τα ρούχα πιὸ γρήγορα από μένα.

Ο διευθυντής του εῖπε:

- Θέλω να σου ζητήσω κάτι. Όταν πᾶς σπίτι σήμερα, πήγαινε να καθαρίσης τα χέρια τῆς μητέρας σου και θὰ τα ξαναποῦμε αύριο τὸ πρωί.

Ο νεαρός θεώρησε ότι οί πιθανότητες να πάρη την θέση, ήταν πολύ μεγάλες. Όταν πήγε πίσω στο σπίτι, ζήτησε από την μητέρα

του να τὸν ἀφήσῃ νὰ καθαρῖσει τὰ χέρια τῆς. Ἡ μητέρα του παραξενεύτηκε καὶ μὲ ἀνάμεικτα συναισθήματα ἄπλωσε τὰ χέρια τῆς πρὸς τὸν γιό τῆς. Ὁ νεαρὸς ἄρχισε νὰ πλένῃ τὰ χέρια τῆς μητέρας του σιγά-σιγά, ἐνῶ δάκρυα ἔσταζαν ἀπὸ τὰ μάτια του ὅση ὥρα τὸ ἔκανε αὐτό. Ἦταν ἡ πρώτη φορά, πού παρατήρησε, ὅτι τὰ χέρια τῆς μητέρας του ἦταν τόσο ζαρωμένα, καὶ ὅτι ὑπῆρχαν τόσες μελανιὲς πάνω τους. Μερικὲς μελανιὲς μάλιστα ἦταν τόσο ὀδυνηρῆς, πού ἡ μητέρα του βογκοῦσε, ὅταν τὶς ἄγγιζε.

Ἦταν ἡ πρώτη φορά πού ὁ νεαρὸς συνειδητοποίησε, ὅτι ἦταν αὐτὰ τὰ χέρια πού ἔπλεναν σὲ καθημερινὴ βάση ρούχα, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ πληρώσῃ τὰ δίδακτρά του. Οἱ μελανιὲς στὰ χέρια τῆς ἦταν τὸ τίμημα πού ἡ μητέρα ἔπρεπε νὰ πληρώσῃ γιὰ τὴν ἐκπαίδευσή του καὶ τὸ μέλλον τοῦ παιδιοῦ τῆς.

Μετὰ τὸν καθαρισμό τῶν χειρῶν τῆς μητέρας του, ὁ νεαρὸς ἄρχισε νὰ πλένῃ σιγά-σιγά ὅλα τὰ ρούχα, πού εἶχαν σπιβαχτεῖ γιὰ πλούσιμο, μονολογώντας: «Μάνα συγγνώμη καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα, Μάνα συγγνώμη καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα» ... ἐνῶ δάκρυα συνέχιζαν νὰ τρέχουν ἀπὸ τὰ μάτια του. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, μητέρα καὶ γιὸς ἔκατσαν καὶ κουβέντιασαν γιὰ ἀρκετὴ ὥρα.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῖ, ὅταν ὁ νεαρὸς πῆγε στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντῆ συγκινημένος καὶ βουρκωμένος, ἐκεῖνος βλέποντάς τον ἔτσι, τὸν ρώτησε:

- Γιὰ πὲς μου λοιπόν, τί ἔγινε χθὲς στὸ σπίτι σου; Τί ἔκανες; Ἔμαθες κάτι καινούργιο;

Ὁ νεαρὸς ἀπάντησε:

- Καθάρισα τὰ χέρια τῆς μητέρας μου, ἀλλὰ τελικὰ ἔπλυνα καὶ ὅλα τὰ ρούχα πού εἶχε γιὰ πλούσιμο.. Τώρα κατάλαβα καὶ ἐκτίμησα τὴν προσπάθεια τῆς μητέρας μου. Χωρὶς τὴν μητέρα μου δὲν θὰ ἦμουν αὐτὸ πού εἶμαι σήμερα. Συνειδητοποίησα μὲ τὴν πράξη αὐτή, πόσο σημαντικὴ εἶναι ἡ βοήθεια πού σοῦ προσφέρουν οἱ ἄλλοι. Ἔχω καταλήξῃ νὰ ἐκτιμῶ τὴν ἀξία καὶ τὴν σημασία πού ἔχει, τὸ νὰ βοηθᾷ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον στὴν οἰκογένεια καὶ στὴν κοινωμία.

Ὁ διευθυντῆς τότε τοῦ εἶπε:

- Αὐτὸ εἶναι πού ψάχνω σὲ ἕνα συνεργάτη. Θέλω νὰ προσλάβω ἕνα ἄτομο πού δὲν θὰ σκέφτεται μόνο τὸν ἑαυτό του, πού μπορεῖ νὰ γνωρίζῃ καὶ νὰ ἐκτιμᾷ τὴν βοήθεια, τὶς προσπάθειες καὶ τὰ δεινὰ τῶν ἄλλων, γιὰ νὰ ἐπιτευχτοῦν κάποια πράγματα στὴν ζωὴ καὶ δὲν θὰ θέτῃ

τὰ χρήματα, ὡς μοναδικὸ στόχο στὴ ζωὴ του. Ἔχεις προσληφθεῖ.

Αὐτὸ τὸ νεαρὸ ἄτομο ἐργάστηκε πολὺ σκληρὰ, ἔλαβε ἀξιώματα στὴν ἐπιχείρηση καὶ ἀπολάμβανε τὸν σεβασμὸ τῶν ὑφισταμένων του. Κάθε ἐργαζόμενος στον τομέα του ἐργάστηκε ἐπιμελῶς καὶ ὡς ἄτομο ἀλλὰ καὶ ὡς ὁμάδα μὲ τοὺς ὑπόλοιπους καὶ ἔτσι οἱ ἐπιδόσεις τῆς ἐταιρείας βελτιώθηκαν σημαντικά.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Ἔνα παιδί, ποὺ μεγαλώνει μὲ ὑπερπροστασία καὶ συνήθως ἀπολαμβάνει ὅ,τι θέλει, ἀναπτύσσει πολλὰς φορὲς τὴν «ἀρρωστημένη» νοοτροπία νὰ θέτῃ τὸν ἑαυτὸ του πάνω ἀπ' ὅλα.

Αὐτὸ τὸ ἄτομο δύσκολα ἐκτιμᾷ τὶς προσπάθειες καὶ τὸν ἀγῶνα τῶν γονέων του. Ὅταν ἀρχίζει νὰ ἐργάζεται, ἔχει τὴν ἀπαίτηση, κάθε ἐργαζόμενος νὰ τὸν ἀκούῃ ὑποτακτικά· καὶ ἂν γίνῃ προϊστάμενος ἢ διευθυντής, ποτὲ δὲν θὰ ἀναγνωρίσῃ τὶς προσπάθειες τῶν ἐργαζομένων του καὶ θὰ κατηγορῇ πάντα τοὺς ἄλλους γιὰ τυχὸν ἀποτυχίες. Αὐτὸ τὸ εἶδος τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι μπορεῖ νὰ εἶναι μορφωμένοι, σπουδασμένοι καὶ μὲ πολλὰ πτυχία, μπορεῖ προσωρινὰ νὰ ἐπιτύχουν, ἀλλὰ τελικὰ ποτὲ δὲν θὰ αἰσθανθοῦν τὴν «γλύκα» τῆς ἐπιτυχίας. Θὰ γκρινιάζουν συνεχῶς, θὰ εἶναι γεμάτοι μῖσος καὶ θυμὸ στὴν προσπάθειά τους νὰ ἀναδειχτοῦν.

Ἄν ἀνήκουμε σ' αὐτὸ τὸ εἶδος τῶν γονέων, καλὸ θὰ ἦταν νὰ λάβουμε ὑπ' ὄψιν μας τὰ παραπάνω.

Μπορεῖ τὸ παιδί μας νὰ μεγαλῶνῃ σ' ἓνα ὄμορφο καὶ ἄνετο σπίτι, νὰ ἔχῃ τὸ φαγητὸ τῆς ἀρεσκείας του, νὰ τοῦ προσφέρουμε ἄφθονα παιχνίδια, νὰ το μαθαίνουμε πιάνο καὶ χορὸ, νὰ τοῦ προσφέρουμε ὅλες τὶς ἀνάσεις καὶ νὰ μὴν τοῦ χαλάμε κατίρι, ἀλλὰ..... Ὅταν π.χ. σκαλίζουμε ἢ καθαρίζουμε τὸν κήπο μας, ἂς τὸ ἀφήσουμε νὰ συμμετέχῃ· ὅταν στρώνουμε τὸ τραπέζι γιὰ φαγητὸ, ἂς τὸ καλέσουμε νὰ βοηθήσῃ, ἂς τὸ μάθουμε νὰ συμμετέχῃ. Δὲν εἶναι ἐπειδὴ ἔτσι θὰ μᾶς ἐλαφρύνῃ ἀπὸ τὰ οἰκονομικὰ βάρη, ἢ ὅτι δὲν ἔχουμε -ἂν εἴμαστε πλούσιοι-τὴν ἀνάγκη τῆς βοήθειάς του, ἀλλὰ μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο τοῦ δείχνουμε τὴν βασισμένη σὲ σωστὲς βάσεις ἀγάπην μας· καὶ τὸ πῶς σημαντικό, τοῦ μαθαίνουμε νὰ ἐκτιμᾷ τὴν ἀξία τῆς συνεργασίας μὲ ἄλλους, προκειμένου νὰ ἐπιτευχθοῦν κάποια πράγματα σ' αὐτὸ τὸν κόσμο.

Βλ. «Χριστιανικὴ Σπίθα», ἀρ. 725.

Ζήλια: Ὀλέθριον Πάθος

Λέει ὁ μύθος: Σέ ἓνα χωριὸ μιᾶς μακρυνῆς Χώρας, δύο γείτο-
νες, ὁ ἓνας ζήλευε τὸν ἄλλο, μὲ ἀποτέλεσμα οἱ σχέσεις τους
νὰ μὴν εἶναι καλές. Τὸ ἔμαθε ὁ βασιλιάς τῆς χώρας ἐκείνης καὶ
γιὰ νὰ ἀποκαταστήσει τὶς σχέσεις τους τοὺς κάλεσε στὸ παλάτι.
Εἶπε λοιπὸν στὸν ἓνα ἀπὸ αὐτούς, νὰ τοῦ ζητήσει ὅ,τι θέλει καὶ θὰ
τοῦ τὸ δώσει, μὲ τὴν προϋπόθεση ὅμως, ὅτι θὰ δώσει τὰ διπλάσια
στὸν ἄλλον. Χάρηκε ὁ ἄνθρωπος. Ἦταν φτωχός. Τὶ νὰ πρωτοζη-
τήσει. Χρήματα, χωράφια ἢ σπίτια; Νὰ ἡ μεγάλη εὐκαιρία! Ὅμως,
ὁ ἄλλος ὁ γείτονάς του, νὰ ἀποκτήσει τὰ διπλάσια ἀγαθὰ ἀπὸ
αὐτόν; Καὶ τότε φούντωσε μέσα του τὸ μεγάλο πάθος του ἡ ζήλεια
καὶ τὸν ὀδήγησε σὲ ἀπάντησιν ἐγκληματικῆ, ἀκατανόητη, νὰ χάσει
τὴν εὐκαιρία τῆς ζωῆς του:

«Βασιλιά μου νὰ μοῦ βγάλεις τὸ ἓνα μάτι!».

Ζήλια! Εἶναι μεγάλη ἁμαρτία, ἀποτέλεσμα μεγάλης κακίας.
Συνιστῶσα πολλῶν ἐπὶ μέρους ἁμαρτιῶν. Φθόνου, ἀπονιᾶς, μί-
σους, σκληροκαρδίας, ἀνοσιᾶς. **Εἶναι ὅμως καὶ μιὰ ἰδιότυπη
ἁμαρτωλὴ κατάσταση.** Γιατί;

Οἱ ἄνθρωποι τιμωροῦν μὲ τὸν τρόπο τους κάθε ἁμαρτία τῶν
ἄλλων. Ἄρκετὲς φορές ἡ τιμωρία ἐπέρχεται ἀπὸ τὰ ἀρμόδια
πρὸς τοῦτο κρατικὰ ὄργανα, ἀστυνομία καὶ δικαστήρια. Καὶ
βεβαίως, ἂν δὲν ὑπάρξει μετάνοια, θὰ τιμωρηθοῦν ἀπὸ τὸν δι-
καιοκρίτη Θεό. Ὅμως στὴν περίπτωσιν τῆς ζήλειας **ὁ ζηλιάρης
τιμωρεῖται διαρκῶς καὶ ἀκατάπαυστα, ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸ
του.** Δὲν μπορεῖ νὰ ἡσυχάσει, δὲν ἔχει ὕπνο κουράζεται ψυχικὰ
ἀσχολούμενος μὲ τοὺς ἄλλους, παρακολουθεῖ τὴν ζωὴ τους καὶ
ταράσσεται μὲ τὶς ἐπιτυχίες τους, γιὰ τὰ ἀγαθὰ τους. Κανεὶς ἄλλος
ἁμαρτωλὸς δὲν τιμωρεῖ τὸν ἑαυτὸ του.

Βεβαίως γιὰ ὅλα τὰ ἁμαρτήματα μᾶς ἐλέγχει ἡ θεόδοτη συ-
νειδήσῃ μας, ἀλλὰ εἶναι φορές ποὺ τὴν πνίγουμε - κακῶς - καὶ
ἔτσι νομίζουμε - τρομάρα μας - ὅτι ἀποφεύγουμε τὸν ἔλεγχο καὶ

προσωρινὰ ἡσυχάζουμε. Ὅμως ἡ ζήλεια παιδεύει τὸν ζηλιάρη ἀσταμάτητα. Κάθε στιγμή κάνει τὴν ζωή του ὁ ἴδιος κόλαση. Ἡ ζήλεια σπρώχνει τὸν ζηλιάρη καὶ σὲ ἄλλες ἁμαρτίες, σὴν ἀδικη κατάκριση, σὴν συκοφαντία, συνεργεῖ σὲ πράξεις ἀδικες, νομίζοντας ὅτι ἔτσι θὰ βλάψει τὸν ἄλλον. Δυστυχῆς, πολὺ δυστυχῆς. Καὶ ὅμως ὑπάρχει λύση νὰ μὴν ἁμαρτάνει καὶ νὰ ἡρεμήσει. Τὴν ἔχω ἀκούσει σὰ νεανικά μου χρόνια ἀπὸ μιὰ ἀπλοϊκὴ καὶ χωρὶς γραμματικὲς γνώσεις, ἀλλὰ εὐσεβῆ κυρία: «**Τὸν ἄλλον νὰ μὴν τὸν ζηλεύεις, νὰ προσπαθεῖς νὰ τοῦ μοιάσεις καὶ νὰ τὸν ξεπεράσεις**».

Ἡ ζήλεια εἶναι ὀλέθριο πάθος. Ὁ ζηλιάρης βασανίζει τὸν ἑαυτὸ του. Ἡ χαρὰ, ἡ γαλήνη, ἡ εὐτυχία, εἶναι ἀγνωστες γιὰ αὐτόν.

Ἡ ζήλεια ἀνάβει βλαπτικὲς πυρκαγιὰς ποὺ κατακαΐνε ὅ,τι καλὸ καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλα τὸν ἑαυτὸν μας. Ἄν δὲν ἐντοπισθεῖ ἔγκαιρα καταστρέφει τὰ πάντα. Καὶ τὴν ζωή μας καὶ τὴν ψυχὴ μας. Ὅμως σὴν πρώτη σπίθα, ἅς καλοῦμε τὸν Πυροσβέστη. Τὰ ὕδατα καὶ τὴν δροσιὰ τοῦ Πνεύματος.

Ὁ ἄνθρωπος τῆς χάριτος καὶ τῆς ἀγάπης ἐν Χριστῷ δὲν ζηλεύει.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος διασαλπίζει «ἡ ἀγάπη οὐ ζηλοῖ» (Α΄ Κορ. 15, 4), ἡ ἀγάπη δὲν ζηλοφθονεῖ.

Βλ. Περιοδικό "ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ", ἀρ. 478

Ένα συγκλονιστικό και αποκαλυπτικό γράμμα - για πολλές έκτρώσεις . . . !

Ἀγαπητοὶ Φίλοι τῶν Πολυτέκνων.

Μὲ αὐτὴ τὴ δευτέρη ἐπιστολή μου καταθέτω τὴ μαρτυρία τῆς ἐνοχῆς μου γιὰ τὴ δολοφονία τῶν ἀγεννήτων παιδιῶν καὶ σπλάχνων μου μέσῳ τῶν πολλαπλῶν καὶ καταραμένων ἐκτρώσεων.

Εἶμαι 35 ἐτῶν καὶ ἔχω πέντε (5) παιδιά, 3 ἀγόρια καὶ 2 κορίτσια, γεννημένα τὰ ἔτη 1979, 1981, καὶ 1993, 1995, 1998 καὶ ἔχει ὁ Θεός.

Ἐδῶ καὶ ἀρκετὰ χρόνια πρὶν τὸ εἶχα δεδομένο πὼς δὲν θὰ ἀποκτοῦσα ἄλλα παιδιά, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ δύο πρῶτα. Βέβαια, ὄχι γιατί δὲν μποροῦσα, ἀλλὰ διότι δὲν ἤθελα, τόσο ἐγὼ ὅσο καὶ ὁ ἄνδρας μου. Γι' αὐτὸ καὶ σὲ ὅποιον μοῦ ἔδινε τὴν εὐχή: «Ἄντε, καὶ σ' ἄλλα παιδιά, μὲ ὑγεία», ἀπαντοῦσα: «Ὁχι, εὐχαριστῶ. Φθάνουν τὰ δύο». Καὶ ἀπὸ τὸ καλοκαίρι τοῦ 1981 ἄρχισε ὁ «οἰκογενειακὸς προγραμματισμός». Μὲ ποιὸς τρόπους; Μὲ τοὺς δύο γνωστούς (ἀλλὰ τώρα ἐξαιρετέους), τὴν ἀποφυγὴ τῆς τεκνογονίας καὶ τὴν καταραμένη ἐκτρωσπ. Πόσες τὸν ἀριθμὸ; Δυστυχῶς, περισσότερες ἀπὸ 10! Ὁ ἔλεγχος συνειδήσεως; Ἀνύπαρκτος. Καὶ πὼς νὰ ἦταν ὑπαρκτός, ἀφοῦ ἤμουν μακριὰ ἀπὸ τὸν δρόμο τῆς σωτηρίας, τὸ δρόμο τοῦ Κυρίου μας;

Ὡστόσο τὸ καλοκαίρι τοῦ 1992 ἔρχεται ἓνα γεγονός, πὺ μὲ συγκλονίζει. Ὁ αἰφνίδιος θάνατος τοῦ σεβαστοῦ καὶ ἀγαπημένου μου πατέρα. Βρίσκομαι στὸν τόπο καταγωγῆς μου καί, ἀφοῦ μᾶς ἔχει ἀποχαιρετήσει ἀπὸ τὸν μάταιο τοῦτο κόσμο ὁ καλὸς μου πατέρας, ἔρχεται στὸν ὕπνο μου τὴν 47η ἡμέρα ἀπὸ τὴν κοίμησή του, χαρούμενος καὶ γελαστός, καὶ μοῦ λέει:

«Μπράβο, καλὸ μου κορίτσι, μοῦ ἔκαμες τὴ χάρη, πὺ σου ζητοῦσα τόσα χρόνια. Καὶ ὅπως σου ἔχω πεί, Βασιλικούλα, τὴ μάνα σας νὰ βγάλετε. Ἔτσι;» Μοῦ καίδεύει τὸ κεφάλι καὶ φεύγει, χάνεται.

Ὁμολογῶ πὼς δὲν ἔδωσα καμμιά σημασία. Μάλιστα καὶ ἡ μητέρα μου, πού τὸ συζήτησα μαζί της, μὲ συμβούλευσε νὰ μὴ δίνω βάση στὰ ὄνειρα, διότι εἶναι τοῦ μισόκαλου. Καὶ τελικά, ὅπως ἀποδείχθηκε, ἐγὼ ἤμουν ἔγκυος, χωρὶς νὰ τὸ ξέρω.

Τὸ ὄνειρο αὐτὸ μὲ ἔκανε νὰ κρατήσω τὴ Βασούλα μου, πού σήμερα εἶναι 5½ ἐτῶν, ἓνα χαριτωμένο κοριτσάκι, μὲ τὸ σκεπτικό: «Κάποιος φεύγει, κάποιος ἔρχεται». Πατέρα μου καλὲ, σ'εὐχαριστῶ γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά. Ὁ Θεὸς ἄς ἀναπαύει τὴν ψυχούλα σου. Καλὴν ἀνάμωση.

Μὲ βάση αὐτὴ τὴν ἐπίσκεψη τοῦ πατέρα μου στὸν ὕπνο μου, ἐξηγῶ τώρα καὶ κάποια ἄλλη ἐπίσκεψη, πού γινόταν γιὰ ἀρκετὰ χρόνια, 2-3 χρόνια πρὶν τὴ σύλληψη τοῦ τρίτου μου παιδιοῦ, τῆς Βασιλικῆς. Ἡ ἐπίσκεψη-ἐμφάνιση αὐτὴ γινόταν μὲ συχνότητα 2-3 φορές μηνιαίως καί, ὅπως προεῖπα, γιὰ 2-3 ἔτη.

Βρισκόμουν, λέει, μὲ τὰ παιδιά μου, τὰ πρῶτα, σὲ κάποιο πανηγύρι στὴν ἐπαρχία καί, ὅπως ὑπῆρχε πολὺς κόσμος, ξαφνικά ἓνα τσοῦρμο μικρὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα ἦσαν ρακενδύτα, ματωμένα, γδαρμένα, κλαίγοντας μὲ περικύκλωσαν, μὲ τραβοῦσαν ἀπὸ τὰ ρούχα καὶ μὲ φώναζαν: «Μαμά, μαμά, μανούλα!» Τίποτε ἄλλο. Καὶ ἐγὼ συνέχεια νὰ τοὺς λέγω: «Δὲν εἶμαι ἐγὼ ἡ μάνα σας. Ποῦ εἶναι ἡ μάνα σας; Ποῦ μένετε; Ποιὸ εἶναι τὸ σπίτι σας; Χαθήκατε;» Ἐκεῖνα τὸ βιολί τους: «Μαμά, μαμά, μανούλα». Καὶ νὰ ἔρχονται καταπάνω μου καὶ νὰ μὲ τραβοῦν. Μὲ τὰ πολλὰ, ἐγὼ νὰ νευριάζω καὶ νὰ τὰ σπρώχνω λέγοντας: «Φύγετε, δὲν εἶμαι ἐγὼ ἡ μάνα σας, φύγετε σᾶς λέω!» Καὶ νὰ ἔχω καὶ τὰ δύο δικά μου τὰ παιδιά νὰ μὲ παροτρύνουν : « Ἔλα, καλὲ μαμά, νὰ τὰ πάρουμε σπίτι μας, ἀφοῦ δὲν ἔχουν μανούλα, νὰ τὰ πλύνουμε. Εἶναι βρώμικα. Καὶ νὰ δεῖς τὶ ὁμορφούλικά πού θὰ εἶναι, Δὲν τὰ λυπᾶσαι τὰ καημενούλια;» Καὶ ξάφνου νὰ ἔρχεται καταπάνω μου, βγαλμένη ἀπὸ τὸ πλήθος, μιὰ χωριάτισσα, μὲ τὸ τσεμπέρι καὶ τὴ μαντήλα στὸ κεφάλι, καὶ νὰ μὲ φοβερίζει: «Τὶ μάνα εἶσαι σύ, πού δὲν θέλεις τὰ παιδιά σου; Πᾶς νὰ τ' ἀφήσεις στὴν ἀλάνα, ἔ; Τώρα θὰ δεῖς τὶ θὰ πάθεις. Πάω νὰ φωνάξω τὸ χωροφύλακα». Καὶ ἔπαιρνε τὰ παιδάκια κι ἐξαφανιζόταν. Αὐτὸ τὸ σκηνικὸ ἐπαναλαμβάνονταν, ὅπως προεῖπα, 2-3 φορές μηνιαίως γιὰ 2-3 ἔτη.

Τότε δὲν ἤξερα. Τώρα ὅμως ξέρω τίνος ἦσαν αὐτὰ τὰ παιδάκια
καὶ ποιά ἦταν ἡ μανούλα τους.

Συγχωρήστε με, ψυχούλες μου. Ποτὲ πιά!...

Ἵπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς. Ἐλεπσόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ
μέγα ἔλεός Σου.

**Μὲ πολὺ πόνου καὶ ἀγάπην Χριστοῦ
ἢ ἀδελφῆ σας Φ.Μ.»**

Βλ. " Πολύτεκνη Οἰκογένεια " ἀρ. 81.

Ἵπομονὴ θὰ πῆ :

- νὰ πονᾶς ἀλλὰ νὰ μὴν καταβάλλεσαι,
- νὰ πονᾶς ἀλλὰ νὰ μὴν παραφέρεσαι,
- νὰ πονᾶς ἀλλὰ νὰ μὴν γκρινιάζεις,
- νὰ πονᾶς ἀλλὰ νὰ μένης ὀλόρθος,
- νὰ πονᾶς ἀλλὰ νὰ χαμογελᾶς,
- νὰ πονᾶς ἀλλὰ νὰ προσφέρης,
- νὰ πονᾶς ἀλλὰ νὰ δοξολογῆς,
- νὰ πονᾶς ἀλλὰ νὰ προσεύχεσαι.

Ἡ ἀποτέφρωση τῶν νεκρῶν δὲν ἔχει σχέση με τὴν Ὁρθοδοξία καὶ τὸν Ἑλληνισμό.

Ὁ Πρωτοπρεσβύτερος καὶ ὁμότιμος καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν π. Γεώργιος Μεταλληνὸς εἰς τὸν διαδικτυακὸν ἰστότοπον NEWS 247 σχετικὰ μετὰ τὸ θέμα τῆς καύσεως τῶν νεκρῶν, δήλωσε τὰ ἑξῆς:

«Ἡ ἀποτέφρωση δὲν ἔχει καμία σχέση μετὰ τὴν Ὁρθοδοξία καὶ τὸν Ἑλληνισμό. Οἱ Ἕλληνες δὲν ἀποτεφρώναμε στὴν ἀρχαιότητα. Οἱ Ἕλληνες ἐκηδεύαμε. Ἐὰν πᾶτε στὸν τύμβο τοῦ Μαραθῶνος, θὰ βρεῖτε σκελετοὺς. Κάνουν ἀνασκαφὲς πολλὰς φορὲς ἐδῶ στὴν Ἀθήνα καὶ βρίσκουν ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα σκελετοὺς. Πρὶν μερικὰ χρόνια, στὴν ὁδὸ Πατισίων, πάνω ἀπὸ 170 σκελετοὺς βρῆκαν ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα» τόνισε ὁ π. Μεταλληνός.

Καὶ πρόσθεσε: «Πότε ἔκαιγαν ἢ κυρίως ἄφηναν ἄταφο τὸ σῶμα. Ἦ ὅταν εἶχαμε προδοσία ἢ μολυσματικὰς νόσους. Τότε καίγανε. Ἀλλὰ κυρίως στὴν προδοσία. Ἄρα ὅταν καίμε ἕναν ἄνθρωπο εἶναι σὰν νὰ λέμε ὅτι εἶναι προδότης καὶ τὸν καίμε. Ἡ κηδεία εἶναι τὸ σῶμα. Ἐμεῖς εἴμασθε Ὁρθόδοξοι Ἕλληνες. Ἀνατολίτες καὶ λοιπὰ, ἄς κάνουν ὅτι θέλουν. Εἶναι μιὰ παράδοση καὶ μετὰ θεολογία.

Θὰ σᾶς πῶ ἕνα παράδειγμα. Ἐγὼ εἶμαι Κερκυραῖος. Στὴν Κέρκυρα ὑπάρχει ἀκέραιο καὶ θαυματουργὸ τὸ σῶμα τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος. Στὴν Κεφαλονιά, ὁ Ἅγιος Γεράσιμος. Ἄν κάψουμε, δὲν θὰ ξέρουμε ποιοὺς εἶναι Ἅγιος μετὰ, γιὰ τὸ λείψανο εὐωδιάζει καὶ μένει ἄφθαρτο. Εἶναι ἀπόδειξη τῆς Ὁρθοδοξίας ὅτι ὁ Θεὸς κατοικεῖ μέσα στὸ λείψανο. Ἐπομένως εἶναι πάρα πολλοὶ λόγοι πού ἡ ἐλληνορθόδοξη παράδοση καὶ ὅλων τῶν ὀρθοδόξων δὲν καίει».

Θεσμοθετημένος Άνθελληνισμός

Ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἑφημερίδα “ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ” ἄρ. φύλ. 2045 σελ. 6 μεταφέρουμε τὴν ἑξῆς εἴδηση πού μαρτυρεῖ τὴν συστηματικὴ ἀποδόμηση τῆς Ἑλλάδος μας.

«Τὴν 6ην Νοεμβρίου ἡ ἑφημερὶς «δημοκρατία» ἀπεκάλυψε ὅτι ὁ Πρόεδρος τοῦ δεκαπενταμελοῦς μαθητικοῦ συμβουλίου τοῦ δευτέρου ΕΠΑΛ Κατερίνης ἐζήτησε ἀπὸ τοὺς καθηγητὰς τὴν ἔπαρση τῆς ἑλληνικῆς σημαίας καὶ νὰ ψάλλεται ὁ Ἑθνικὸς Ὕμνος μίαν φορὰν τὴν ἐβδομάδα. Ἀντὶ θετικῆς ἀπαντήσεως ἔλαβε τριήμερον ἀποβολὴν. Τὸ αἴτημά του προσπέγραψαν πεντακόσιοι πενήκοντα μαθηταί. Τὸ πρωτοσέλιδον κύριον θέμα τῆς ἑφημερίδος προεκάλεσε μεγάλας ἀντιδράσεις εἰς μεγάλας ομάδας πληθυσμοῦ. Ἡ ἑφημερὶς τὴν ἐπομένην, τὴν 7ην Νοεμβρίου ἐπανῆλθεν εἰς τὸ θέμα καὶ εἰς κύριον ἄρθρον τῆς ἔγραψε:

«ΤΟ ΧΘΕΣΙΝΟ πρωτοσέλιδο θέμα τῆς «δημοκρατίας» δείχνει ξεκάθαρα πόσο γρήγορα μπάζει νερὰ ὁ Τιτανικός.

ΤΟ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ στὸ 2ο ΕΠΑΛ Κατερίνης εἶναι ἀκόμα μία πράξη στὸ ἑλληνικὸ δράμα, ὅπου οἱ φορολογούμενοι πληρώνουν ἀπὸ τὸ ὑπέρημά τους τοὺς μισθοὺς, τὰ προνόμια καὶ τὶς παροχὰς ἐκείνων πού ἐχθρεύονται τὸ ἔθνος καὶ ἐπιθυμοῦν διακαῶς νὰ σβήσουν τὰ ἱστορικὰ ἴχνη μας καὶ νὰ καταργήσουν τὴν ἀντίληψη πού ἔχει ὁ καθένας ἀπὸ ἐμᾶς γιὰ τὴν προέλευση καὶ τὸν προορισμὸ του.

Ἡ ΓΛΩΣΣΑ, ἡ συλλογικὴ μνήμη, ὁ λαὸς, τὸ ἔδαφος, οἱ πόροι, τὰ πάντα ὑπὸ αἴρεση καὶ σὲ κατάσταση πολιορκίας. Ἐκεῖνοι πού προειδοποιοῦσαν ἀπὸ νωρὶς χλευάστηκαν καὶ κατηγορήθηκαν ὡς «συνωμοσιολόγοι» καὶ «ὑπερβολικοί». Μέχρι πού ἡ πραγματικότητα ξεπέρασε σὲ ζόφο ἀκόμα καὶ τὶς πιὸ ἀπαισιόδοξες ἐκτιμήσεις.

ΔΕΝ εἶναι τυχαῖο πού ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο Ἑθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων ἀφαιρέθηκε ὁ προσδιορισμὸς «Ἑθνικῆς», γιὰ νὰ μὴ ἐπιστρέψει - παρὰ τὶς προεκλογικὰς δεσμεύσεις τοῦ κυβερνῶντος κόμματος.

ΟΥΤΕ εἶναι σύμπτωση ὅτι ἡ Μαρία Ρεπούση μὲ τὴν κατάπτυστη σύλληψη τοῦ «συνωπισμοῦ» ἀποτελεῖ μία διακομματικὰ προβε-

βλημένη παρουσία στον δημόσιο βίο και στην εκπαίδευση.

ΤΟ ΜΕΓΕΘΟΣ της προέλασης των μισελλήνων εντός της Χώρας μας μπορεί να γίνει αντιληπτό και από την απάντηση του διευθυντή του 2ου ΕΠΑΛ Κατερίνης Κυρίλλου, Τσερμπάκ για την αποβολή του μαθητή με τις... παράλογες απαιτήσεις: «Το συγκεκριμένο θέμα δεν είναι στη δικαιοδοσία των μαθητικών κοινοτήτων, τους δώσαμε μία ώρα, για να το συζητήσουν και ζητήσαμε να απευθυνθούν στο υπουργείο Παιδείας».

ΝΑ ΑΠΕΥΘΥΝΘΟΥΝ οί μαθητές στο υπουργείο Παιδείας, για να γίνεται έπαρση της σημαίας μας και να ακούν τον Έθνικό Ύμνο! Οί εφιάλτες είναι εδώ. Έξουσιάζουν και μās δείχνουν τι σημαίνει ξενοκρατία...».

Εΐδση για άνυπόφορη, ντροπιαστική και προδοτική απόφαση: “ Όρθόδοξη” οίκουμενιστική Μονή στην Ι. Μ. Αύστρίας

Η εΐδση που ακολουθεί άλιευμένη από τον ιστότοπο katanixis.blogspot.gr.

«Φίλη της « Κατάνυξης», μās έστειλε μέσω του ήλεκτρονικού ταχυδρομείου, την έξής έξωφρενική εΐδση!
ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΕΣ ΜΟΝΑΧΟΙ, ΜΕ ΚΑΛΗ ΓΝΩΣΗ ΓΕΡΜΑΝΙΚΩΝ, ΓΙΑ ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ (;;;;) ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΙΚΑ ΑΝΟΙΧΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ ΣΤΗΝ ΑΥΣΤΡΙΑ

«Έαν πάνε όλα καλά, τότε θα μπορούσε σε ένα χρόνο να γίνει πραγματικότητα τὸ πρώτο όρθόδοξο μοναστήρι στην Αύστρία».

Ήτσι δήλωσε ο μπτροπολίτης Αύστρίας Άρσένιος.

Τὸν Νοέμβριο θα ξεκινήσει με τις πολεοδομικές διαδικασίες και παράλληλα ψάχνει για κατάλληλους μοναχούς.

Οί νέοι μοναχοί θὰ πρέπει νὰ γνωρίζουν καλὰ τὴν γερμανικὴ γλώσσα καὶ νὰ εἶναι «ἀνοικτοὶ» στὸν οἰκουμενισμό.

«Τὸ νέο μοναστήρι πρέπει νὰ εἶναι ἕνας χώρος προσευχῆς καὶ συνάντησης μὲ τὸν Θεὸ καὶ τοὺς συνανθρώπους», εἶπε ὁ Ἄρσένιος. «Θὰ εἶναι ἀνοικτὸ γιὰ ὅλους τοὺς ὀρθόδοξους πιστοὺς στὴν Αὐστρία, ἀλλὰ παραπέρα καὶ γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους “χριστιανούς” καὶ ἐνδιαφερόμενους».

Ἔτσι ἐλπίζει νὰ στείλει νέα ὄθησι, νέο παλμὸ πρὸς τὴν οἰκουμένη.

Τὸ οἰκόπεδο, στὸ ὁποῖο θὰ χτιστεῖ τὸ μοναστήρι, τὸ παραχωρεῖ ὁ καθολικὸς ἐπίσκοπος τῆς Αὐστρίας, Agidius Zsifkovic, μετὰ ἀπὸ παράκλησι καὶ ἐπιθυμία τοῦ μητροπολίτη Ἄρσένιου.

Τὴν τοποθεσία στὴν ὁποία θὰ χτιστεῖ τὸ μοναστήρι, τὴν ἐπέλεξε ὁ ἴδιος ὁ μητροπολίτης Ἄρσένιος. Ἐπέλεξε ἕνα οἰκόπεδο στὴν περιοχὴ St. Andra am Zicksee καὶ αὐτὸ καθόλου τυχαία...

Ὁ προσάτης τῆς περιοχῆς αὐτῆς εἶναι ὁ Ἀπόστολος Ἄνδρέας, ὁ ὁποῖος εἶναι καὶ ὁ ἰδρυτὴς τοῦ οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου στὴν Κωνσταντινούπολη.

Μὲ αὐτὴ τὴν πρωτοποριακὴ πράξι, δωρίζοντας δηλαδὴ τὸ οἰκόπεδο, ὁ καθολικὸς ἐπίσκοπος θέλησε νὰ δείξει τὴν ὑπακοή του καὶ τὴν συμμόρφωσή του στὸν πάπα Φραγκίσκο, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ παραμεριστοῦν οἱ διαφορὲς τῶν διαφόρων ὁμολογιῶν καὶ νὰ ἀνοικτεῖ ὁ διάλογος .

Τὸ ὄλο αὐτὸ ἔργο, ὑποστηρίζει καὶ ὁ οἰκ. Πατριάρχης Βαρθολομαῖος, ὁ ὁποῖος θὰ εἶναι παρὼν στὶς 11 Νοεμβρίου, στὴν πόλη Eisenstadt τῆς Αὐστρίας, στὴν γιορτὴ τοῦ Ἁγίου Μαρτίνου. Ἐκεῖ θὰ συμμετέχει στὴν καθολικὴ λειτουργία στὶς 9 τὸ πρωί, στὸν καθεδρικὸ ναό, συνοδεῖα τοῦ μητροπολίτη Ἄρσένιου. Τὸ ἀπόγευμα θὰ ἀκολουθήσει ἑορταστικὴ ἐκδήλωσι.

Ἄναστασία Παπαδάκη».

Πανήγυρις τοῦ Ἱεροῦ Ἡσυχαστηρίου τῶν Ἁγ. Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης

Τὴν Κυριακὴν 21-9(8-9)-2014 πανηγύρισε τὸ Ἱερὸν Ἡσυχαστήριον τῶν Ἁγ. Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης ἐδῶ στὸν Πύργο Ἡλείας γιὰ τὴν ἐπέτειο τῶν ἐγκαινίων τοῦ ὁμώνυμου Ἱεροῦ Ναοῦ.

Μέσα σὲ ἀτμόσφαιρα οὐράνιας ἡρεμίας καὶ βαθειᾶς κατανύξεως ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος ἐτέλεσε τὴν Πανηγυρικὴ Θεία Λειτουργία. Ἐλαβαν μέρος ὁ ὑπεύθυνος τοῦ

Ἱ. Ἡσυχαστηρίου Ἀρχιμ/της π. Γρηγόριος ἀγιοκυπριανίτης καὶ ὁ πνευματικὸς μας ἀδελφὸς π. Ἀθανάσιος ἀγιοκυπριανίτης ἀπὸ τὸ Ἱ. Μετόχιον τῶν Ἁγ. Πάντων Ἀγρινίου. Παρευρέθησαν συμπροσευχόμενοι καὶ πολλοὶ πιστοὶ τόσο ἀπὸ τὴν πόλιν μας τὸν Πύργο, ὅσο καὶ ἀπὸ τὴν Πάτρα, τὴν Ἀθήνα καὶ τὸ Ἀργίνο.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς παρατεθείσης ἀβραμιαίας τραπέζης ὁ Πρωτοψάλτης καὶ ἀδελφὸς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἁγ. Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀπικῆς καὶ καθηγητῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς π. Διονύσιος μὲ τὴν παιδικὴ χορωδία του μᾶς εὐφρανε καὶ πνευματικὰ μὲ παραδοσιακοὺς σκοποὺς καὶ τραγούδια.

Ὁ Κύριος νὰ μᾶς φωτίσῃ πάντοτε ὥστε ἡ παρουσία τοῦ Ἱεροῦ Ἡσυχαστηρίου μας ἐδῶ στὴν πόλιν τοῦ Πύργου νὰ ἀποτελεῖ μιὰ ζωντανὴ μαρτυρία Ὁρθοδόξου Πίστεως καὶ ἀληθινῆς Χριστιανικῆς ἀγάπης.

ΑΝΤΙ-ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΙΚΑ

*Ἐπιστολὴ τοῦ καθηγητοῦ Δ. Τσελεγγίδη γιὰ τὸν Διμερῆ
Θεολογικὸ Διάλογο Ὁρθοδόξων καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν, στὸ
Ἄμμὰν τῆς Ἰορδανίας (15-19 Σεπτεμβρίου 2014).*

Πρὸς
τὴν Ἱερὰ Σύνοδο
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

**Μακαριώτατε Ἅγιε Πρόεδρε
Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,**

Γὰ ἄλλη μιὰ φορά, ὡς Πανεπιστημιακὸς Καθηγητὴς τῆς
Δογματικῆς Θεολογίας τῆς Ἐκκλησίας, θὰ ἤθελα νὰ ἀπευθυνθῶ
εὐλαβῶς πρὸς Ἑσᾶς, ὡς τὴν Ἀνωτάτη Διοίκηση τῆς τοπικῆς
Ἐκκλησίας μας, γιὰ ἓνα σοβαρότατο ἐκκλησιολογικὸ θέμα.

Συγκεκριμένα, πρὶν λίγες ἡμέρες, ζήτησα νὰ ἐνημερωθῶ ἀπὸ
κάποιους γνωστούς μου Ἐπισκόπους γιὰ τὸν Διμερῆ Θεολογικὸ
Διάλογο Ὁρθοδόξων καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν, στὸ Ἄμμὰν τῆς
Ἰορδανίας (15-19 Σεπτεμβρίου 2014). Εἰδικότερα, ἐρώτησα νὰ
μάθω, ἂν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος συζήτησε ἐν Συνόδῳ καὶ ἔλαβε
κάποια ἀπόφαση γιὰ τὸν ἐν λόγῳ Θεολογικὸ Διάλογο. Καί, παρὰ
τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ τρεῖς ἀπὸ τοὺς Ἐπισκόπους αὐτοὺς ἦταν Συνοδι-
κοί, μοῦ ἀπάντησαν πὼς δὲν ἐγνώριζαν τίποτε γιὰ τὸ περιεχόμενο
αὐτοῦ τοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου.

Τὸ ἴδιο, ἀκριβῶς, συνέβη καὶ μὲ τὴν ἐρώτησή μου σχετικὰ μὲ
τὴν Διάσκεψη τῶν Ἀντιπροσώπων ὅλων τῶν τοπικῶν Ὁρθοδόξων
Ἐκκλησιῶν στὸ Σαμπεζῦ τῆς Ἑλβετίας. Οἱ Ἐπίσκοποι τῆς Ἑλλαδικῆς

Ἐκκλησίας -καὶ μάλιστα Συνοδικοί- ἀγνοοῦσαν οὐσιαστικὰ τὸ περιεχόμενο αὐτοῦ τοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου.

Καί, ἐνῶ ἡ Γ΄ Προσυνοδικὴ Πανορθόδοξη Διάσκεψη (21-28 Νοεμβρίου 1976) ἀπεφάσισε, ὅτι «ἡ κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τῶν Θεολογικῶν Διαλόγων ἀκολουθούμενη μεθοδολογία... προϋποθέτει τὴν σχετικὴν πληροφόρησιν τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῶν διαφόρων ἐξελίξεων τῶν Διαλόγων», δὲν ὑπάρχει σπὴν πράξη, ἡ «σχετικὴ πληροφόρησις» οὔτε κἀν στὰ μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ὡς γνωστόν, στοὺς Θεολογικοὺς Διαλόγους συζητῶνται σοβαρότατα θέματα πίστεως καὶ ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας. Πῶς, λοιπόν, εἶναι ἐπιτρεπτό τὰ θέματα αὐτὰ νὰ θεωροῦνται «ἀπόρρητα» καὶ γι' αὐτὸ ἀπροσπέλαστα στὰ πλέον ἀρμόδια πρόσωπα τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ εἶναι οἱ Ἐπίσκοποι στὸ σύνολό τους; Γι' αὐτὸ, κάθε πιστὸς μὲ αἴσθησις εὐθύνης γιὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ζωὴν, εὐλόγα διερωτᾶται, γιὰτί κάποιοι, προφανῶς ἠθελήμενα, κρατοῦν τοὺς Ἀρχιερεῖς μας σὲ ἄγνοια καὶ γιὰτί δὲν ἐνδιαφέρονται γιὰ τὴν Συνοδικὴ ἐνημέρωσις καὶ ἀπόφασί τους, γιὰ τόσο σοβαρὰ θέματα, ποὺ ἀφοροῦν τὴν σύνολη Ἐκκλησία; Ὡστόσο, βέβαια, ἡ ἀκριβὴς γνώσις τοῦ περιεχομένου τῶν Θεολογικῶν Διαλόγων, ὅπως καὶ ἡ μετάδοσις τῆς γνώσεως αὐτῆς στὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι δικαίωμα ἀλλὰ καὶ ὑποχρέωσις ὅλων τῶν Ἐπισκόπων.

Καὶ σὲ προγενέστερη ἐπιστολή μου (5-10-2009) -μὲ ἀνάλογη ἀφορμή- ὑπενθύμισα, ὅτι ἡ Κανονικὴ τάξις τῆς Ἐκκλησίας ἐπιβάλλει:

- α) Νὰ γνωστοποιεῖται τὸ θέμα τοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου στοὺς σεπτοὺς Ἱεράρχες μας.
- β) Νὰ τίθεται τὸ θέμα -ἐξ' αἰτίας τῆς μεγάλης θεολογικῆς σημασίας του- σπὴν Ἱερὰ Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος, προκειμένου νὰ συζητηθεῖ μὲ βάση τὸν ὑπάρχοντα σχεδιασμό (Προσχέδιο Κοινοῦ Κειμένου) τῆς ἀρμόδιας Ἐπιτροπῆς, νὰ τοποθετηθεῖ ἐπὶ αὐτοῦ ἡ Ἱεραρχία καὶ νὰ ἐκδώσει τὴ Συνοδικὴ Πρότασί της.
- γ) Ὁ Ἀντιπρόσωπος τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας νὰ μεταφέρει τὴ Συνοδικὴ Πρότασι στὸν Θεολογικὸν Διάλογο, καὶ νὰ κινηθεῖ καὶ ὁ ἴδιος ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς Προτάσεως.

Ἐπιπροσθέτως, θὰ ἦταν ἐκκλησιολογικῶς ἐνδεδειγμένο, τὸ Κοινὸ Κείμενο, ποῦ ἐνδεχομένως θὰ προκύψει ἀπὸ τὴ Μικτὴ Διεθνή Ἐπιτροπή, νὰ τεθεῖ στὴν κρίση τῆς ὅλης Ἱεραρχίας μας. Καὶ στὴ συνέχεια, ἢ ἐπ' αὐτοῦ Συνοδικὴ ἀπόφασί της νὰ ἀποσταλεῖ στὸ Συντονιστικὸ Κέντρο τῆς ὅλης Ἐκκλησίας, στὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο.

Ταπεινῶς, φρονῶ ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ ὀρθὴ ἐκκλησιολογικὴ ἀντιμετώπιση τοῦ συγκεκριμένου αὐτοῦ θέματος, στὴν πράξη. Μόνον ἔτσι, φανερώνεται μὲ πλήρη διαφάνεια ἡ λειτουργία τοῦ ἁγιοπνευματικοῦ Συνοδικοῦ θεσμοῦ τῆς Ἐκκλησίας.

Ὅμως, δυστυχῶς, ποτὲ τὰ θέματα τῶν δέκα ἕως τώρα Συνελεύσεων τῆς Μικτῆς Διεθνοῦς Ἐπιτροπῆς γιὰ τὸν Θεολογικὸν Διάλογο δὲν τέθηκαν ὑπόψη τοῦ σώματος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, προκειμένου οἱ Ἱεράρχες μας νὰ πάρουν θέση στὰ θέματα αὐτά, Συνοδικῶς. Κατὰ συνέπεια, ποτὲ ὁ Ἀντιπρόσωπος τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, ποῦ μετεῖχε στὶς Συνελεύσεις τῆς Μικτῆς Διεθνοῦς Ἐπιτροπῆς, δὲν εἶχε στὰ χέρια του τὴν Συνοδικὴ ἀπόφαση τῆς Ἐκκλησίας του, τὴν ὁποία ὑποτίθεται ὅτι ὑποστήριζε καὶ κατέθετε. Ἀλλὰ, ἂν ἔτσι ἔχουν τὰ πράγματα καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς μας βρίσκονται σὲ ἄγνοια γιὰ ὅσα ἔγιναν, πῶς διακηρύσσεται ὅτι ὁ Θεολογικὸς Διάλογος διενεργεῖται ὄχι μὲ τὶς ἐνέργειες ὀρισμένων προσώπων ἢ Ἐκκλησιῶν, ἀλλὰ μὲ ἀποφάσεις ὄλων ἀνεξαιρέτως τῶν κατὰ τόπους αὐτοκεφάλων καὶ αὐτονομῶν Ἐκκλησιῶν;

Καί, ἀφοῦ πρὶν πέντε χρόνια ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας μας πῆρε ἀπόφαση, ὁ Ἀντιπρόσωπός της νὰ ἐνημερώνει τὴν Ἱερὰ Σύνοδο καὶ νὰ παίρνει τὴ σχετικὴ Συνοδικὴ Ἀπόφαση κατὰ τὴ μετάβασή του στὴ Συνέλευση τῆς Μικτῆς Διεθνοῦς Ἐπιτροπῆς, γιὰτὶ οἱ Συνοδικοὶ Ἀρχιερεῖς -παρὰ ταῦτα- κρατῶνται σὲ ἄγνοια;

Μήπως, ὅμως, τὸ ἴδιο ἀκριβῶς δὲν συμβαίνει καὶ μὲ τὶς Προσυνοδικῆς Πανορθόδοξες Διασκέψεις, καὶ στὴν προκειμένη περίπτωση μὲ τὴν πραγματοποιουμένη αὐτὲς τὶς ἡμέρες Διάσκεψη στὸ Σαμπεζύ, ὅπου προετοιμάζονται θεολογικὰ καὶ ἐκκλησιολογικὰ θέματα, ποῦ θὰ ἀπασχολήσουν τὴ μέλλουσα νὰ συνέλθει τὸ 2016 Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Σύνοδο τῆς Ὁρθοδοξίας;

Ἀλλὰ, καὶ μετὰ τὴν Προσυνοδικὴ Διάσκεψη τῶν Ἀντιπροσώπων

τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν σὸ Σαμπεζύ, σίγουρα θὰ ἀκολουθήσουν καὶ ἄλλες παρόμοιες, μέχρι τὴν τελικὴ σύγκληση τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου, τὸ 2016. Ἐξ' αἰτίας, ὅμως, τῆς κορυφαίας σημασίας τῶν ἀποφάσεών της, εἶναι ἐπιβεβλημένο οἱ Ἀρχιερεῖς μας νὰ γνωρίζουν τὴν ὅλη ἐξέλιξη τῆς Θεματολογίας, πού θὰ ἀπασχολήσει τὴν Μεγάλη αὐτὴ Σύνοδο, προκειμένου νὰ διαμορφώσουν τὴν ἀρμόζουσα, ὑπεύθυνη, θέση τους. Ἄλλωστε, μόνο μὲ αὐτὲς τὶς προϋποθέσεις μπορεῖ νὰ ἐκφραστεῖ ἡ δέουσα Συνοδικὴ Διαγνώμη καὶ νὰ ἐπιδοθεῖ στὴν Ἀντιπροσωπεῖα τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας μας, γιὰ τὰ περαιτέρω.

Μακαριώτατε καὶ Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς

Μετὰ ἀπὸ ὅσα εἶπα ἔως ἐδῶ, ἔρχομαι στὸν κύριο λόγο, πού μὲ ὤθησε νὰ γράψω αὐτὴν τὴν ἐπιστολή. Κατ' ἀρχὴν, ἡ πρόθεσή μου δὲν εἶναι νὰ μεμφθῶ κανέναν, ἀλλὰ νὰ ἐκφράσω τὴν ἀνησυχία καὶ τὸν προβληματισμό μου, ὡς ἀπλοῦ πιστοῦ καὶ ὡς καθηγητοῦ τῆς Θεολογίας τῆς Ἐκκλησίας, γιὰ τὸν κίνδυνο πού βλέπω νὰ διαγράφεται, σαφῶς, μὲ τὴν ἀπόκλιση ἀπὸ τὴν ἀγιοπνευματικὴ λειτουργία τῆς Συνοδικότητας τῆς Ἐκκλησίας.

Ἔχω τὴν γνώμη, ὅτι οἱ ἐνεργοῦντες μὲ τὶς παραπάνω ἐσφαλμένες ἐκκλησιολογικῶς πρακτικὲς, δὲν ἐκφράζουν τὴν ταυτότητα τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἀντίθετα, μάλιστα, διολισθαίνουν -ἀνεπιγνώτως, ἴσως- πρὸς τὸν Παπισμό. Καί, γιὰ νὰ γίνω σαφέστερος, ἐπιτρέψτε μου, νὰ σᾶς ἐκθέσω τὶς ἐπ' αὐτοῦ θεολογικὲς ἀπόψεις μου, μὲ κάθε συντομία.

Ὁ Παπισμὸς -πρωτογενῶς- προέκυψε, ὡς συνέπεια τῆς κακοδοξίας του γιὰ τὸν τρόπο τῆς ὑποστατικῆς υπάρξεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Κατὰ συνέπεια, εἶναι μία νεώτερη Πνευματολογικὴ αἵρεση. Συγκεκριμένα, οἱ Δυτικοὶ ἔκαναν σύγχυση τῆς Θεολογίας (ἀἰθίες σχέσεις) καὶ Οἰκονομίας (φανέρωση τοῦ Θεοῦ στὸν κόσμον καὶ τὴν Ἱστορία). Ἡ σύγχυση, ὅμως, αὐτὴ προέκυψε, ὅταν οἱ Δυτικοὶ ὑποβάθμισαν στὴν ἐκκλησιαστικὴ ζωὴ τους τὴν χαρισματικὴ παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Βέβαια, στὴν ὑποβάθμιση αὐτὴ

προσδιοριστική σημασία είχε ή έκκοσμίκευση και ή άμαρτωλή ζωή, με την προωθητική δύναμη του έγωκεντρισμού. Έτσι, όδηγήθηκαν άναπόφευκτα και στην υίοθέτηση του κοσμικού θεσμικού προτύπου του ιστορικού περιβάλλοντός τους και δόμησαν πυραμιδοειδώς τη Δυτική Έκκλησία, συρρικνώνοντας και περιθωριοποιώντας τον Άγιοπνευματικό θεσμό της Συνοδικότητας, ή όποία προσκρούει εϋθέως στον έγωκεντρισμό του έκάστοτε Πρώτου. Και ιστορικά, όμως πιστοποιείται, ότι πρώτα ύποβαθμίζεται στην έκκλησιαστική ζωή ή χαρισματική παρουσία και λειτουργία του Άγίου Πνεύματος και κατόπιν δομείται, θεσμικά έσφαλμένως, ή Έκκλησία. Με άλλα λόγια, ή συρρίκνωση της άγιοπνευματικής λειτουργίας της Συνοδικότητας της Έκκλησίας παραπέμπει ιστορικά στον θεσμό του Παπισμού, με τη κορύφωσή του στο κακώς νοούμενο Πρωτείο και το έπηρμένο Άλάθητο του Πάπα, ό όποιος έθεσε έαυτον υπέράνω και τών Οίκουμενικών Συνόδων, πράγμα που συνιστά άλλοτριωμένη θεσμική έκφραση «έκκλησιαστικού» τύφου, ό όποιος, κατά τον Άγιο Γρηγόριο τον Παλαμά, είναι «τό μόνον πάθος άνιάτον» (Λόγος άποδεικτικός, Περι έκπορεύσεως του Άγίου Πνεύματος, Λόγος δεύτερος, 2).

Μετά από τα παραπάνω, νομίζω, ότι εϋλόγα διερωτάται κάθε έκκλησιαστικά ευαισθητοποιημένος πιστός, μήπως με την άκολουθούμενη τα τελευταία χρόνια μεθοδολογία -ή όποία συρρικνώνει συστηματικά την άγιοπνευματική λειτουργία της Συνοδικότητας- κάποιος επιδιώκει να τεθεί επάνω από όλους τους Έπισκόπους και τελικά επάνω απ' όλη την Έκκλησία. Μήπως, όμως, με τον τρόπο αυτό «κυοφορείται» και μιá κάποια μορφή Παπισμού στο χώρο της Όρθόδοξης Έκκλησίας ή μήπως διολισθαίνουμε κι' όλας -πρακτικώς- πάνω στις ράγες του Παπισμού; Και τό λέγω αυτό, γιατί ή ύποβάθμιση της άγιοπνευματικής λειτουργίας της Συνοδικότητας τό λιγότερο που κάνει είναι να «κυοφορεί» τις προϋποθέσεις της «γεννήσεως» της άρρώστιας του Παπισμού στην Έκκλησία μας.

Βέβαια, ή κατάσταση αυτή είναι γνωστή στους «παροικούντας» στην Έρουσαλήμ. Ήδη από πολύ καιρό, Άρχιερείς μας δηλώνουν έμπόνως την δυσφορία τους, την άγία όργη και την ιερή άγανάκτησή τους -σε στενό κύκλο τους- ότι δέν λειτουργεί όρθά, δυστυχώς,

τὸ Συνοδικὸ Σύστημα τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅταν πρόκειται γιὰ τὰ οὐσιώδη θέματά της.

Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,

Ἐδῶ, δὲν πρόκειται γιὰ κάποιο θέμα νομικῆς ἢ Καταστατικῆς ἀπλῶς τάξεως, ἀλλὰ γιὰ πρόσκρουση σὲ ἀγιοπνευματικὴ λειτουργία, ἀφοῦ ὁ Τριαδικὸς Θεὸς ἔτσι εὐδόκησε, συνοδικῶς, νὰ ἐκφράζεται θεσμικὰ ἡ Ἐκκλησία Του.

Ἀπ' ὅσα, λέχθηκαν παραπάνω, ἔνα εἶναι ἀπολύτως σαφές, ὅτι ὑπάρχει «ἔλλειμμα» Συνοδικότητας. Αὐτό, πρακτικῶς, σημαίνει ἔλλειψη βιώσεως τῆς χαρισματικῆς παρουσίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀπὸ κάποιους ἐκφραστὲς τῶν θεσμῶν τῆς Ἐκκλησίας, καὶ στὴν συγκεκριμένη περίπτωση τοῦ ἀγιοπνευματικοῦ θεσμοῦ τῆς Συνοδικότητας.

Ἡ Συνοδικότητα, ὡς ἀγιοπνευματικὴ λειτουργία τῆς Ἐκκλησίας, ἐγγυᾶται τὴν χαρισματικὴν παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐξίσου σὲ ὅλους τοὺς Ἐπισκόπους, ἐφόσον αὐτοὶ εἶναι «ἐπόμενοι τοῖς ἁγίοις Πατράσιν». Ἄλλωστε, ἡ Συνοδικότητα -καὶ ὡς θεσμικὴ ἔκφραση τῆς ταπεινώσεως τῶν Ἐπισκόπων- ἐλκύει τὴν θεία Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὸ ὁποῖο, ὡς Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας, φωτίζει καὶ κατευθύνει διὰ τῶν Ἐπισκόπων τὴν Ἐκκλησία «εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν» (Ἰω. 16, 13).

Πῶς, ὅμως, θὰ παρασχεθοῦν οἱ ἐγγυήσεις γιὰ τὴν ἀγιοπνευματικὴν ἔκφραση τῆς Ἐκκλησίας, ἂν συρρικνώνεται ἢ ἀδρανεῖ -σὲ κορυφαῖα θεολογικὰ θέματα- ἡ ἀγιοπνευματικὴ λειτουργία τῆς Συνοδικότητας τῆς Ἐκκλησίας;

Μὲ ὅσα, ἐν συντομίᾳ ἔγραψα, ἀπευθύνομαι πρὸς Ἑοῦς Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς μας, γιὰ νὰ Σᾶς ἐφράσω τὴν ἐκκλησιαστικοῦ χαρακτῆρα ἀνησυχίᾶ μου καὶ παράλληλα νὰ θέσω ὑπόψη Σας μιὰ συνοπτικὴ θεολογικὴ ἀποτίμησή μου γιὰ τὴ μεθοδολογία τῶν Θεολογικῶν Διαλόγων καὶ τὴν ἐκκλησιολογικὴ σημασία, ποῦ ἔχει ἡ πρωτογενὴς Συνοδικὴ κάλυψή τους.

Μὲ βαθύτατο σεβασμὸ
υἱκῶς ἀσπάζομαι τὴν δεξιὰ Σας

Πηγή: epomeni-toiw-agiois-patrasi.blogspot.gr